

Vì Vợ Là Vợ Anh

Contents

Vì Vợ Là Vợ Anh	2
1. #1	2
2. #2	4
3. #3	5
4. #4	7
5. #5	10
6. #6	12
7. #7	14
8. #8	16
9. #9	19
10. #10	22
11. #11	25
12. #12	28
13. #13	31
14. #14	34
15. #15	37
16. #16	39
17. #17	43
18. #18	46
19. #19	47
20. #20	50
21. #21	52
22. #22	56
23. #23	58
24. #24	61
25. #25	64
26. #26	67
27. #27	69
28. #28	71
29. #29	74
30. #30	76
31. #31	79
32. #32	83
33. #33	86
34. #34	89
35. #35	92
36. #36	94
37. #37	97
38. #38	100
39. #39	103
40. #40	107
41. #41	110

42. #42	114
43. #43	114
44. #44	118
45. #45	120
46. #46	124
47. #47	127
48. #48	131
49. #49	133
50. #50	136

Vì Vợ Là Vợ Anh

Giới thiệu

Giới hạn độ tuổi: 22+. Không thích hợp với teen, mình khuyên teen đừng đọc. Bộ này gồm tuyển tập

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-vo-la-vo-anh>

1. #1

Chị năm nay vừa tròn hai chín, là giáo viên dạy Toán cấp hai. Anh hơn chị ba tuổi, trưởng phòng của một công ty game lớn.

Họ quen nhau nhờ gia đình hai bên tác động. Chị từ nhỏ đã rất nhút nhát, lại suốt ngày chú tâm vào học hành, tốt nghiệp một cái liền về dạy cho trường của ba, trước khi yêu anh cũng chưa có mảnh tình vắt vai nào cả.

Vậy mà thắm thoát cũng làm vợ người ta được gần sáu năm rồi. Chị vẫn nhớ như in cái ngày hôm đó, anh chở mẹ đến nhà chị ăn cơm, lần đầu tiên nhìn thấy anh, trống ngực chị đập rộn ràng đến như nào, cả buổi cứ ấp a ấp úng.

Nhà anh nằm ở một xóm nhỏ trong phố Triều Khúc, ba anh và ba chị là bạn tâm giao, ba chị từng động viên rằng, mẹ anh tuy hơi khó tính nhưng là mẫu phụ nữ tháo vát nhanh nhẹn, mai sau chị có thể học được nhiều điều.

Lúc lấy nhau, một mặt ba mẹ chồng tâm lý không bắt ở chung, mặt khác trên chồng chị có anh trai nữa, muốn ở cũng chật chội. Ba chị thương, mua cho cái chung cư ở Hoàng Mai. Hồi đó anh vì lòng tự trọng định không lấy, chị phải thuyết phục mãi mới được.

Sau này hai anh em nhà anh đều gặp vận, anh trai anh chuyển sang buôn kim cương đá quý, được hời lắm, chuyển ra ngoài ở rồi. Nhà giờ chỉ có ba mẹ chồng, chị cả bác Thơm và cô Thắm là cô út đều chưa lập gia đình.

Công việc anh cũng phát triển, được thăng chức phó phòng, rồi trưởng phòng, chị lại dậy thêm nữa nên cũng có cửa ăn của để. Hai người mua trả góp chung cư rộng tầm hai trăm mét vuông, ở Royal gần chỗ Ngã Tư Sở từ lúc dự án còn đang mới bắt đầu, đến cuối năm 2013 thì chính thức chuyển về, để lại căn nhà kia cho em trai chị.

Qua đó nửa năm thì mới chính thức hết nợ, còn tậu được xe nữa. Ai cũng nói chị là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời.

Chị cũng thấy thế thật, hai con gái xinh đẹp mạnh khỏe. Vợ chồng tuy không quá thắm thiết cuồng nhiệt nhưng từ khi lấy nhau tới giờ cũng chưa một lần cãi vã.

Chị, công dung ngôn hạnh đủ cả.

Là một người giáo viên, chị chưa từng to tiếng với học trò.

Là một người vợ, cũng chưa bao giờ dám nói leo trước mặt chồng. Tất cả, cứ nhất nhất nghe theo.

Một ngày của chị bắt đầu từ năm rưỡi, nấu bữa sáng cho gia đình và chuẩn bị ba hộp cơm. Hai đứa nhỏ không ăn quen đồ ở nhà trẻ, còn anh thì chị cứ làm để vào túi, có hôm anh ăn, có hôm hộp hành nhậu nhẹt thì thôi.

Riêng chị giờ lịch dạy khá nhàn nên trưa về nhà.

Cả tuần vừa rồi anh bận dự án, mãi hôm nay mới nhắn tin báo cơm tối, chị vui lắm. Tầm ba rưỡi chiều đã lật đặt xuống siêu thị dưới tầng hầm mua thêm thức ăn.

Chị chọn một cái móng giò đầy đặn với mua thêm chút măng rừng đóng gói, anh đặc biệt thích ăn giả cầy, cũng nhặt thêm vài quả đu đủ về làm nộm nữa.

-“Hà, chị Hà...”

Nghe tiếng gọi quen quen, chị ngoảnh lại nhón miệng cười.

-“Cô Thoa đó à, lâu rồi không gặp, cô chuyển sang trường đó tốt chứ?”

-“Dạ tốt chị, lương không cao bằng nhưng được cái gần nhà, thôi phụ nữ chúng mình phấn đấu gì thì phấn đấu chứ vẫn cứ phải lo cho cái gia đình là trên hết, chị nhỉ?”

Chị phì cười, cô này mới ngày nào còn tiểu thư trẻ con lắm, đã từng tuyên bố hùng hồn đàn ông không là cái thá gì hết, mai sau em nhất định không lấy chồng.

Đúng là, sự đời đổi thay, không gì là nói trước được.

-“Chị dạo này trẻ quá, phu nhân của giám đốc có khác...”

-“Cô cứ đùa, chức cao như thế nào đã tới anh nhà chị?”

Thoa bần khoản chau mày.

-“Chị trêu em hay thật vậy? Chẳng phải anh nhà chị lên giám đốc từ sáu tháng trước à? Hay lão chồng em chém gió?”

Hà hơi giật mình, chồng Thoa hiền lắm, cậu ấy xưa giờ không biết bốc phét.

Chị cười trừ, nói vài ba câu chuyện qua loa rồi nhanh chóng ra thanh toán. Không hiểu sao chị cảm thấy có gì đó nghèn nghẹn, chồng thăng chức nửa năm rồi, người làm vợ như chị lại không hề hay biết? Họ có đích thực là một gia đình hạnh phúc?

2. #2

Cả buổi chiều hôm đó chị không sao tập trung được, nấu ăn hết rơi xoong lại vỡ bát, thậm chí còn bị dao cứa một đường vào tay đau điếng. Phải đến khi tiếng hai bé nhí nhéo ngoài cửa mới hoàn hồn.

Bé em hai tuổi được ba bế đằng trước, bé chị bốn tuổi được ba cõng trên lưng. Anh bận lắm, hiếm khi có dịp đi đón con thế này, thường thì khi anh về là hai bé cũng đi ngủ rồi, lũ trẻ rất nhớ ba, chẳng trách chúng lại bám như vậy.

Chẳng hiểu sao nhìn thấy cảnh tượng ấy lòng chị lại như có một dòng nước ấm, bao muôn phiền đều tan biến.

-“Ra đây với mẹ cho ba tắm.”

Chị đỡ ngọt, mà hai đứa ương bướng nằng nặc không chịu, chúng phụng phịu ngúng nguẩy đòi tắm cùng ba, anh cũng chẳng phản đối.

-“Mẹ Hà vào đây cùng cho vui...”

Bé Sò kéo tay chị nũng nịu, con Hến cũng hoan hô tán thành.

-“Phải đó phải đó.”

-“Cả nhà mình tắm chung ý, ba kì cho con với em Sò xong lại kì cho mẹ nhá.”

-“Ngoan, đừng phiền mẹ nấu cơm.”

Thực ra thì chị cũng không có ý định ấy, vợ chồng tắm chung, lại còn nude trước mặt con cái, kì quặc kiểu gì ý. Nhưng không hiểu sao khi nghe câu đó thốt ra từ anh, chị lại thấy hơi chạnh lòng.

Bữa cơm của gia đình chị, diễn ra đúng chuẩn mực như bao nhà thôi. Hai bé lú lo mời ba mẹ, anh nếm món chị nấu, lịch sự khen ngon.

-“Mẹ Hà ơi mẹ Hà, ba mua cho Sò bộ xếp hình nè, còn mua cho chị Hến búp bê nha.”

Chị nhìn con, trêu mếu đáp lời.

-“Vây à, thích nhỉ?”

-“Quà của em để trên giường.”

-“Dạ, em cảm ơn.”

Sống với nhau bao nhiêu năm rồi, anh cũng không có gì bất ngờ cả. Quà anh tặng, dù thích hay không chị cũng chẳng bao giờ biểu hiện thái độ, giống anh, chị luôn dùng từ “cảm ơn”, dù chỉ là một hành động nhỏ.

Nhiều khi anh cũng không biết, anh hiểu vợ mình bao nhiêu?

-“Tay sao vậy?”

Chồng hỏi, chị bối rối đáp.

-“Không có gì, lúc nãy em sơ ý.”

Hai nhóc này giờ mãi vui, nghe ba nói mới giật mình chú ý, cuống quýt nhào vào mẹ hỏi thăm, tranh nhau xem tay mẹ. Ngược lại, ba chúng chỉ thản nhiên nhắc nhở, lần sau cẩn thận hơn.

Dỗ hai con ngủ, tắm giặt xong xuôi chị mới trở về phòng. Anh đang đọc tài liệu. Chồng chị nếu xét về mặt này thì đúng là của hiếm, dân IT mà nick facebook cũng không có, cũng chẳng bao giờ chơi bởi online vớ vẩn.

Nếu không đi nhậu nhẹt tiếp khách hay công việc đột xuất thì buổi tối của anh mẫu mực như một ông già năm mươi vậy, ba mươi phút đọc báo, ba mươi phút xem thời sự tin vắn, ba mươi phút đọc tài liệu, lên giường lúc mười giờ, thức dậy lúc sáu rưỡi sáng.

Chị mở hộp quà anh tặng, là một chiếc MacBook Pro, tháng trước chị nhìn thấy quảng cáo trên tivi, chỉ thuận miệng khen máy đẹp, không nghĩ là anh còn nhớ.

Tự đứng lại trách mình, cái việc lúc chiều, vì đâu mà phải suy tư vớ vẩn? Là do chị không quan tâm tới anh, là lỗi của chị mới đúng.

-“Dạo này công việc ra sao chồng?”

Chị vừa sấy tóc vừa hỏi.

-“Ồn.”

Anh đáp.

-“Dạ.”

-“Có việc cần tiền à?”

Bởi vì đó là lần đầu tiên chị hỏi tới công việc của anh, nên anh lại nghĩ sang một hướng khác. Chị ngập ngừng lắc đầu, có gì tiêu pha gì đâu mà cần? Thẻ phát lương của công ty của anh thì bà xã cầm, chị thuộc dạng ít đi mua sắm làm đẹp nên chi tiêu trong nhà cũng không đáng là bao.

Lúc đầu Hà còn thương chồng không có tiền tiêu vặt, nhưng anh bảo không phải lo, nên chị cũng yên tâm chắc anh còn khoản ngoài. Thực ra cũng đúng thế thật, thỉnh thoảng có dự án hay thầu quả lớn, hay thấy anh cầm cả cục về đưa vợ, chị thích mua vàng để kết sắt hay gửi ngân hàng anh cũng chẳng quan tâm.

Nhiều khi đồng nghiệp hay khen số chị có phước là vì thế.

Nhưng cuộc sống mà, ai chẳng có nỗi khổ riêng. Mấy chị em hay tâm sự với nhau, các cô ấy giờ vẫn mình phóng thoảng, chuyện giường chiếu mà cứ tám bình thường như đi chợ ý.

Khổ nghe các em ấy nói mà chị phải gọi là trố hết cả mắt, nhà chị thường không bận thì tuần một lần, anh đi công tác thì nửa tháng một lần, nhưng thấy như trả bài mà, lúc nào cũng là một trình tự nhất định, chị cũng chưa từng cảm nhận cái mà các cô ấy bảo là thiên đường gì gì đó.

Hay là các cô ấy bốc phét? Chị thấy hoang đường không à?

Nằm nghĩ ngợi miên man, chợt giật mình bởi tiếng chuông điện thoại của chồng. Dạo này thỉnh thoảng anh hay có cuộc gọi đến tầm tám hay chín giờ, trước đây chị nghĩ anh ra ngoài nói chuyện vì sợ chị mất ngủ, nhưng hôm nay không rõ làm sao chị lại thấy bất an.

Chẳng biết có nên ra nghe trộm?

Có mất mặt quá không? Nếu anh biết, liệu có trách chị không tôn trọng tự do cá nhân?

3. #3

Chị suy nghĩ, chị đắn đo.

Rốt cuộc chị chọn giữ lại tôn nghiêm cho chính mình, thở dài nhắm mắt. Chấp nhận tin tưởng anh, mà có sao, lòng chị bức bối?

Chín mươi bảy phút hai tám giây.

Mỗi ngày, cuộc nói chuyện của họ một dài.

Mỗi ngày, anh lại ngủ muộn đi một chút, phá đi quy tắc của chính bản thân mình.

Vợ nằm đây, đếm từng tích tắc. Chồng ngoài đó, không hiểu vui vẻ say đắm tới mức nào?

Anh vào, vừa đặt lưng xuống giường đã có tin nhắn tới. Có vẻ rất thú vị, ông xã cười thì phải, chị cảm nhận được.

-“Chồng vui gì vậy?”

-“Có người bạn vừa gửi cho mẩu truyện cười hay quá, vợ nghe không anh đọc?”

Hà gật đầu, anh Hậu đang hứng khởi định kể thì lại lập tức thay đổi thái độ.

-“Mà thôi đi, con người vợ nghiêm túc lắm, chỉ sợ lại chê anh bậy.”

-“Dạ, mai anh đưa con đi học hay em?”

-“Để anh đi, đợt này bận chơi ít với con quá. Chị Hến hình như tăng cân thì phải, em Sò thì hơi gầy.”

Chị khẽ mỉm cười, dù sao thì anh vẫn rất quan tâm tới hai bé đấy chứ, chỉ chút thay đổi nhỏ cũng nhận ra.

-“Vâng, Sò đợt vừa rồi bị tiêu chảy anh ạ, con bé cũng kén ăn nữa.”

Anh xoa đầu chị, ân cần bảo.

-“Vợ vất vả rồi, tháng sau anh nhận ít dự án hơn, dạo này vợ cũng sút cân thì phải?”

-“Đâu có, em vẫn thế.”

-“Ừ, nhưng anh thấy mặt hơi xanh...”

Có anh chồng hỏi han quan tâm mà tay vẫn soạn tin đều đều. Có chị vợ cũng chẳng biết diễn tả cảm xúc của mình ra sao nữa? Giá kể khi chồng nói câu đó, ánh mắt chồng nhìn về phía này, chắc lòng vợ sẽ ấm lắm.

-“Ngủ sớm một chút kéo mai lại mệt anh ạ.”

Chị nhỏ nhẹ quan tâm, chị nghe tiếng anh hỏi.

-“Em mất ngủ à? Có việc gì sao?”

-“Không ạ, chỉ là vài suy nghĩ vớ vẩn thôi.”

Anh khẽ chau mày rồi tắt máy, đoạn chui vào chăn cùng vợ. Bóng đèn ngủ lơ mờ, hai người nằm ngay cạnh nhau mà cảm giác xa lạ như cách cả nửa vòng trái đất.

Đôi lúc, chị cũng muốn như người ta, muốn tình cảm với anh nhà tiến triển hơn chút nữa. Chị tâm sự với em gái, dì ấy bảo chị hâm quá, việc gì phải đợi ông xã chủ động, chị cũng có thể tự ôm lấy anh mà.

Chị ậm ừ, mà chẳng hiểu sao lúc thấy then thùng, lúc lại nghĩ không hợp quy củ, có khi bỏ qua hết mọi thứ thì lại sợ làm phiền tới giấc ngủ của anh. Vậy đó, có ai thấu được cảm giác của chị? Chăn ấm đệm êm, trên giường còn có một ông chồng cao mét tám ba, vậy mà vẫn thấy lạnh?

Nằm mãi tới bốn giờ sáng cũng chẳng thể ngủ được, chị đành lục đục trở dậy quét dọn nhà cửa, cái gì cần lau thì lau, cái gì cần chùi cần cọ thì làm cho sáng bóng mới thôi.

Nhiều khi có công có việc bận rộn chân tay, đầu óc cũng thanh thoi hơn. Chị vào nhà tắm, chuẩn bị sẵn kem đánh răng và khăn mặt cho chồng. Anh sợ chị vất vả, thường bảo chị không phải cần thận thế, những việc nhỏ như này anh cũng làm được.

Nhưng anh nào có biết, chị không hề thấy nhọc, ngược lại còn rất hạnh phúc. Được chăm sóc anh và hai bé là niềm vui lớn nhất đời chị. Ngày trước gặp nhau mấy tháng rồi cứ thế theo sự sắp xếp của gia đình hai bên, sợ hết tuổi đẹp, lúc đó ăn hỏi nhanh, cưới cũng vội.

Đến bây giờ chị cũng chẳng rõ anh có yêu mình không, chị cảm thấy bản thân già rồi, cũng chẳng dám mộng tưởng thứ tình cảm cháy bỏng rực rỡ như các bạn trẻ, chị cố gắng hết sức, chỉ mong chồng thấy thương, thấy cần vợ là chị mãn nguyện lắm rồi.

Như thường ngày chị gọi hai bé dậy, vệ sinh cá nhân cho lũ nhóc rồi chuẩn bị bọc canh bọc cơm cẩn thận trong túi giữ nhiệt, nhìn thấy cà vạt anh hơi lệch cũng sốt sắng nín lại chỉnh sửa. Dù chị có kĩ tính, anh cũng chưa bao giờ phản nản cả, ông xã thường lặng lẽ kiên nhẫn tới khi chị cảm thấy hài lòng.

Hôm nay, trước khi đi anh ghé qua tai chị, nói hai câu.

Đầu tiên, anh trêu mặt chị dính cơm kìa, chị xấu hổ vội vàng lau.

Tiếp đến anh nói bộ quần áo này sờn màu rồi, bảo vợ khi nào rảnh thì đổi bộ khác đi, kéo người ngoài lại nói anh không nuôi nổi vợ con.

Chị ngó lại chính mình, áo quần, vẫn còn tốt mà? Nhà chị tuy có điều kiện, nhưng ba mẹ là đều là giáo viên, luôn dạy con cái sống giản dị không hoang phí.

Cả buổi sáng cho học sinh làm bài tập chị ngồi thẩn thờ mãi, phải chăng chị lạc hậu lỗi mốt quá rồi? Vừa hết tiết xuống phòng họp đồng đã nghe mấy cô ấy í ới.

-“Chị Hà, chiều nay đi shopping không? Có trung tâm mới khai trương giảm giá tận 50%.”

-“Đừng rủ bà này, có bao giờ bà ấy ra ngoài đâu mà.”

-“Đi một lần thôi, chị cứ ru rú ở nhà suốt ngày không chán à, lần này rủ thêm mấy cô tổ Văn và tổ Sử nữa, đi cho vui, chị nhé.”

...

Thế nào mà chị lại gật đầu.

Lẽ ra không nên đồng ý thì hơn.

Nếu vậy, sẽ chẳng khó xử như bây giờ, ngay lúc này đây, chị ước mình bất tỉnh nhân sự hoặc có cái lỗi nào để chui xuống.

-“Cô Hà, kia có phải chú Hậu nhà cô không?”

Chị Ngân thắc mắc, cô Thuý bên cạnh gật gù.

-“Ồ đi cùng cô nào thế kia?”

-“Thân mật quá chị ạ, nhìn nghi lắm...”

Đúng, đúng là ông xã nhà chị.

Quả thật cô gái đó lộng lẫy rực rỡ, từ đầu tới chân toàn hàng hiệu, đặt chị bên cạnh, chắc chắn không sánh được với người ta.

Chị đau, đau lắm. Nhưng chị vẫn có mong ước nhỏ nhoi, mong họ chỉ là đối tác làm ăn, mong họ trong sạch.

4. #4

Các cô trong trường nhìn chị đầy ái ngại thông cảm.

Người chị từng sỡ, tạm thời không biết xử lý ra sao. Chẳng ngờ được là anh cũng trông thấy bọn chị.

Ông xã không có vẻ gì là bối rối hay sợ hãi cả.

Anh mỉm cười chào mọi người, thậm chí còn quay sang nhìn chị trù mến.

-“Vợ đi mua sắm à?”

-“Dạ.”

Giọng chị run run.

-“Giới thiệu với mọi người, đây là Hằng, đối tác làm ăn của công ty anh, mới từ trong Nam ra.”

Là đối tác thật chứ?

Đối tác trên bàn làm việc hay trên giường?

Đúng lúc đó, trợ lý của anh cũng vừa hay chạy đến thở hồng hộc.

-“Giám đốc, hai người đi nhanh quá, em tìm mãi...”

-“Á, anh Hậu lên giám đốc rồi ă? Bạn Hà giấu ghê thật, nợ bọn này bữa khao đấy.”

Cái Thuỷ phen nản, chị bối rối lắm, cũng may có anh đỡ lời.

-“Được được không vấn đề, hôm nào nhờ mọi người bớt chút thời gian anh mời đi ăn nhé.”

Mấy cô đồng loạt nhất trí, đoạn anh nhờ cấp dưới tiếp đối tác, còn mình thì xin phép đồng nghiệp hai vợ chồng đi riêng. Sự thể cũng buồn cười, vừa nãy tất cả còn lo lắng cho chị, đến bây giờ ai ai cũng quay sang trăn ngáp ghen tỵ ngưỡng mộ.

-“Thế có ổn không anh, nếu anh bận thì...”

Chị ngại.

Anh tươi cười vẫy chào mọi người, tay khê chạm vào lưng chị.

Họ không có thói quen nắm tay hay ôm ấp nồng nhiệt ở nơi công cộng, những lúc đi với nhau từ khi cưới tới giờ, ông xã thường làm vậy, hoặc anh đi đằng sau chị, hoặc tay anh hơi vòng qua hông hững.

Hai người vẫn có khoảng cách nhất định chứ không dính sát nhau lắm đâu, nhưng cũng đủ làm chị hài lòng.

Cảm giác như ông xã che chở cho chị vậy.

Sự thực cũng là thế mà, chị làm giáo viên mà giờ còn chẳng dạy thêm, lương đáng bao nhiêu đâu? Nhà cửa, xe pháo, công to việc lớn chẳng phải một tay anh lo hết sao?

Chị sướng quá còn gì? Nghĩ lại thấy trách mình, không đâu rồi việc nghĩ oan cho chồng.

-“Được không em?”

Anh giờ giờ bộ quần áo trước mặt bà xã đang ngây người. Vợ anh cười hiền nhận lấy, ngoan ngoãn vào thử.

Bộ đầu tiên mặc vào, chồng khen chị nhìn trẻ ra.

Bộ thứ hai, anh bảo đáng yêu lắm.

Bộ thứ ba, anh làm dấu like, nói cực sexy.

...

Rất cuộc, bộ nào cũng ưng.

-“Thôi cho chồng chọn, chồng thích bộ nào em mua bộ đấy.”

-“Khó, người vợ đẹp.”

Anh ít khi khen lắm, có khen cũng chỉ nói cộc lốc vậy thôi, thế nào mà vẫn khiến má chị ửng hồng. Xong rồi, hôm ấy mua tất. Nhìn chồng tay xách nách mang linh tinh túi lớn túi nhỏ tự dưng có người vợ thấy ấm lòng, chị ấp úng nho nhỏ.

-“Em được làm phu nhân của giám đốc từ khi nào vậy?”

Anh ngớ người.

-“Anh chưa kể với vợ à?”

Chị lặng lẽ lắc đầu, anh cố nghĩ lại mà rốt cuộc cũng chẳng nhớ nổi, đành giải thích.

-“Dự án game PoDu của bọn anh thắng lớn, đáng nhẽ ra lúc đầu chỉ được cân nhắc lên phó thôi nhưng anh Long lại chuyển vào Nam nên sếp tổng chỉ định luôn, nói chung cũng là số may mình ạ.”

Anh Hậu vừa dứt lời, bà xã liền quay sang nở nụ cười dịu dàng.

-“Vậy à? Chồng em giỏi quá!”

Giọng vợ rất nhẹ, nếu đứng xa chút nữa chắc cũng chẳng nghe thấy đâu. Vậy mà người chồng nào đó tưởng như trong lòng có dòng nước mát chảy qua, vui vẻ đề nghị.

-“Hay hôm nay bọn mình đi ra ngoài ăn, anh dẫn vợ tới mấy chỗ này, sang trọng mà lãng mạn lắm...”

Chị ngó đồng hồ, bốn rưỡi, ngần ngừ quá suýt cả quên đón hai con. May mà vẫn chưa hết giờ.

-“Hén và Sò...”

-“Nhờ ông bà nội trông cũng được mà.”

-“Thôi chồng ạ, sợ hai con buồn, với cả ra ngoài ăn không sạch sẽ đâu, mình đi đón con rồi mua thêm ít hải sản tươi, về em làm chút là xong.”

Anh chiều vợ, nhưng chị lại thấy anh khê thở dài.

Chị đã làm gì sai sao?

...

Bữa cơm gia đình, hai con tíu tít kể chuyện, anh chị lắng nghe mỉm cười. Nếu có chụp ảnh hay quay video lại, có lẽ ai cũng nghĩ họ là một gia đình hạnh phúc.

Chị cũng nghĩ vậy đó, ngay lúc này đây, chị thấy rất ấm áp.

Chỉ có điều, ánh mắt anh, sao thoáng buồn?

Chồng chị, con chị, là những người quan trọng nhất trong cuộc đời chị. Chị luôn nỗ lực, chị có thể chịu khổ, nhưng chị mong sao họ vui vẻ.

Con thì vậy, nhưng chồng có lẽ không.

Mười hai giờ kém, có người vợ trần trọc không sao chớp mắt nổi. Chị trở mình, định bụng dậy ủ ít bột sáng mai làm bánh bao, lúc đi xuống bếp tình cờ nghe tiếng nói đùa vui vẻ truyền từ phía ban công.

-“Trời em làm anh chết sặc mắt...”

Chị không rõ đầu dây bên kia nói gì, chỉ biết anh cười nghiêng ngả, mãi mới trả lời.

-“À, nói em nghe cái thằng đó ngày xưa cũng thuộc hàng khủng đấy, hồi cuối năm nhất mình còn đang cong mông thi lại Giải Tích 3 mà đã thấy nó ngồi code pikachu bằng C# rồi cơ, mỗi tội đề đóm vào nên mới thế...”

-“Em cũng đều quá, nó mà phát hiện ra em chơi ác như vậy chắc nó giết em đó...ừ...ừ...anh biết...có gì vui đâu...công việc vẫn vậy...ba mẹ à...ba mẹ khỏe...cô Thẩm bác Thơm khỏe...”

-“...”

-“Hai bé khỏe, Hà nhà anh dạo này có hơi gầy...à...cái đó anh biết...à...đúng rồi...không...không phiền...ghen gì chứ...vợ anh không phải như em nghĩ đâu...cô ấy hiền lắm...nói chuyện với em làm anh thấy khỏe hẳn ra...thật đó...nhiều khi mệt mỏi muốn stress mà chẳng có ai tâm sự cả...ừ...muộn rồi...em ngủ thật ngon nhé...nhớ thoa thuốc đó, da em nhạy cảm mà...ừ...bye...”

Bất chợt, chị tủi thân.

Bất chợt, lúc anh vào, chị đã không kiềm được.

Chị hỏi anh.

-“Là ai vậy?”

-“Vợ hỏi ai?”

-“Người mà dạo này hay nhắn tin và gọi điện cho chồng ỹ?”

Anh thở dài, chị vẫn kiên nhẫn nhẹ nhàng.

-“Có thể nói cho em biết được không?”

5. #5

Anh sẽ trả lời sao đây?

Là đồng nghiệp, chuyện phiếm giải sầu?

Hay như tri kỉ đồng điệu tâm hồn?

Chị tưởng tượng, chị dự đoán.

Nhưng mà tiếc là chị đã nhầm. Anh ném chiếc điện thoại về phía chị, trước sự ngạc nhiên của vợ, anh chỉ nằm xuống bên cạnh, vừa kéo chăn vừa thản nhiên.

-“Muốn biết thì tự xem...”

-“Thì là muốn biết, nhưng như này, phải chăng có gì mờ ám chồng đều xoá rồi?”

-“Chồng chưa từng.”

Giọng anh đầy chắc nịch, làm cho người ta có cảm giác tin tưởng lắm. Chị quá ngu hay anh diễn quá giỏi đây?

Nếu đã vậy, xem tin nhắn hay cuộc gọi trong chiếc điện thoại này thì có ích gì chứ? Chỉ càng hạ thấp mình mà thôi.

Chị không nhúc nhích, gương mặt thoáng buồn. Từ khi nào chị trở thành người đàn bà xét nét chồng vậy?

Hình như các cô ở trường đã có một buổi tranh cãi về vấn đề này rồi thì phải? Chẳng phải chị thuộc phe tôn trọng cuộc sống riêng tư của nhau ư? Lập luận của chị khi ấy là, càng cấm càng kích thích, chị quên rồi sao?

Ồ, thì ra đối mặt với một tình huống giả dụ và một tình huống thực tế nó khác nhau đến vậy. Thì ra khi đã bị cảm xúc chế ngự, con người ta lại khó kiểm soát bản thân đến thế!

Anh đặt tay lên trán, khẽ liếc người bạn đời của mình.

-“Thực ra vợ cũng đâu có quan tâm.”

-“Anh nghĩ vậy sao?”

-“Không phải anh nghĩ vậy, mà sự thật nó là vậy.”

Chồng chị bực.

Chị cũng không hiểu sao anh lại bực. Đáng lý ra người tức giận phải là chị mới đúng chứ?

Tay anh luồn qua áo chị, cứ thế liềm lĩnh tiến vào. Bình thường, ít ra anh sẽ hỏi một câu, được không vợ? Hôm nay anh chẳng cần xin ý kiến gì luôn. Dù sao chị cũng không cho phép mình là loại phụ nữ từ chối chồng, dù sao chị luôn phục tùng anh.

Nhưng ít ra nếu anh hỏi, chị sẽ cảm thấy được tôn trọng hơn.

Nhớ cái ngày đầu tiên, chị còn trộm nghĩ, thôi chết đi còn sướng hơn. Cho tới bây giờ, sáu năm rồi, tuy có bớt bớt đi chút, nhưng vẫn đau đớn nhức nhối. Phần vì xấu hổ, phần vì giữ hình tượng, chị cũng chưa một lần kêu ca.

Chị luôn nhẫn nhịn, luôn cố gắng đoan trang hết mức có thể. Mà trở trêu thay, chẳng làm anh dễ chịu, anh ngược lại còn bảo, chị giống như người vô hình.

Chị phải làm sao?

Chả nhẽ khóc lóc kêu gào? Van xin thống khổ? Chị đâu muốn anh thấy mình yếu đuối, cũng chẳng muốn anh thấy có lỗi vì làm vợ đau?

Trong căn phòng tối, có hai vợ chồng nọ, lao động thì vẫn hăng say, chỉ có điều, hôn mỗi người, treo một nơi.

-“Em thoả mãn chứ?”

Anh hỏi, lấy hết can đảm, lần đầu tiên hỏi cảm giác của vợ. Chị như bị đờ, ngập ngừng, ngượng ngùng, rồi vô thức gật đầu.

-“Có lẽ do anh kém cỏi.”

Anh lạnh nhạt kết luận rồi lấy đồ tiến vào nhà tắm, để lại chị trên chiếc giường rộng lớn, một cảm giác trống trải bơ vơ tới tận cùng.

...

Cả một đêm chị mất ngủ, sáng hôm sau, hai quầng mắt xám xịt như gấu trúc.

-“Bác Hà sao thế?”

Em gái chị hỏi han. Dì Hợi, dì cũng làm giáo viên, dạy Văn kiêm bí thư đoàn. Trường dân lập này do ba chị thành lập, bao gồm cả trung học cơ sở và trung học phổ thông nằm sát nhau.

Phòng hội đồng chung khá lớn, các thầy cô giáo trong khối, từ khối 6 tới khối 12 cũng gọi là có biết mặt nhau.

Em trai chị hiện đang làm phó hiệu trưởng cấp ba, năm ngoài ba nói chị xem xét rồi cân nhắc ra ứng cử lên chức, mà chị thấy nguyên làm tổ trưởng tổ Toán đã mệt lắm rồi, thời gian rảnh muốn dành cho gia đình nên không ham.

-“Bác Hà? Bác cãi nhau với bác Hậu à?”

-“Dì nghĩ linh tinh quá.”

-“Ừ, cũng đúng, bác Hà hiền như cục đất, đâu có biết cãi nhau đâu, thế bác làm sao?”

Chị phải phân vân đắn đo mãi mới dám tiết lộ, cứ vừa nói vừa ngắc ngứ, kết thúc câu chuyện, mặt chị đã ửng đỏ như cà chua cuối vụ rồi.

-“Ôi dào, bác lạc hậu quá.”

-“Dì...”

-“Em nói bác nghe này...”

Dì Hợi cười khi khi, ghé tai chị thủ thủ dạy bảo, gì mà đàn ông mình càng nhiệt tình càng lẳng lơ họ càng thích. Rồi các anh ý, thích ban ngày vợ đoan trang, nhưng ban đêm nên giống con đ... một chút.

Dì bảo dì thương anh lắm quá. Dì phân tích nhiều nhiều, chị cũng thấy mình hơi sai sai thì phải.

Phải chăng bản thân nên sửa đổi?

Chị ghi nhớ, đắn đo, mà lịch sinh hoạt của vợ chồng chị, nó cứ như nắng hạn đợi mưa rào ấy, không giống mấy cô chú trẻ trẻ đâu. Hiếm hoi lắm.

-“Thỉnh thoảng bác cũng nên chủ động đi, bác phải tân tiến lên, bác trai hào hoa như thế, các em gái giờ thì cáo phải biết, bác cứ cẩn thận kẻo có ngày mất chồng như chơi.”

Nhớ lời dì dặn, lại nhìn chồng đang quay lưng về phía mình hí hoáy nhắn tin, chị cứ thở dài thườn thượt.

Rồi hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm, chị vòng tay qua ôm anh từ phía sau.

Nhưng có lẽ đó là giới hạn cao nhất của chị rồi, cái gì mà lách qua lách lại vẫn về tới lui, chị không thể nào làm được. Mới chỉ có chủ động ôm anh mà sao chị thấy má mình nóng ran luôn à.

Xấu hổ quá.

Còn gì là lễ tiết tự trọng đàn bà con gái nữa chứ?

Mất mặt quá!

Chị vội vã muốn rút tay, không ngờ được bị anh giật lại, siết chặt lấy. Mặt chị theo quán tính đập vào lưng chồng. Anh mặc áo may ô hơi trễ, nên gần như tính là môi chị vừa chạm chạm chút chút vào da thịt anh rồi.

Chưa khi nào chị thấy bối rối đến vậy, chị ước, chị ước ngay bây giờ có cái lỗ cho chị nhảy xuống.

6. #6

Điện thoại báo có tin nhắn mới, thôi thì anh cứ nhắn tin đi, chứ kiểu này chị khó xử quá.

Nhưng anh coi như không biết, hai tay anh khẽ bao trùm lấy tay chị, mân mê xoa xoa. Anh không hề quay lưng lại, cố sao vẫn khiến chị thốn thức xao xuyến thấy lạ?

Họ là gì đây?

Cặp vợ chồng già sáu năm hay hai đứa trẻ lớp một?

Chỉ là một cái nắm tay thôi mà?

Hai người cùng yên lặng, anh nghĩ gì, chị không rõ. Chị chỉ biết, lưng anh, cũng thấy vững chãi, rắn rỏi nhưng lại cảm thấy ấm áp hơn gối ôm mềm mại.

Và chị đã ngủ, thật ngon.

...

-“Cảm ơn mẹ Hà làm cơm bento cho Sò.”

-“Bọn con chào mẹ Hà bọn con đi học ạ.”

-“Phải nghe lời cô giáo và nhường nhịn bạn bè nhé, trưa ăn hết cơm rồi nhớ phải ngủ.”

-“Dạ.”

Hai đứa trẻ riu rít phấn khởi. Nếu chồng không bận thì thường anh sẽ là người đưa hai bé đi học. Từ nhà chị ra mẫu giáo của bạn Hên và bạn Sò rất gần, nhưng chúng vẫn thích ngồi xe hơi với ba hơn là đi bộ cùng mẹ.

Đúng là trẻ con.

-“Hộp đồ là thịt đông chồng tới công ty thì chỉ cần bỏ vào ngăn mát tủ lạnh nhà bếp không phải quay lên đầu nhé.”

Chị vừa gói bọc vừa dặn dò, bỗng dừng ngược lên thấy anh nhìn mình, tròng mắt lấm.

Rồi anh khẽ xoa đầu chị.

Hai nhóc thấy vậy cũng vào xoa đầu mẹ, chúng còn thêm cho mấy nụ hôn chùn chụt nữa mới yêu chứ.

-“Ba Hậu ơi Hên thơm mẹ ba cũng bắt chước đi, Hên chưa bao giờ thấy ba thơm mẹ cả ý!”

Bé Hên nói, hai anh chị cùng đỏ bừng. Chị luống cuống quay vào bếp dọn dẹp, anh cười cười rồi bế hai đứa đi học.

...

Rửa bát đĩa xong quay ra chị mới sững sờ, chết thôi, tâm trí để đi đâu mất. Quên bưng hộp rau xào của anh rồi.

May là hôm nay chỉ lịch dạy khá nhàn, xong hai tiết buổi sáng chị để hộp rau trong giỏ xe mang lên cho anh.

Công ty anh cũng không xa lắm đâu, nhưng đi xe đạp điện mất hơi lâu thời gian chút. Chị cũng biết đi xe máy đấy chứ, nhưng một lần bị ngã thế là hãi luôn, từ đó trung thành gắn bó với chiếc này, cũng là quà sinh nhật anh tặng năm họ mới lấy nhau.

Lâu lắm không tới chỗ làm của anh, cũng phải mấy năm rồi ý chứ, mọi thứ đều thay đổi, đẹp đẽ lên nhiều. Trụ sở thì vẫn ở địa chỉ này, nhưng nội thất thay đổi xem chừng hoành tráng lắm.

Chẳng muốn phiền anh nên chị chỉ định gửi lễ tân hộp rau thôi, không ngờ lại gặp chồng ngay ngoài cửa chính.

Hình như có vụ lùm xùm thì phải, người sán vào rất đông.

-“Mời anh về cho.”

-“Mẹ kiếp, chó má, bọn mày ép người quá đáng.”

-“Là bên anh không tuân thủ hợp đồng trước.”

Chồng chị từ tốn đáp lời, người đàn ông kia vẫn một mực chỉ trích.

-“Mày trèo cao rồi quên tình anh em, thằng khốn nạn...”

-“Game đó là do các anh ăn cắp bản quyền, làm sao công ty chúng tôi có thể đứng ra phát hành được?”

-“Giám đốc, đừng đôi co nữa, tốt nhất gọi bảo vệ vào giải quyết.”

Câu nói của trợ lý như mũi lửa khiến người đàn ông kia các thêm phần uất.

-“Mày đừng tưởng mày là vương là tướng đi, mày đồng ý đền bù hợp đồng, hoặc hôm nay tao sẽ nói cho cả thế giới biết bộ mặt thật của mày.”

-“Tuỳ anh...”

-“Được, thằng này máu nhĩ? Vậy bố mày cũng không sợ nhé. Mọi người ở đây, nghe cho rõ này, rồi nhờ chúng mày nhắn cho vợ thằng này hộ tao. Nói anh Sáu có lời muốn chuyển tới bà xã của anh Hậu. Bảo với cô ấy lấy phải thằng chồng đểu rồi.”

Từ phía ngoài, chị thấy chồng mình cười khẩy, bảo vệ đang lôi cái người tên là anh Sáu đó ra ngoài, còn anh ta vẫn cố kiết.

-“Thằng này nó là nguy quân tử thôi, thực ra nó nuôi vợ bé bên ngoài đấy, hai đứa nó còn có một thằng con riêng ba tuổi rồi cơ.”

Chẳng biết sự thật hay vu khống?

Chỉ biết, cả người chị bần rần run rẩy, tay chân lạnh lẽo căng cứng. Hộp rau vô thức rơi tung toé xuống đất. Mọi người quay lại nhìn chị, và chồng chị, cũng bất giác nhìn qua phía chị.

7. #7

Hơn ai hết, chị không phải là một người phụ nữ nông nổi. Chưa từng nói lời tổn thương ai, kể cả kẻ ghét mình. Cũng không phải là người đàn bà làm mất mặt chồng giữa đám đông.

Anh tiến tới cầm tay vợ, ân cần hỏi thăm, chị cũng ngậm đắng, cười tươi hiền hoà.

-“Anh Sáu à, có gì bất mãn thì từ từ nói, đừng nên vu khống cho người khác như vậy, chồng em, em rõ hơn ai hết.”

Một câu của chị, coi như lấy lại toàn bộ thể diện cho anh.

-“Em ơi em ngốc nó vừa thôi, trái tim thằng đàn ông nó nhiều ngăn lắm em ạ. Vợ cũng muốn mà gái đẹp cũng chẳng buông, nghe lời anh đi, dứt sớm ngày nào nhẹ thân ngày ấy.”

-“Cảm ơn anh, nhưng em tin anh Hậu không phải người như vậy.”

-“Rồi có ngày chúng nó tống cổ mẹ con cô ra khỏi nhà thì đừng có mà trách anh không cảnh báo.”

Người đàn ông rất cuộc cũng không giằng co nữa, chán nản theo bảo vệ ra ngoài. Chồng chị vẫy tay chỉ đạo mấy nhân viên lao công qua dọn dẹp, đoạn quay sang hỏi vợ.

-“Em ăn chưa?”

-“Em chưa...”

-“Vậy vợ chồng mình đi ăn.”

Chị chẳng kịp từ chối đã bị anh kéo ra ngoài nhét vào xe. Họ đi tới một nhà hàng khá sang trọng, nhân viên hình như quen mặt khách, chạy ra tiếp đón khá nhiệt tình.

-“Anh Hậu, chị này...”

-“Vợ anh...em ăn gì?”

Cô phục vụ nhìn chị hiếu kì, chị cũng chưa từng đi ăn hàng nên nói mọi thứ theo ý anh.

-“Vậy cô cho như mọi khi.”

-“Anh...hay đến đây thì phải?”

Chị ngập ngừng hỏi, anh gật đầu, gương mặt không chút bối rối. Đồ ăn dọn đầy bàn, hai người họ ai làm việc nấy, dường như lại rơi vào khoảng lặng.

-“Ăn một mình ở nơi như này, kể cũng buồn.”

Người vợ rụt rè dò xét, người chồng thản nhiên đáp.

-“Không, anh thường đi chung với đối tác, có hôm thì với bạn, là NỮ.”

Anh cố ý nhấn mạnh từ cuối cùng. Thái độ của anh khiến chị cảm thấy mình thất thố. Nếu một người đàn ông làm chuyện gì sai trái, họ phải lấp liếm mới đúng chứ?

Xem ra người nghĩ nhiều vẫn vợ có khi là chị.

Anh nhấp ly rượu, nhìn chị khẽ cười nhạt, là vợ anh quá bao dung, hay thực chất, chị chưa từng để tâm?

-“Hà này, em nghĩ sao về lời anh Sáu?”

Tại chị tưởng như ừ đi, chiếc dao nhỏ trên tay cũng ghì mạnh hơn lên miếng bò bít tết, dùng dĩa đưa một chút vào miệng, chị từ tốn nhai, sau đó chậm rãi hỏi lại.

-“Em cũng muốn biết, là thật hay giả vậy chồng?”

-“Là giả.”

Anh khẳng định, chị nhẹ nhàng trả lời.

-“Vậy thì vợ tin chồng.”

Không trách móc, không hờn dỗi, cũng chẳng tra hỏi.

Những từ ngọt ngào mà bất cứ người đàn ông trên thế giới nào cũng muốn nghe, sự tin tưởng của bà xã, đối với anh lại như dao cứa, ngứa ngáy vô cùng.

Anh đứng dậy thanh toán rồi nói công ty có việc, phải về trước.

Đôi lúc chị cũng không biết, rốt cuộc chị sai ở đâu? Chị cố gắng hoàn thiện mình, cố gắng trở nên nhu mì hoàn hảo. Mọi người ở bên chị đều thấy thoải mái, chỉ có chồng chị, có lẽ không như thế thì phải.

Chồng rời khỏi quán một lúc, nước mắt Hà mới dám rơi. Chị từ tốn ăn từng chút, cố dùng sự điềm đạm bên ngoài xoa đi nỗi đau đớn trong tim. Ngồi thẩn thờ mãi rồi đi bộ về công ty anh lấy xe.

Từ trên cao, có người dõi theo bước chân vợ mình, thở dài đầy bất lực.

Chiều đó, anh vẫn về nhà đúng giờ, thậm chí còn đón Hên và Sò rồi tắm cho hai con. Chị đang rán cá thì nghe tiếng bọn trẻ léo nhéo.

-“Mẹ Hà ơi, mẹ Hà mang cho bọn con khăn tắm cô bé Lọ Lem với.”

Chị khẽ mỉm cười chạy ra ban công lấy, hai nàng này cũng điệu ghê gớm, không biết giống ai? Vừa vào tới nơi thì chúng đã mỗi đứa một tay dùng hết sức kéo. Mẹ bị bất ngờ phản xạ không kịp, ngã đến ùm một cái.

Cũng may có anh đỡ không chắc chị tha hồ mà uống nước.

-“Hai đứa nghịch quá đi thôi, ai dạy?”

Chị mắng nhẹ, có hai cô bé lấm lét nhìn ba, xong rồi ngập ngừng ấp úng.

-“Không ai dạy cả, bọn con nhớ mẹ Hà...tắm chung đi mẹ Hà đi...”

Bé Sò nhào vào ôm cổ mẹ, vừa thơm má vừa nhõng nhẽo.

-“Đúng đó, mẹ Hà cởi áo quần ra tắm đi, đằng nào mẹ cũng ướt hết rồi mà...cả ba Hậu nữa...ba Hậu cũng cởi nốt quần ra đi, mặc làm gì cho vướng víu...”

Trời đất cái bọn quỷ này. Chồng chị biết vợ khó xử liền đỡ lời.

-“Ba mẹ lạnh, không cởi được...”

-“Đâu có lạnh đâu, nước ấm mà, con và em Sò không lạnh, nhờ Sò nhờ?”

-“Vâng, không lạnh ạ.”

Chết với bọn này mất, may mà ông xã ứng biến cực nhanh.

-“Trẻ con thân nhiệt tốt hơn nên không lạnh, người lớn thì khác.”

-“Vậy ạ?”

Hai đứa mắt tròn xoe ngây thơ. Mà bọn trẻ cũng nhanh quên, chúng tha lỗi bao nhiêu là búp bê với vịt gà nhựa vào chơi cùng, vừa thổi bong bóng vừa cười khanh khách.

-“Mẹ Hà ơi mẹ giúp bọn con tắm cho em ba bi ê tóc vàng nhé, còn ba Hậu tắm cho vịt đô nan...”

-“Được rồi, tuân lệnh công chúa.”

Anh Hậu đáp đầy nghiêm túc, cũng may anh không giống người ta, chẳng ép vợ để thêm mà ngược lại còn rất cưng con gái. Chị cũng ngồi lại chơi với hai bé.

Ai tới nhà chơi cũng ấn tượng bởi cái bồn tắm khủng. Thực ra hôm đi mua là hết cái cỡ vừa, ông xã lại ưng mỗi nhân hiệu đó, chủ cửa hàng thì bảo phải nửa tháng nữa mới về nên là quyết luôn lấy cỡ đại.

Giờ nghĩ lại kể cũng tiện. Cả nhà bốn người hăng say riu rít mãi đến khi ngửi thấy mùi cá cháy khét mới chịu đứng dậy.

Ngày hôm ấy, hai người họ, không ai mở lời trước, chuyện lúc trưa cứ thế đi vào dĩ vãng. Đêm tối anh cũng không nói chuyện với cái người mọi khi, đứng lịch lên giường lúc mười giờ tối.

Chị dọn dẹp xong cũng chui vào chăn, trở qua trở lại, không tài nào mà ngủ được.

-“Có chuyện gì sao?”

Giọng anh nhàn nhạt, chị đơ một hồi mới nhỏ nhẹ hỏi.

-“Làm anh thức giấc ạ?”

-“Không, anh chưa ngủ.”

Chị thở dài, trở dậy đổi đầu, xoa bóp chân cho anh. Mỗi lần anh có thằn lằn phải nghỉ ngơi nhiều cũng hay bị stress, chị thường làm cách này, chỉ cần ba mươi phút sau anh sẽ lim dim, hơi thở cũng nhẹ nhàng hơn.

-“Chồng à, nếu còn điểm nào chưa hài lòng về em thì cứ nói, em sẽ sửa.”

Anh đưa tay ra chạm vợ, đột nhiên chị thấy như có luồng điện mạnh truyền từ mu bàn chân xuyên thẳng trong tim, bối rối mà rút lại, tránh đi sự tiếp xúc ngại ngùng đó.

Hà cũng chẳng rõ nữa, dì Hợi nói không biết bao nhiêu lần, các cô ở trường cũng xa xa hàng ngày, mà cái tư tưởng phong kiến phụ nữ phải đoan trang mẫu mực nó như ngấm vào máu, ăn sâu vào tâm tưởng chị rồi.

Anh cũng không ép, chỉ đều đều nói.

-“Không cần, vợ là hoàn hảo nhất rồi.”

Cái câu đó, với tình hình như này, cũng không rõ là khen hay xỉa xùi?

Tầm mười hai rưỡi, hai vợ chồng đang ngủ say sưa thì có tiếng chuông báo tin nhắn, anh nheo mắt với điện thoại rồi mau chóng bật dậy vào nhà tắm rửa mặt thay đồ. Chị cũng vì thế mà tỉnh theo, màn hình anh còn chưa kịp tắt, trên đó, dòng tin nhắn vẫn còn.

“Con lại sốt rồi, nếu anh chưa ngủ thì tới viện được không, vẫn chỗ cũ.”

8. #8

Lòng ngực sao thấy nhói? Chị nhắm nghiền mắt, giả như đang ngủ. Anh đi ra, lấy chiếc gối, kê kháng nhắc đầu vợ đặt lên, kéo chăn tử tế rồi vội vàng rời khỏi.

Hành động của anh nghĩa là sao đây?

Làm việc xấu nên cảm thấy có lỗi với vợ?

-“Thằng này nó là nguy quân tử thôi, thực ra nó nuôi vợ bé bên ngoài đấy, hai đứa nó còn có một thằng con riêng ba tuổi rồi cơ.”

Lời anh Sáu lúc đó lại vẫn vương trong đầu khiến chị không tài nào mà chợp mắt được. Đồng hồ cứ điểm từng giây từng giây, có sao chậm đến thế?

Anh đi tới tờ mờ sáng mới ghé qua nhà, bơ phờ xơ xác, ăn tạm bữa rồi vội vã tới công ty nên chị cũng chẳng kịp hỏi nhiều. Cả ngày hôm đấy chị như người mất hồn, đến tối thì ba chồng gọi điện nói ba câu được mấy con cá lạng bự lắm, tối nay cả nhà tụ họp.

Tầm chiều chị thoa chút kem cho đỡ hốc hác, đi đón hai bé rồi ba mẹ con đứng sẵn trước cổng chung cư chờ ba đón. Lũ trẻ riu rít vì được về ông bà, anh có vẻ mệt mỏi sau một đêm thức trắng và một ngày làm việc dài, còn chị, lòng cũng héo mòn quặn thắt theo.

Nhưng thân làm mẹ hai nhóc, là dâu của một đại gia đình lớn, cuộc sống này, đâu cứ phải làm theo cảm xúc là được?

Vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi cá thơm phức. Ông Hải tươi cười đón cháu nội.

-“Hai đứa đi học ngoan không thế? Nhớ ông không thế?”

-“Dạ, ngoan ạ. Nhớ ông nhớ bà nhớ tất cả nhà luôn ạ.”

-“Ông ơi anh Khôi đâu ông?”

-“Anh ở trên nhà...”

Bé Khôi là con nhà bác Đăng, anh trai chồng chị. Thằng bé từ nhỏ đã tài năng hơn người, chỉ tiếc bị tự kỉ, chị cũng không hiểu sao anh chẳng nói mà Sò với Hên lại thích chơi với anh vậy, suốt ngày quần quít không à.

-“Gớm cô Hà dạo này đũa thế, lấy được chồng tốt phúc quá đi nhỉ?”

Bác Thơm là chị cả, hết năm nay là sang bốn mươi hai. Kể ra bác cũng khổ, hôn nhân đổ vỡ lại không có con cái nên về ở với ba mẹ cũng gần sáu năm rồi. Nghĩ tới lại thấy thương nên chị không chấp nhặt lời nói của bác ấy.

-“Nhìn quê một cục, trông chẳng xứng với anh Hậu chút nào. Ít ra chị phải học chị Vân ấy.”

Cô Thẩm ngúng nguẩy, anh Hậu bực mình.

-“Lo việc của mày đi, cả chị Thơm nữa, chị hơn nhà em chục tuổi mà phát ngôn như vậy nghe có được không?”

-“Con người tôi nó thật thà chân chất, chẳng phải cô giáo như vợ chú mà giáo hoạt sang chảnh...”

Chị Hà khẽ bấu tay ông xã, nháy mắt ý bảo bỏ qua. Anh Hậu vì thế cũng không tính toán nữa.

-“Suốt ngày ăn với nằm không chán à, liệu liệu mà để thêm đứa nữa đi.”

Mẹ chồng chị nhắc nhở. Mẹ mong có cháu trai, ai cũng biết.

-“Có bé Khôi đích tôn rồi còn gì, bọn con kế hoạch rồi, dù sao Hà cũng là giáo viên, để thêm người ta kỷ luật.”

Chồng chị đỡ lời, cũng lẩn tránh được một vài ngày chứ đâu có ăn thua, mẹ và bác Đăng gặp nhau là khục khặc nên mẹ vẫn rất cương quyết.

-“Kệ chứ, cùng lắm nghỉ việc ở nhà làm nội trợ.”

-“Ôi dào, tất cả vào ăn cơm, nhanh.”

Ba Hải ngắt lời. Mọi người không ai nói gì nữa, nghe lệnh vào mâm. Chị ngồi cạnh chị dâu. Mấy chị em nhà chồng, chắc chị thân với chị Vân nhất, có lẽ cùng cảnh ngộ làm dâu nên hiểu nhau sao?

Mất bác đồ hoe, chắc lại cãi nhau với bác Đăng rồi.

-“Vân ăn đi con, cả con Hà nữa, hai đứa bay sao dạo này ba trông ốm quá. Thằng Hậu thằng Đăng làm chồng thế hả?”

-“Hai chị sướng như tiên ấy, lấy đâu được người tốt như các anh con, ba cứ nghiêm trọng hoá.”

Cô Thẩm chen ngang, ba lườm cô, vừa gấp những miếng cá tẩm giềng nướng ngon nhất cho hai chị vừa bảo.

-“Cả mỡ cả nạc đây ăn ngậy lắm, hai đứa có dùng được nước này không? Nếu cay quá ba pha nước chấm khác nhé.”

-“Ba, ba chiều hai cô ấy quá sinh hư ra đây.”

-“Chị buồn cười nhỉ, bốn chục tuổi đầu đi xét nét vớ vẩn.”

Ba Hải quát bác Thơm rồi quay sang hai ông con trai răn đe.

-“Thằng Hậu nghiêm túc ba không nói, nhưng thằng Đăng nhé, mày đừng tưởng ba già rồi không biết lên mạng đọc báo, liệu cái thần hồn đấy.”

-“Ba thì, báo mạng viết vớ vẩn.”

Bác Đăng biện minh, chỉ thấy chị Vân cười khẩy, bé Khôi cũng cúi gầm khó chịu.

-“Cứ đợi đấy, tao mà bắt gặp tao chém tan mấy con đấy, tôi nghèo hơn các anh nhưng tôi không có sợ đâu nhé, người mẫu diễn viên gì cũng muối thành mắm hết.”

-“Ha ha, ông bắt chước truyện cổ tích ông nha.”

Bé Hên hớn hở nói leo làm cả nhà phì cười.

-“Ồi dào đàn ông chúng nó chơi bởi tỳ làm gì đâu mà ông cứ nghiêm trọng.”

Mẹ Mây bổ sung, ba Hải tức đập bàn đánh rầm.

-“Bà nói thế mà được à? Giờ tôi cũng ra ngoài chơi bởi xem bà chịu được không nhé? Con dâu con gái gì chả là con. Hai thằng kia ba dặn rồi đấy, không nghe mai sau hối hận không kịp đâu. Đàn ông lăng nhăng về già chỉ có nhục thôi con ạ. Mà cứ nhìn mấy ông Tư ông Tám bạn ba xem, xem giờ mấy giảng mấy giuộc khổ như nào...”

-“Rồi rồi ba, suốt ngày ba cứ nói hoài, ăn cơm đi ba, một vợ một chồng, bọn con hiểu hết rồi...”

Anh Hậu giảng hoà, bác Đăng lẩm bẩm.

-“Phải, chú nói đúng, một vợ một chồng...nhưng nhân tình thì không thiếu...”

Bác nói khá nhỏ, ba già nên không nghe rõ, chị Thơm cô Thắm cười tủm tỉm. Mặt bé Khôi tối đen, ba bé liền cười xuề xòa.

-“À quên chưa khoe với cả nhà nhỉ, Cún nhà con vừa được giải nhất toán cấp thành phố.”

Ông Hải cười rạng rỡ lắm, chú Hậu rút ngay ví thưởng nóng, thím Hà xuýt xoa khen ngợi, chị Vân thấy vậy cũng mát lòng mát dạ. Không khí đang vui vẻ thì bà Mây lẩm bẩm.

-“Ồi dào, giải này giải nọ làm cái gì, nói cũng chẳng xong, có khi của lạ nhặt rơi ở đâu chứ chẳng phải dòng giống nhà này...”

-“Mẹ!”

Không chỉ bác Vân, bác Đăng cũng giận suýt hất cả mâm cơm xuống đất.

-“Mẹ nhắc lại con nghe? Mẹ có giỏi mẹ nhắc lại lần nữa xem?”

-“Á à, anh giờ ghê gớm nhỉ? Đại gia rồi nên về trả treo với mẹ anh thế hả? Thế mới nói có thằng con như anh không có còn hơn.”

-“Vâng con cũng đêch cần nhé, từ bé tới giờ mẹ lo cho thằng này được chút nào không hay mở mồm ra là Hậu với chả Họ. Chuyện nào ra chuyện đó đi, đừng có lôi cháu vào đây.”

-“Anh...anh...ăn cháo đá bát mà...”

-“Còn nữa, mẹ nói như vậy là xúc phạm vợ con, con không cho phép.”

Bà Mây tức nghẹn họng, định đuổi hết, ai ngờ ông Hải cúi ằm ỉ. Mang tiếng làm chồng, ông không bênh bà thì thôi lại đi bênh lũ trẻ ranh.

Bên này ông Hải chần chỉnh vợ, bên kia anh Hậu xoa dịu anh trai mãi mọi người mới nguôi cơn giận. Bữa cơm của đại gia đình cứ thế đến tối mịt mới xong. Ba Hải nói các con về sớm không tối, mẹ Mây bực bội ra mặt.

-“Ông chỉ thương con nhà người ta, chẳng thương con mình, có gì lần nào cũng bắt mấy đứa con gái dọn dẹp...”

-“Có vài cái bát, không làm thì tôi làm, bà đỡ vừa thôi.”

Thực ra bác với cô cũng đã lần liên hoan nào phải động chân tay. Chị Vân đề nghị thuê giúp việc mà ba không đồng ý, ba chồng chị cổ hủ lắm, luôn miệng bảo phí của trời, với lại ba mẹ còn khỏe, bác Thơm cũng chẳng đi làm, suốt ngày ở nhà chả nhẽ mấy việc lật vật không làm được mà phải có người hầu?

Chị và chị Vân biết ý mẹ chồng nên đều thay phiên nhau, lần này tới lượt chị, ba cứ ra vào sốt ruột nên chị đành nói chuyện linh tinh giải khuây.

-“Ba đừng lo, mai con dạy chiều.”

-“Ừ, về giữ gìn sức khỏe con nhé, gầy quá thôi.”

-“Con kiêng giữ chồng mà ba, ba thật.”

-“Cha bố nhà cô...”

...

Mãi tới tận mười rưỡi anh chị mới chào ba mẹ, anh bỗng hai con đang ngủ ra xe, vẫn một bé trước một bé sau. Ông xã rất cao to nên trông lũ trẻ chỉ giống như cục bông nhỏ lúc lắc trên người ba thôi, rất chi là đáng yêu.

Có người vợ lèo đèo theo chồng, nhìn cảnh ấy bất giác bao muộn phiền đều tan biến.

-“Vợ ngồi ghế sau với con nhé, anh sợ hai đứa ngủ say quá, nhỡ xóc một cái giật mình ngã thì khổ.”

Chị vốn cẩn thận nên việc đó là điều hiển nhiên. Chỉ có điều nghe chồng căn dặn, sức nhớ ra anh thực sự là một người ba tuyệt vời.

Phải, cái ngày chị chữa ấy, hồi đó mới chỉ hai tháng thôi, nhà cũng chưa có điều kiện như bây giờ mà anh cứ bắt phải để anh dèo đi làm.

Ngày nào cũng như ngày nào, đều đặn như vắt chanh vậy. Còn nhớ có hôm trời mưa, hai vợ chồng chui chung cái áo mưa giấy bé xíu, lúc về anh cứ hỏi han ầy náy mãi.

Anh bảo anh bắt tài để vợ khổ con khổ. Ngẫm lại, thấy đúng là mẹ phúc vì con mà.

Về tới nhà, tắm giặt dọn dẹp xong cũng gần nửa đêm, chị nghĩ ra nghĩ vào, rồi cuộc lấy hết sức can đảm hỏi chồng.

-“Anh à, tối qua anh đi đâu vậy?”

-“Mọi khi anh đi có bao giờ thấy vợ quan tâm đâu, hôm nay lạ thế?”

Chồng đáp làm vợ hơi choáng váng, mãi sau mới cất tiếng dạ được. Ngay lúc ấy có tiếng chuông reo, anh bảo bà xã chờ chút, lát vào nói chuyện. Nằm bên trong, chị nghe tiếng thủ thỉ nho nhỏ, hình như còn nghe loáng thoáng cái gì mà hai mẹ con em ngủ đi, nhớ cho thằng bé uống thuốc đầy đủ.

Không hiểu sao lòng chị thấy lạnh đến vậy, cả người cũng cứ run run như bị sốt. Vừa mong họ nói chuyện nhanh nhanh, lại vừa mong cuộc điện thoại kia kéo dài thêm một chút.

Chị muốn biết sự thật, nhưng chị lại sợ đối mặt.

Có ai hiểu cảm giác này?

9. #9

Có người vợ đã chuẩn bị tâm lý.

Thậm chí chị đã tưởng tượng ra rất nhiều trường hợp, rằng anh sẽ gian dối, sẽ chối quanh. Nhưng điều chị không ngờ được là, anh lại trả lời đầy nghiêm túc.

-“Con một người bạn bị ốm nên anh tới giúp, lúc này người ta vừa gọi điện bảo thằng bé ổn rồi.”

Chị nhất thời choáng váng chẳng biết làm sao, đó đúng là nội dung trong tin nhắn rồi mà. Còn gì đâu mà vịn vịn hỏi han nữa? Chẳng nhẽ chị quá đa nghi chẳng?

Đúng là sự đời, có những tình huống chẳng thể lường trước được. Anh chàng hoàng tử tế hay giống người ta nói, đàn ông đa tình, vợ và bồ đều không thể bỏ?

Có thể chồng quá thẳng thắn, cũng có thể che giấu quá giỏi? Chị chẳng thể phân biệt nổi.

Rốt cuộc, chị, một người mẹ của hai đứa nhỏ, một người vợ coi gia đình là mạng sống, đành phải đánh liều, chấp nhận tin tưởng ông xã.

-“Vợ sao vậy?”

Anh khẽ quay người, tiếp tục giọng trầm trầm.

-“Không phải vợ nghi anh giống bác Đăng đấy chứ?”

Bị chồng nói trúng tim đen, chị đỏ ửng, ấp úng bao biện.

-“Em...đâu có...chỉ hỏi thôi mà...”

Tay anh chạm vào má chị đem theo cảm giác man mát, rồi đột nhiên anh hỏi.

-“Nếu một ngày anh giống ba bé Khôi thật thì sao? Vợ có tha thứ không?”

-“Em...”

-“Nói thật chồng cũng hơi bị bắn khoăn đấy. Với tính cách của vợ thì có khi gói ghém chồng rồi nhường luôn cho người ta ý chứ nhỉ? Có khi cũng chẳng có chút nào đau buồn khổ sở đâu...à mà vợ nói anh nghe xem anh mà ngoại tình thì vợ nhỏ được bao nhiêu giọt nước mắt?”

Chồng dồn, vợ ấp úng.

-“Em...em...vài giọt...à không...nhiều giọt...”

Thấy bà xã luống cuống, có người chồng phì cười.

-“Ngủ đi, lúc này hai anh em nhậu với ba giờ anh nhọc quá, sáng mai phải họp sớm nữa.”

Anh hơi kéo gối xuống rồi rúc vào người vợ, tay vòng qua bụng siết chặt. Thỉnh thoảng có như vậy, những khi anh say thường thích nằm thấp hơn chị, thậm chí đôi lúc còn mất kiểm soát làm nũng đòi chị phải quay sang ôm lại anh như chị hay ôm Sò với Hến vậy.

Mặc dù lúc này anh giống một đứa trẻ biết hồn dỗi hơn là một người chồng to xác, nhưng chẳng hiểu sao chị lại không thấy nhàm chán, trong lòng ngược lại cảm giác rất ấm áp ngọt ngào.

Đột nhiên chị tự cười chính bản thân mình, nhàn rồi quá rồi nên nghĩ ngợi linh tinh phải không? Lấy được người chồng tốt như vậy, không biết hưởng cứ tự chuốc khổ mình làm chi?

Buổi sáng hôm sau của gia đình chị lại yên bình như mọi ngày. Tâm thông rồi, hai má hồng nhuận đầy sức sống, đến nỗi bác Vân nhìn chị cũng không khỏi cười khúc khích.

-“Hôm qua thấy thím vậy nên gọi đi chơi cho khuây khoả, xem ra là thừa rồi nhỉ.”

Chị hút chút nước cam, giọng nhỏ nhẹ.

-“Dạ, là do em nghĩ nhiều thôi, hai bác ra sao rồi?”

-“Ồi dào, vừa mới hôm kia cái con trẻ ranh vặt mũi chưa sạch nó còn vác mặt tới gặp tôi nói mang thai rồi, đòi chu cấp để giữ miệng kia, thím bảo có điên không chứ?”

-“Thế bác tính sao ạ?”

-“Mắt nhắm mắt mở làm ngơ chứ sao, tiền của sự nghiệp là hai vợ chồng gây dựng, giờ tôi buông thì chó nó hưởng hết à, còn thằng Khôi nữa, dù gì thì gì tôi cũng phải cố đợi nó trưởng thành rồi mới tính tiếp được, nói chung phận đàn bà đến là khổ.”

Hà thở dài, chị thấy ngưỡng mộ bác Vân quá, nếu trong hoàn cảnh bác ấy, có lẽ chị chẳng thể chịu đựng được đến thế.

-“Đàn ông thằng nào mà không ham của lạ, nhất là những ông lắm tiền. Đến mình xem phim gặp soái ca đẹp còn mê nữa là. Nhưng khổ nỗi ông Đăng nhà tôi đã bay bướm rồi còn dại, nào có khôn như em trai. Phải người như chú Hậu kể cả có ngoại tình thì cũng kín kẽ không ảnh hưởng tới gia đình...đằng này cái ông ngổ kia, mấy con hồ ly xổng ra là nó định nhảy lên mặt tôi ngồi đấy...”

Bác đúng là mẫu phụ nữ cá tính có một không hai, chị chỉ biết cười ngượng.

-“Tôi bảo này, nghe nói chú Hậu có em thư kí đẹp lắm đấy, thím cứ cẩn thận. Đừng để tới ngày nó trèo lên đầu mình.”

-“Nếu đã là thư kí của giám đốc thì dù gì cũng có ăn có học, chắc không đến mức đó đâu chị.”

-“Nào có phải, thấy ông Đăng nhà chị bảo chú ấy có một trợ lý nam lo công việc chính rồi, còn con bé này chỉ có trách nhiệm pha trà với chạy vặt vặt linh tinh thôi, mới tốt nghiệp cấp ba thì phải, chị cũng không rõ sao chú Hậu lại nhận vào làm nữa?”

Chị Hà đâm chiêu, rồi lại tự an ủi ở công ty nhiều người chắc họ không dám làm gì vượt quá giới hạn đâu. Bác Vân thấy vậy liền xua tay.

-“Trời ạ thím khờ, quá khờ. Đừng trách tôi nhiều lời, thôi thì không cấm được nhưng phải phòng để không có hậu quả, lúc đó rắc rối lắm.”

-“Nhưng...”

-“Không nhưng nhì gì cả, nếu mà có ngày đó thì thím nhất định phải nhẹ nhàng mà giải quyết, đừng có khùng khùng lên là hỏng chuyện...mà thôi tôi dặn thừa, thím hiền như đất sao bắt nạt được ai...”

...

Chị cười, nghĩ bác làm quá rồi, đàn ông thì cũng sẽ có người này người khác chứ. Hai người đi lòng vòng mua sắm một hồi thì bác phải qua công ty kí sổ sách, chị cũng phải về chuẩn bị tiệc.

Chiều nay chồng nói dẫn mấy đồng nghiệp trong công ty tới nhà, chị thực sự muốn mọi thứ được chu toàn tươm tất.

Riêng về khoản này thì anh cũng rất yên tâm, vợ anh là người tuyệt đối không bao giờ để chồng mất thể diện. Chuông cửa reo, hai đứa nhóc chạy ra ôm vai bá cổ ba, ngoan ngoãn chào các cô các chú. Nghe nói số sắp sướng, mọi người vẫn chưa thấu, nhưng giờ thì đã hiểu.

Vợ đẹp con khôn, nhà cao cửa rộng.

Nhất sắp.

Mấy người trêu hoài, anh cũng có đôi chút mát lòng. Cô thư kí nhanh nhẹn vào bếp phụ, chị cười cười, vừa mới ban sáng còn nhắc tới con bé xong, thiềng thật đó.

Quả đúng là đẹp, sang chảnh như lời đồn.

-“Chị ạ, em tên Diệp.”

-“Ừ, cô Diệp cứ chơi đi, cũng không có gì làm đâu.”

-“Thôi ạ, ngoài đây toàn đàn ông, chán chết.”

Hai chị em tâm tình thân mật một hồi, đột nhiên cô nhìn chăm chăm tay chị, ầm ỨC nói.

-“Ôi, nhẫn cưới của anh chị đó ạ, sao xấu vậy? Anh Hậu cũng kì ghê, hôm trước anh đi công tác còn mua tặng em cái vòng tay bằng vàng trắng này, chị xem đẹp không chị...”

Chị nghe mà điếng người, chẳng biết cô bé này là hồn nhiên vô tư hay cố ý đây? Mấy tiếng trước còn thấy bác Vân dặn thừa, giờ lại thấy bác thực sự là gừng càng già càng cay. Chị cố nhin, tươi cười hỏi.

-“Xem ra Điệp với anh Hậu NHÀ CHỊ thân nhỉ?”

Người vợ nào đó đã cố ý nhấn mạnh hai chữ NHÀ CHỊ, vậy mà cô thư kí bé nhỏ vẫn trả lời rất ngay thơ.

-“Vâng, em nghĩ chắc do em nhanh nhẹn được việc với lại có chút nhan sắc, sắp quả thật đối với em không tệ, hôm trước em ốm anh còn tự mình đi mua cháo cho em nữa ạ.”

-“Vây à? Anh Hậu vốn là người tốt bụng mà.”

Cô Điệp trong lòng như có gai, cố tình lả lướt khúc khích thì thầm vào tai đối phương.

-“Ồi dồi làm nhiều lúc em lại cứ tưởng anh thương em cơ chị ạ...”

Chị Hà tuổi cũng chẳng còn trẻ, nhưng những tình huống như này, quả thật không có chút kinh nghiệm nào cả. Người nhơn nhơn như bé Điệp, cũng là lần đầu chị tiếp xúc.

Cũng may con người chị, giỏi nhất là nhẫn nhịn. Thực tình lửa giận ngàn ngút đến cổ, nhưng vẫn có thể làm như không có gì, nhạt nốt cọng su su cuối cùng, điềm tĩnh đập tỏi bắc bếp.

Có người cảm giác thất bại, bực mình liền chốt hạ câu cuối.

-“Chị à, chị là vợ sếp thì cũng phải biết thân biết phận chút chứ, trông chị ăn mặc cứ như con giúp việc nhà anh Hậu vậy. Nhờ có khách không biết lại tưởng em là vợ anh thì ngại lắm ạ.”

Hà quay lại nhìn Điệp, cứ ngỡ như đang xem phim, trên đời, có kiểu phụ nữ như vậy ư? Cô ấy, rốt cuộc là hiểu thẳng chọc ngoáy hay ra mặt nghênh chiến?

10. #10

-“Thôi thì cứ cho họ tưởng cũng chẳng sao, đằng nào cũng có thành thật đâu mà sợ cô nhỉ?”

Chị nhẹ nhàng trả lời, cô Điệp ức nghẹn cả người. Anh Hậu vừa hay rẽ vào, mấy chú ngoài phòng khách cũng đi theo, nói cười rôm rả.

-“Hai chị em có cần phụ gì không?”

-“Dạ, em xào chỗ rau này là xong thôi. Các chú uống bia gì lát chị chạy xuống mua?”

-“Thôi không cần đâu chị, thấy anh Hậu khoe nhà có rượu quý mà...”

-“Em không uống bia, em thích uống nước ngọt.”

Cô Điệp nhanh nhẩu, chị Hà bảo may quá nhà chị có nước cam. Cô phụng phịu nói cô thích uống nước nho. Cứ chắc mẫm đợt này “sai” được chị, ai ngờ anh Hậu rút ví đưa cô hai tờ năm trăm, vẫn quen giọng sếp ra lệnh.

-“Dưới tầng hầm có siêu thị, cô xuống mua nước nho thì lấy thêm két bia cho bọn anh.”

Chị Hà giật mình quay lại, nhìn điệu bộ mắt húng mà vẫn phải phục tùng của cô đột nhiên thấy buồn cười. Ngẫm lại vài lời bông bột lúc nãy cũng chẳng chấp nữa, dù sao bé ấy vẫn còn trẻ con.

Tuy nhiên phải cảm ơn cô Điệp nhắc nhở, nếu không thì Hà cũng suýt quên mất mình vẫn đang mặc bộ áo quần ở nhà. Nấu nướng xong xuôi chị tháo tạp dề, vào phòng trong thay bộ váy hôm trước anh mua, trang điểm nhẹ rồi mới ra.

-“Ủầy, mẹ đẹp quá!”

-“Mẹ Hà xinh như cô tiên ấy...”

Hai bé reo hò làm chị ngượng đỏ cả mặt. Mặc chú mặc dù sợ sếp nhưng thỉnh thoảng vẫn không kiềm được mà đảo mắt qua, cô Diệp tay vác thùng bia lên cũng sững sờ chẳng kém.

-“Ồi dồi ôi, nhất anh Hậu nhá, đời mấy ai được sướng như vậy.”

Chú Thịnh phát biểu, chú Đạt cũng chen ngang.

-“Thế mới là giám đốc, không thì đã là nhân viên quèn như tụi mình.”

-“Ồ ha, sếp Hậu ơi chả mực sếp bà làm ngon quá, từ giờ mỗi tháng cho bọn em ăn ké ở đây một lần nhé.”

-“Chị Hà thỉnh thoảng tới công ty cho vui, bọn em làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho ạ...”

-“Sếp Hậu là nóng tính lắm đấy ạ, chị sống thế có bức bối lắm không?”

Nhân viên của chồng hỏi, Hà ngẫm lại thấy anh trước giờ không phải tuýp người lãng mạn ngọt ngào nhưng cũng chưa từng quát vợ nặng nề nên đáp.

-“Không đâu chú, anh nhà chị hiền mà.”

-“Ồi dào ôi, đến hồ được còn phải sợ hổ cái mà...mày ngu quá...”

Chú Lâm dường như không can tâm, không thể có chuyện một người “dã man” như sếp Hậu lại nhẹ nhàng vợ được, chú liền quay sang nựng hai bé.

-“Ba có hay câu không? Có hay mắng mẹ không?”

Bé Hên vừa gặm đùi gà vừa trả lời.

-“Không có, ba không mắng mẹ.”

-“Thế những lúc cãi nhau thì sao?”

Cô Diệp hỏi vặn, chị Hà phì cười. Công chúa lớn hồn nhiên quay sang đáp.

-“Ba Hậu mẹ Hà chưa bao giờ cãi nhau cả ý, nhờ Sò nhờ.”

Chị Hên hỏi, em Sò ngoan ngoan gật đầu.

-“Vâng, không cãi nhau đâu ạ. Chị Hên với Sò cãi nhau là hư, ba mẹ lớn ba mẹ không bao giờ cãi nhau.”

Một cặp vợ chồng chưa từng to tiếng thường được xếp vào hai loại. Một là thương nhau quá nhiều khiến họ có thể thông cảm cho mọi khuyết điểm của đối phương. Hai là tình yêu không đủ lớn, không quan tâm tới cuộc sống riêng của nhau thì không có xung đột.

Mọi người tất nhiên nghĩ hai vợ chồng sếp thuộc loại thứ nhất, ra sức ngưỡng mộ chúc mừng. Chắc chỉ có cô Diệp là tức tím tái mặt mày thôi.

Bữa cơm hôm ấy vui vẻ rôm rả lắm. Tuy chiếc váy có phần hơi trễ làm chị không được tự nhiên, nhưng cứ nghĩ giữ được thể diện cho anh chị lại thấy mừng thầm trong lòng.

Hà đảo mắt qua nhìn chồng, rõ là anh cười nhưng chẳng hiểu sao chị vẫn cảm thấy có gì đó là lạ. Hình như anh không được vui thì phải?

Cũng không hiểu cái gì làm anh khó chịu nữa?

Khách khứa về hết, thái độ anh ngày càng cau có thấy rõ. Chị tắm rửa dọn dẹp xong xuôi đang định đi ngâm chút gạo nếp sáng mai đồ xôi mà ngó qua thấy chồng vẫn ngồi dựa giường liền tiến tới dịu dàng hỏi.

-“Chồng nhọc à? Em pha sữa ấm cho mình nhé!”

-“Không cần.”

-“Sao vậy?”

-“Vợ lo việc của vợ đi, để anh yên.”

Anh hất tay bà xã, chị thoáng buồn, lủi thủi ra ngoài. Làm mấy việc linh tinh, qua chỗ con kéo chăn cho hai bé rồi thẩn thờ mãi mới về phòng. Anh chắc ngủ rồi, chị lén lút sờ trán chồng, cảm thấy man mát mới yên tâm nằm xuống bên cạnh.

-“Cũng không nghĩ vợ mình đẹp như vậy.”

Giọng anh đều đều khiến chị giật nảy. Chồng khen mà cảm giác cứ sao sao ấy, không thật lòng chút nào cả.

-“Anh chưa ngủ à?”

-“Không ngủ nổi.”

Người chồng thở dài náo nức, người vợ tâm lý nhẹ nhàng.

-“Vợ bóp chân cho nhé...”

Chị còn chưa kịp trở dậy thì bàn tay mang theo hơi ấm của anh đột ngột luồn qua lớp váy mỏng, điên cuồng khiêu khích, nơi đây đặn cũng bị nhá dữ dội. Anh trước giờ hiếm khi thô bạo như vậy, nhưng thực lòng chị lại không hoàn toàn thấy khó chịu.

Cảm giác như có một luồng khí râm ran ngứa ngáy dâng trào khiến chị ngượng chín đỏ. Anh càng trêu chọc, người chị càng run rẩy khó kiểm soát. Đau đớn ập tới nhưng lại mang theo chút gì đó xao xuyến ma mị, ngọt ngào thốn thứa.

Chị phải cố gắng lắm để kiềm nén bản thân khỏi mất mặt trước chồng, không ngờ lại phản tác dụng.

-“Vợ là xác chết hả?”

Anh bực bội trở dậy bỏ ra phòng khách.

Thái độ của anh khiến vợ sững sờ. Nếu có thể, ai đó nói cho chị biết, chị sai ở đâu, được không?

Nỗ lực chăm chồng chăm con.

Nỗ lực trở nên hoàn hảo.

Toàn tâm toàn ý về gia đình, vậy mà vẫn không làm người đàn ông mà chị yêu hài lòng? Tim chị, nơi đó nhức nhối.

Có bà vợ cứ ngồi thẩn thờ mãi, rồi đêm xuống, gió thổi đập vào cửa kính se se lạnh, chị lại lật đật dậy kéo cửa sổ phòng hai bé, vào cầm thêm chăn mang ra bên ngoài, vẫn là lo lắng cho chồng yêu.

Anh hình như chưa ngủ.

Chị nghe tiếng nói chuyện, rồi tiếng cười đùa.

Cứ ngỡ anh còn tức tối, thì ra là rất vui.

Chị chẳng biết sao nữa, không rõ có nên ra ngoài đẩy làm phiền anh?

Anh hôm nay không dùng tai nghe, dù chẳng cố ý, chị vẫn nghe được giọng ngọt ngào của người phụ nữ ấy.

-“Cưng ơi, biết mấy giờ rồi không?”

Chồng chị cũng đáp lại đầy yêu thương.

-“Rồi rồi, em nhọc thì ngủ đi, xin lỗi hơi tâm trạng nên làm phiền.”

-“Hôm à, em nói anh nghe nè, vợ anh ấy, nhất định là có ý đồ đó. Làm gì có chuyện cả năm ăn mặc hủ lậu mà đột nhiên khách tới nhà lại sang trọng quý phái, chắc chắn là câu trai trong công ty anh rồi.”

-“Nhưng Hà rất yêu gia đình em à.”

-“Thế thì anh chẳng hiểu đàn bà, có những loại phụ nữ rất tham vọng, họ luôn ra vẻ mẫu mực, mong được chồng yêu nhưng bên trong lại khát khao có nhiều người để ý đến mình, đó là khoái cảm được nổi bật và được quan tâm đó anh.”

-“Anh cũng không biết nữa, thường ngày cô ấy hiền khô à, giản dị nữa, nên anh hơi bất ngờ...”

-“Càng hiền càng thâm đó anh...cứ cẩn thận nhé...có khi bị cắn sừng như chơi đó...”

Chiếc chăn vô thức rơi xuống đất, mắt chị nhoè đi, cổ họng cũng nghèn nghẹn.

Cô gái đó là ai? Cô ấy quen chị được bao lâu, hiểu chị rõ vậy ư?

Một người áp đặt suy nghĩ của mình để vu khống đối phương, nông cạn và độc đoán như vậy, anh vẫn kết bạn được sao?

11. #11

Đêm khuya thanh vắng, có người chồng buồn điện thoại chán chê mới trở lại phòng ngủ. Ánh đèn lơ mờ, bà xã ngồi bất động một góc, cổ kiềm những tiếng nấc nghèn nghẹn.

-“Mình sao vậy?”

Anh đặt điện thoại ở chiếc bàn trang điểm rồi ân cần hỏi han.

-“Em...em...”

Chị muốn nói nhiều điều lắm, mà sao khó khăn không cất nổi thành lời? Anh tiến đến ngồi gần vợ, nhẹ nhàng an ủi.

-“Lúc này anh có hơi quá lời, vợ đừng buồn.”

-“Không phải thế...em...”

-“Thế sao? Nếu vợ muốn, có thể chia sẻ với anh. Còn nếu không thì ngủ thôi, anh sẽ không ép.”

Chị hít một hơi thật sâu, từng từ từng chữ ấp úng nức nở.

-“Mình à, không phải em ăn diện vì câu trai đâu...em biết...có thể giải thích anh cũng không nghe...có thể anh cảm thấy lời cô bạn kia đáng tin cậy hơn nhưng mà...em...em...do mình làm giám đốc rồi...em sợ mình mất mặt...em mới vào thay áo quần...”

Anh sững sờ nhìn vợ, chị là mẫu phụ nữ cực kì cam chịu. Nói ra được những lời này chắc hẳn đã phải cảm thấy ảm ức lắm.

-“Nếu mình không thích...thì lần sau em không mặc nữa...em sẽ vứt hết áo quần đẹp đi...chồng à...trước chồng em chưa từng yêu ai cả, kinh nghiệm em thực sự không có...tới khi làm vợ em luôn cố hết sức...có chỗ nào không phải thì chồng bảo em với...đừng cùng một người khác phán xét em như vậy...em tủi lắm...”

Anh dịu dàng lau nước mắt cho chị rồi bình tĩnh giải thích.

-“Là anh sai, nhưng bạn anh cũng không phải người xấu đâu, cô ấy thẳng tính lắm, có gì nói nấy, với lại cũng lo cho anh thôi...vợ đừng buồn...”

Hà bị ông xã kéo vào lòng, anh xoa xoa tóc chị rồi vỗ về nhẹ nhàng trên lưng, thỉnh thoảng thơm chút chút ở trán. Cách anh dỗ dành vợ giống hệt anh nựng con mỗi khi các bé khóc nhè.

Ngày đó, chị cảm thấy vui thay cho con gái mình, vì chúng có người ba tốt.

Ngày hôm nay, lòng chị đột nhiên thấy ảm áp, cái cảm giác dỗi hờn rồi được chồng chiều chuộng mà các cô ở trường nói, đến bây giờ chị mới thấu.

Có những thứ hạnh phúc, đơn sơ mà ngọt ngào khó tả. Giấc ngủ đêm đó, yên bình xiết bao. Để rồi sáng hôm sau, có hai con tiểu quỷ lật đật vào phòng ba mẹ làm trò.

Hai bé nhà chị rất hay, hôm nào phải đi học thì gọi mãi không dậy, nhưng hôm nào được nghỉ thì lại thức giấc rõ sớm.

-“Ba Hậu mẹ Hà ơi, sáng rồi dậy thôi.”

-“Mẹ Hà ơi dậy nấu miến cho Hến đi, Hến thèm ăn miến gà nấm hương mẹ Hà nấu đó...”

-“Ba mẹ ơi sao ba mẹ hư thế, ngủ mãi không dậy...ba Hậu ôm mẹ Hà kìa Sò ơi...”

Chị mắt nhắm mắt mở nhìn quanh, bé Hến lớn trèo được lên giường rồi còn em Sò loay hoay mãi một lúc thì được ba bông lên. Hai đứa nhỏ nằm giữa hai vợ chồng, ríu rít kể chuyện.

-“Ba Hậu ơi hôm qua em Sò không tè đầm nha.”

Anh cười khen Sò giỏi, khê hôn lên má bé.

-“Ba mẹ bao giờ dậy?”

-“Ngủ nữa đi...vẫn sớm mà...cả nhà mình ngủ đi...”

Ông xã dụ ngọt, hai nhóc nhà chị chỉ làm nũng mẹ thôi, còn với ba thì nghe lời lắm, ngoan ngoãn rúc vào lòng anh. Bé Hến ngây thơ thì thầm.

-“Có sợ sập giường không ạ?”

Chị cố nín cười. Nhớ lại những ngày lũ nhóc cai sữa khổ sở lắm, bám mẹ riết. Anh phải nói dối là ngủ chung thì gây giường các cô ấy mới phụng phịu về phòng.

-“Không, nằm một lúc thì không sập.”

Ba Hậu khẳng định, chị Hến tỏ vẻ hiểu biết.

-“Vậy nằm một lát thôi ạ, không sập thì ba mẹ làm gì có giường mà ngủ nhỉ?”

Vợ chồng nhà nọ liếc nhau, bật cười âu yếm. Hai bé cố gắng kéo chị vào thật sát, lúc thì chúng rúc vào lòng anh đùa nghịch, khi thì quay sang mẹ hôn hít. Nhất là bé Sò, thỉnh thoảng ngó ngó ba xong rồi nằng ậy lăm lét đưa tay qua áo mẹ sờ sờ, cái môi chúm chím cười cười.

Mẹ xót con nên làm nơ, đầy nhà người ta con ba tuổi rồi vẫn cho ngậm chơi đấy thôi, có ông xã nghiêm khắc quá, mà chị thì lại sợ chồng chẳng dám phản đối.

-“Sò hư nhé, xuống đứng góc tường cho ba!”

Ba mắng nhẹ, con nhóc giật mình oà khóc. Mẹ đành phải vừa dỗ ngọt con gái, vừa lựa lời xin chồng.

-“Lần này ba tha, lần sau mà thế ba không yêu nữa đâu, biết chưa?”

Bé em sợ hãi gật đầu lia lịa. Anh cười cười, vòng tay ra kéo cả ba mẹ con vào lòng siết thật chặt. Cả nhà bốn người nào đó tíu tít vui vẻ rồi lười biếng ngủ tới mãi tận trưa.

...

Là ngày nghỉ của chị và bé nhưng lại không phải của anh. Vì có dự án đang dở nên chiều đó ông xã vẫn phải tới công ty giám sát tiến độ, có lẽ tối nay tăng ca đến mười giờ mới xong.

Ba mẹ con chơi với nhau đếm xẩm tối thì chị nhận được điện thoại của bé Diệp.

-“Chị ơi sếp Hậu bảo chị mang cho sếp cái cà vạt màu nâu ạ, tầm một tiếng nữa sếp phải tiếp khách quan trọng, nhanh chị nhá.”

-“Ừ được rồi bảo anh yên tâm chị đem liền.”

Tính Hà vốn cẩn thận nhưng lại sợ chồng đang họp nên không dám gọi, chỉ nhắn tin anh còn cần gì nữa không? Đợi mãi chẳng thấy ông xã trả lời, sợ nhờ việc của anh nên ngồi một lát chị liền quyết định đi.

Vội quá chẳng biết gửi con cho ai cả, thế là đành nhét hai em bé đằng sau xe đạp điện, ba mẹ con cùng nhau khởi hành. Đi đường mà chị cứ lo ngay ngáy, thỉnh thoảng lại dừng xe dặn dò các bé ôm chặt với cả dạng chân xa xa ra.

Hai đứa vâng dạ ngoan ngoãn lắm, cứ nghe sắp được tới công ty ba chơi là sướng rơn, chị Hén với cả em Sò tám chuyện tíu tít hết cả lên. Mẹ chúng thì phải đến lúc tới nơi mới thở phào nhẹ nhõm.

-“Ồ...công ty ba...công ty ba to...nhà đẹp ơi là đẹp nha...”

-“Ba...ba Hậu kia kìa...”

-“Ba ơi...ba ơi...”

Bọn trẻ phấn khởi tụt xuống chạy vụt ra ôm ba. Anh Hậu bị bất ngờ nhưng vẫn bồng con lên thơm chùn chụt. Chị gửi xe xong liền nghe chồng hỏi.

-“Mình với con tự đứng lên đây làm gì?”

-“Ồ, anh dặn cô Diệp bảo mang cà vạt mà...”

Vợ nhỏ nhẹ trình bày, chị nghe ông xã giải thích.

-“Đúng là công ty hôm nay có tiệc lớn nhưng anh mượn được của chú Thắng rồi, cái con Diệp này nó rối hơi à? Sao không gọi cho anh?”

-“Em nhắn tin mà...”

-“À chết rồi, anh họp nên điện thoại tắt máy, quên mất. Mà mình này, em phải bắt taxi chứ, đi thế nguy hiểm quá, con nhỏ như vậy nhờ ngã thì sao?”

Có ông chồng giọng sắc mùi trách cứ. Có bà vợ ngây người hồi lâu mới thấy mình ngốc, cũng phải, đáng nhẽ phải gọi xe chứ nhỉ? Cuống quá làm rối hết cả.

-“Thôi mang rồi thì chồng cũng dùng chứ đi đâu mà thiệt, không có gì thì em về trước đây.”

Nói rồi chị định đưa tay ra đỡ con, khổ nỗi hai đứa bướng quá thể.

-“Ừ ừ...không về đâu...ở đây chơi với ba Hậu cơ...”

-“Ngoan nào, tối ba về, ra với mẹ cho ba còn làm việc.”

Mẹ dễ dàng mà con thì cứ bám riết lấy ba, chị thở dài bất lực.

-“Ba Hậu xin mẹ Hà đi, ba xin cho Sò ở đây chơi đi mà...”

-“Cả con nữa, em Sò được ở thì con cũng được ở.”

Anh Hậu nhìn hai con cún nhỏ mè nheo đáng yêu không đỡ nổi, liền mềm lòng đồng ý.

-“Lát anh đưa ba mẹ con về, tới rồi thì vào dự tiệc chung cũng được.”

Chị gật đầu theo chồng.

Đến lúc cánh cửa lớn mở ra mới thấy hối hận.

Và cũng hiểu phần nào nguyên nhân cuộc điện thoại của cô Diệp.

Thật sự là quá sang trọng, đàn ông thì comple cà vạt chỉnh tề, phụ nữ không diện dạ hội cũng váy liền thân ôm sát eo, vòng một vòng ba đầu vào đấy.

Chị nhìn lại chính mình, áo sơ mi trắng, quần kaki cộm đôi dép lê không thể nào đơn giản hơn.

Lại nhìn sang chồng phong độ ngồi ngồi.

Thường ngày bị em chồng chê quê mùa chị cũng chẳng để tâm lắm đâu, hôm nay mới biết, mình không phải là quê mà là rất rất quê. So với những người con gái trong đây, chị tự thấy giống như thiên nga và cóc ghè vậy.

Một người xem trọng thể diện như chị, giờ phút ấy chỉ mong động đất để tách cái lỗ nào mà chui xuống, quả thật cảm thấy vô cùng mất mặt.

-“Ồ chị Hà, cả nhà ơi vợ sắp Hậu nè...”

Tiếng cô Diệp sang sảng vang vọng, mọi người từ già tới trẻ, từ nhân viên tới trưởng phòng đều đồng loạt nhìn về phía này. Đến một đường lui con bé đó cũng không chừa cho chị.

Hà lắc đầu cười khổ, già gần này tuổi đầu rồi còn bị một con nhóc gài.

12. #12

Bà xã tội lỗi ngập tràn, lo làm chồng xấu hổ.

Ông xã lại thản nhiên như không, dắt vợ dắt con vào chơi, vui vẻ chỉ dẫn món này món kia. Anh còn ghé tai chị bảo ăn gì thì cứ tự nhiên, anh phải ra kia nói chuyện với đối tác chút nữa quay lại.

Trẻ con được tới nơi lạ, nháo nhác náo loạn cả lên, hại chị chạy theo chúng mà phát mệt.

-“Hà...Hà phải không?”

Có tiếng gọi, nghe quen lắm. Đúng là trái đất tròn, chị tươi cười rạng rỡ.

-“Thầy ạ, em chào thầy, sao thầy ở đây ạ?”

Anh Thanh nghe mà hơi ngượng, cái con bé này, hơn nhau năm tuổi chứ mấy mà nó cứ thầy với chả thầy nghe phát già.

-“Ừ, anh đi chơi cùng người bạn.”

-“Thầy về nước bao giờ thế? Bây giờ thầy làm gì ạ?”

-“Anh về được ba tháng, đang làm phó hiệu trưởng trường quốc tế Việt Đức.”

-“Ồi vậy ạ, cháu ruột nhà em cũng học ở trường đấy, thế nào mà toàn chỗ người quen với nhau, có gì nhờ cậy vào thầy ạ.”

-“Chắc cháu bên nhà chồng phải không? Nghe nói Hà giờ còn có hai bé đáng yêu lắm...chúc mừng em nhé, mà cũng hơi tiếc nhỉ?”

Chị nhìn anh gia sư lấu cá thừa nào giờ đã chừng chạc lắm rồi, trong lòng bất chợt vui vẻ.

-“Tiếc gì đâu ạ, với em thì đàn bà phụ nữ quan trọng nhất vẫn là gia đình thôi ạ...Sò ơi...Hén ơi...vào mẹ bảo...”

Nghe mẹ gọi, hai bé ngoan ngoãn khoanh tay cúi người, giọng ngọt xơn xớt. Ba chúng từ xa nhìn qua thì hơi nhíu mày, xong vẫn lịch sự ra chào người đàn ông lạ, đoạn dẫn vợ con đi giới thiệu với mọi người trong công ty.

Cô Diệp ức run người, cứ ngỡ làm cho chị ta một phen không ngóc đầu lên được, nào có ngờ từ sếp bé tới sếp lớn, ai cũng tấm tắc khen anh Hậu có phước. Các ông ấy là nịnh hay hoa mắt đây? Trông quê quê bản bản như thế nào có xứng với sếp cô?

Có lẽ bé còn quá nhỏ nên không hiểu chuyện, đều là người từng trải, nhất là những vị có kinh nghiệm. Họ chỉ cần liếc mắt cũng biết đâu là gái để chơi, đâu là người vợ tốt.

Hà có thể không ăn diện, nhưng nhìn qua phong thái là nhận ra chị ấy chắc chắn là kiểu phụ nữ biết lo toan vun vén, ngưỡng mộ giám đốc là vì thế.

Thấy mọi người thoải mái cởi mở, anh không có gì xấu hổ vì bà xã, lòng chị cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Chỉ là lúc vào nhà vệ sinh tình cờ lại nghe giọng nói oang oang quen thuộc.

-“Gớm có người quê một cục bị khinh như rác mà cũng không biết, dương dương tự đắc thấy kì quặc ghê.”

Có bà vợ khề cười, rồi chị diềm tỉnh hỏi lại.

-“Vậy à em, ai thế?”

Cô Diệp giật nảy, trộm nghĩ đây là công ty, lại còn mấy đứa nhân viên cũng đang chứng kiến, nhỡ xảy ra tranh chấp thì chỉ sợ chúng về phe vợ sếp mất. Suy đi tính lại rút cuộc ai đó chối bay chối biến.

-“Ấy chết, chị đừng có nghĩ em nói chị nha, không phải đâu, em là em nói bà vợ sếp tổng cơ. Chị có nhìn thấy không, già khảm khú rồi mà mặc cả bộ váy đỏ lòe loẹt, cái vòng cổ vàng choé to như cái xích chó ý, đủ đôn trông phát gớm...”

Mấy bé đứng gần đó nén cười. Hà vốn không có thiện cảm với những người thích đâm thọc mỉa mai sau lưng, tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại cũng là thư ký của chồng, cứ cái tính như này sợ rằng mai sau sẽ gây điều tiếng không hay cho ông xã nên chị đành nhỏ nhẹ khuyên bảo.

-“Em à, vợ sếp tổng đáng tuổi mẹ em đó, dù gì thì gì cũng nên tôn trọng bề trên. Vả lại mỗi người có một sở thích và cách phối đồ khác nhau. Đôi khi mình không thấy đẹp mắt, nhưng nếu thân quen thì gọi người ta ra riêng góp ý, không quen thì thôi. Điệp còn nhỏ, xinh đẹp rạng ngời, tương lai còn nhiều cơ hội thăng tiến, em đừng nên nói kiểu như vậy nữa, nhất là chốn công cộng...”

Nhiều khi bản thân có ý tốt nhưng người ta không hiểu lại thành gây họa, chị cũng không ngờ vài lời chân thành của mình lại khiến cô ức điên máu.

-“Chị không phải ba mẹ em thì đừng dạy bảo em được không ạ? Em cũng đâu có xúc phạm chị gì đâu. Chị thông cảm, tính em thẳng thắn có gì nói vậy chứ không hoàn hảo giả tạo như một số người...”

-“Được rồi, có gì cô cho chị xin lỗi.”

Vợ sếp Hậu thở dài giảng hoà trước, thôi thì một điều nhịn là chín điều lành, cãi vã xô xát ở công ty ông xã thử hỏi đẹp mặt ai chứ?

-“Việc quái gì phải xin lỗi?”

Từ một nơi cách đó không xa, tiếng quát đầy uy lực vang lên, rồi tiếng dập nước xối xả, lại có tiếng đá cửa tới rầm một cái. Người phụ nữ mặc váy đỏ hùng hục đi ra, hùng dũng tiến về phía trước, vung tay vả ba phát không ngừng nghỉ.

-“Mày thẳng thắn gớm nhỉ con ranh, có giỏi nhắc lại tao xem?”

Ai đó hai bên má sưng vù, mặt tái mét vì sợ. Cô ngay lập tức làm bộ ầm ức khổ sở, tức tưởi giải thích.

-“Em xin chị, chị ơi oan cho em quá ạ, em đâu có nói chị ạ, có cho tiền em cũng không dám, em nói vợ sếp tổng của công ty đối tác cơ ạ.”

Vừa dứt lời, lại có tiếng dập nước ở phòng vệ sinh cuối cùng, chị này thì không có hầm hố như chị trước, đi ra rất nhẹ nhàng khoan thai mà giọng điệu thì doạ người ta phát run.

-“A, ra là thế à? Ra là nó nói mình mới chết chứ. Khổ quá, tính con Bích này từ khi sinh ra đã thích đú thế rồi bé ạ.”

Có nằm mơ chắc cô Điệp cũng chẳng thể ngờ số cô lại nhỏ như vậy, chẳng còn cách nào khác ngoài sụt mướt xin xỏ.

-“Bà nhà nó, đến đi nhà xí cũng không yên, cô em bây giờ muốn nằm thao? Muốn chị Bích dẫn ra gặp sếp Khởi hay theo chị Đào ra gặp sếp Huy?”

-“Chị ơi chị tha cho em với, em trót dại, em đú, em mới là người đú, em van em lạy chị nhà em còn cha mẹ già, hai chị quân tử xin đừng chấp tiểu nhân...em bồng bột em ngu xuẩn...lần sau em không dám thế nữa ạ...”

Hà thấy Điệp nức nở tự dưng thương thương định nói đỡ, mà chưa kịp mở lời thì các chị đã thủ thỉ bàn luận rồi thống nhất cái gì đó. Rốt cuộc cô bé đáng thương phải quàng xích chó suốt cả buổi tiệc.

Cái khổ nữa là hai sếp bà “tiết kiệm”, chẳng thèm nề mặt người ta mua đồ mới, tận dụng luôn cái xích của em cũn chỗ bác bảo vệ ngồi trực dưới công ty, mấy năm rồi nên nó cũng gỉ hoen hết cả, hại cô Điệp từ đó tới tới cứ đứng ru rú trong một góc, khóc cũng không dám mà cười cũng chẳng xong.

Anh Hậu dắt hai bé đi chơi mãi, một hồi không biết vợ ở đâu mà lúc quay ra thấy chị ngồi tám chuyện vui vẻ ở dãy bàn thứ hai thì hơi choáng. Căn bản chị Bích chị Đào hợp lại chính là biệt đội hai con hổ cái, máu

mặt cả công ty này có ai mà chưa nghe danh? Cũng chẳng hiểu vì sao một người tính như vợ mình lại thân quen được với họ nữa?

-“Cô Hà làm giáo viên nhĩ? Thảo nào trông người dịu dàng nét na quá.”

-“Chị đừng nói vậy, em tự biết em quê mà. Hôm nay đi vội không chuẩn bị nhiều, lúc đầu em cũng hơi ngại, may mà công ty toàn người tốt...”

-“Ồi dào ôi, quê với chả hương, trót rồi thì kệ nó đi, rút kinh nghiệm lần sau, đằng nào cũng có quan trọng đâu mà.”

-“Dạ.”

-“Cô Hà, từ giờ chơi chung với bọn chị đi...”

-“Sao ạ?”

-“Bọn mình hợp lại thành nhóm tam hổ.”

Chị Bích còn tự nhận chị thuộc dạng đánh đá nhưng khả năng kiềm nén giả bộ rất tốt, bác Đào thì nóng nảy dễ dẫn tới ỉa chảy, giờ nhất định phải bổ sung thêm cô Hà hiền lành nhu mì nữa cho nó đa dạng.

Chị bị hai bà trên ngưỡng đổ cả mặt, lắc đầu từ chối mãi mà không xong. Cũng may lúc sau có ông xã ra giải nguy không thì chẳng biết làm thế nào cả.

Tối mịt hôm đấy cả nhà mới về, hai nhóc được các cô các chú dẫn đi chơi nhiều trò giờ vẫn còn háo hức lắm, anh dịu dàng bế con đặt ở ghế sau rồi tống chiếc xe đạp điện của chị vào cốp.

-“Xe của ba Hậu êm mộng thích quá, ngồi xe mẹ Hà mỏi lắm...”

Bé Hén hồn nhiên phát biểu, ba Hậu ngồi vào ghế lái, dịu dàng trả lời.

-“Xe này không phải xe của ba, là xe của cả mẹ Hà và Hén Sò, xe của cả nhà mình.”

-“Thật vậy ạ?”

-“Ừ.”

Anh đáp, lại nghe bên dưới bé em ôm cổ mẹ thì thầm.

-“Mẹ ơi bác Thanh bảo Sò nhận bác làm ba nuôi nha.”

Gia sư cho chị mấy năm liền nên chị rõ hơn ai hết, anh quý trẻ con lắm, giọng chị cũng nựng nựng đùa lại con.

-“Thế Sò trả lời sao?”

-“Sò bảo bác mua búp bê đẹp thì Sò đồng ý.”

Phía trên đột ngột phanh gấp, qua gương chiếu hậu chị thấy mặt ông xã tối đen. Cũng phải, anh coi hai nhóc như bảo bối, giờ nghe con gái nói thế không tự ái mới lạ đấy.

Mẹ Hà cười khỏ, Sò ơi là Sò, sao con tò quá con ơi? May còn có chị Hén khôn hơn.

-“Đồ ngốc, kể cả bác Thanh mua nhiều đồ chơi thì bác Thanh cũng không thể làm ba tụi mình được, trên đời chỉ có một ba thôi ...”

Cô Sò ngạc nhiên ngơ ngác, chị Hà thì thầm nho nhỏ vào tai bé. Em được mẹ bế nhồm lên, rồi em thơm chụt một cái vào gáy ba, ngọng ngịu nịnh nọt.

-“Sò yêu ba nhất...chỉ ba Hậu mới là ba thôi...ba đừng ghét Sò nha...”

Có người đang tức giận phùng phùng mà nghe giọng điệu công chúa nhỏ dễ thương muộn phiền đều tan biến, tùm tùm cười tiếp tục lái xe. Hai bé ngọ nguậy ngó nghiêng bên ngoài, thấy vĩa hè họ bán gấu bông thì hò reo thích thú, chu choe xin xỏ ba.

Nào có phải các nàng ấy không có để chơi đâu, ở nhà có hẳn mấy tủ chất đầy ấy chứ. Anh Hậu thì nổi tiếng cứng con gái, muộn thể rồi mà vẫn dùng xe xuống mua.

Thế nào mà ông xã vừa thanh toán xong ngoảnh ra phát có em gái trẻ măng tươi cười rôm rả.

-“Anh yêu, nhớ em không? Cũng lâu lâu rồi anh nhỉ?”

Anh Hậu lắc đầu phủ nhận, cô bé ngúng nguẩy làm nũng.

-“Gì vậy chứ? Tầm này tháng trước còn bảo anh sướng nhất quả đất cơ mà. Đêm đó anh gào tên em to tới mức mấy chị dưới lầu còn nghe thấy ý...tờ một trăm đô anh nhét vào chỗ ấy ấy em vẫn còn giữ nha...”

Chồng khó xử nhìn vợ, cô gái thấy người phụ nữ và hai đứa nhỏ trong xe thì thoáng giật mình, giọng nói run rẩy ập úng.

-“Vợ anh à? Ặc, xin lỗi nhé, thôi em đi trước đây.”

13. #13

Em gái còn chưa kịp chuẩn đã bị anh Hậu gọi giật lại.

-“Ồ hay cái cô kia, cô vu oan giá họa cho tôi trước mặt vợ con xong cô cứ thế phui tay hả? Đứng lại làm cho rõ ràng đi.”

-“Rõ ràng gì cơ ạ? Người ta đã giúp mà còn không biết đường, thế giờ anh muốn sao? Muốn em nói dối chứ gì...thôi được, em ra nói với chị nhà là lúc này em nhầm người, được chưa?”

Cô ngúng nguẩy thì thào vào tai người đàn ông trước mặt, rằng thì là sau vụ này nhớ tip em nhiều nhiều, có khách nhớ dẫn tới chỗ em. Anh Hậu nóng cả mặt, bực bội quát.

-“Rốt cuộc thì tôi tên là gì cô có nhớ không nào?”

-“Sao lại không? Anh Đăng chứ còn gì nữa? Đại gia nổi tiếng cả một vùng ai mà không biết?”

Có ông chồng cười khẩy, có bà vợ thở phào. Hai anh em nhà ông xã đáng người cũng hao hao, trời tối như này cô ấy nhận nhầm là phải.

-“Anh thái độ kiêu gì thế? Mà anh cũng ghê gớm nhỉ? Bữa trước tán gái thì lái Lamborghini, tới hôm nay lại đi xe bình thường thế? Đàn ông các anh cũng chiều trò giả tạo gớm.”

-“Đúng rồi, cô nói gì cũng chuẩn.”

Anh chán chảng buồn chán, đi thẳng về phía vợ con, hại cô em nóng máu dai dẳng không dứt.

-“Em còn nhớ cả họ cả tên anh cơ...Nguyễn Hoàng Trọng Đăng nhé...”

-“Không phải, cô nhầm rồi, ba là ba, không phải là bác Đăng.”

-“Là ba Hậu, ba Hậu với mẹ Hà nhà Hén Sò, bác Đăng với bác Vân là nhà anh Khôi cơ cô ạ.”

Giọng các bé riu rít vọng ra từ trong xe. Ba xoa đầu con cưng rồi trao chú gấu bông to sụ, hai nhóc nhìn thấy gấu cười toe toét, chốc lát đã quên khuấy chuyện vừa xong.

Trẻ con là vậy mà, có điều, người lớn lại không thế.

Xe khởi động lâu rồi mà không khí vẫn trầm lắng khó tả. Một lát ông xã mở lời dặn vợ đừng kể lại với chị Vân. Chỉ là kiếm chuyện để nói thôi chứ anh cũng biết thừa tính bà xã không phải là người thích buồn đưa bán chuối.

Hà khế dạ, bác Vân bác ấy sành sỏi lắm, chẳng qua là làm ngơ thôi chứ có việc gì mà qua mắt được bác?

-“Mình này...em...thì là...”

Thấy vợ ấp úng, chồng liền bảo có gì vướng mắc cứ thoải mái nói. Chị hít một hơi thật sâu, rồi cuộc bình tĩnh hỏi.

-“Chồng đã bao giờ bóc bánh trả tiền chưa?”

-“Nếu rồi thì vợ tính sao?”

Không ngờ được câu trả lời của anh lại là như vậy, chị cũng chẳng rõ sẽ ra sao nữa? Chị chắc chắn sẽ buồn lắm, nhưng ly dị hay chia tay thì chưa chuẩn bị tâm lý. Mới trộm nghĩ vậy thôi mà đã thấy rối rắm hết cả lên rồi, chồng nhìn vợ dăm chiêu một hồi thì đột nhiên phì cười.

-“Thôi đùa đấy, anh tự biết năng lực bản thân kém cỏi, đến làm vợ mình thoả mãn cũng không xong thì còn đi đâu? Mất mặt lắm mẹ nó ạ.”

Má chị đỏ bừng à, chẳng rõ ông xã đùa hay xía đùa nữa? Chuyện chăn gối nhà chị nếu so với người khác đúng là có chút nhạt nhẽo, cứ đến lịch là thực hiện thôi, và thường thì sẽ theo một trình tự nhất định.

Kiểu như hai người tắm giặt xong xuôi rồi vào giường, trần trọc qua lại một lát thì chồng quay sang ôm vợ xin ý kiến.

-“Làm nhé!”

-“Dạ.”

Chị dịu dàng trả lời, nằm yên cho chồng tiến hành. Khổ nỗi oái ăm làm sao, đêm nay lại không như mọi lần, có bà vợ bị lột sạch, trả bài xong xuôi mà vẫn chưa được tha. Sự thể là, ông xã hết ngấm với nghịch chán chê thì bế xốc dậy, dịu dàng đặt vợ trên người mình.

Đàn bà con gái mà nằm loã lồ ở cái tư thế này thì còn gì là phép tắc thể thống nữa? Chị cố gắng ngo nguậy trườn xuống mà không cách nào thoát được vòng tay vững chắc của người ta, cũng ngượng ngịu xấu hổ chẳng dám kêu to hay giận dỗi, chỉ biết đỏ mặt tía tai áp chặt xuống lồng ngực chồng.

Chị nghe tim anh đập thành thạch, tim chị cũng hơi rộn ràng thì phải. Ông xã đưa tay kéo chăn lên rồi siết vợ chặt hơn, thì thầm trên chọc.

-“Giờ thì anh đã hiểu vì sao hai nàng ấy đi ngủ nhất định phải ôm gấu bông.”

Chị rối tới mức không biết nói gì cho phải, chỉ biết cười trừ. Anh thơm nhẹ vào trán bà xã, tay khẽ đưa lên tóc xoa xoa, động tác chậm dần chậm dần. Chị cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của anh quyện lẫn mùi rượu.

Xưa kia hồi mới lấy nhau việc đó khiến chị hơi khó chịu, nhưng giờ lại thành quen, không có là nhớ mới chết chứ. Anh suy cho cùng cũng chẳng phải người ham mê gì, chẳng qua vì công việc bắt buộc phải thế thôi.

Một lát thấy chồng ngủ rồi, vợ khẽ vòng qua ôm ấp. Căn bản những lúc anh thức chị hay bị thẹn à. Sau rồi có người lưu luyến nên rốt cuộc cứ giữ nguyên tư thế đó ngủ. Cảm giác ấy, bồi hồi xao xuyến mà thao thức lắm, chị hạnh phúc đến ghen ngào.

...

Bước sang tuần mới anh bận liên miên, mấy hôm liên tiếp chẳng có thời gian ăn cơm ở nhà. Hai nhóc buồn lắm, nhắc ba hoài nên chị hay dắt chúng xuống chỗ vòi phun nước chơi. Dù sao cho bọn trẻ đi hóng mát cũng tốt, đỡ tù người.

Thế nào mà vừa ra tới nơi đã gặp cô Thắm. Các cháu thì chào cô ngoan là vậy mà cô cũng chẳng thèm đáp lời khiến chị có chút phiền lòng.

-“Chị Hà, đưa tiền đây.”

-“Cô lấy bao nhiêu?”

-“Mười triệu.”

Chuyện là từ khi hai anh làm ăn được thì anh Đăng nhận lo cho ba mẹ và bác Thơm, còn anh Hậu nhà chị chịu trách nhiệm cô Thắm. Nói thì vậy nhưng nhà vợ chồng bác Vân lo hết sinh hoạt phí bên đấy rồi nên anh chị cũng chỉ phải chu cấp tiền tiêu vặt cho cô út thôi.

-“Thắm này, không phải là chị tiếc em dâu, nhưng mà...”

Hà còn chưa nói xong thì cô em chồng đã quát ầm ầm.

-“Này nhé, bà đừng có mà lên mặt dạy tôi. Lấy thế còn ít đó, tiền của anh tôi chứ tiền của bà à mà bép xép, biết điều thì mau đưa ra đây...”

Chị thở dài, cố gắng nhẹ nhàng hết sức.

-“Cô đợi một lát chị rút cho, ở đây chị không có nhiều tiền mặt tới vậy.”

Con mụ này, rõ ràng cố tình gây khó dễ. Thắm ức chế giật luôn ví trên tay chị ta, sau một hồi đếm đếm mới cau có trả lại.

-“Nhanh lên, vợ sắp mà ví víếc mỏng dính thế? Chẳng có chút tư cách gì cả.”

Cô Thắm học đại học đã ngót nghét bảy năm rồi. Bốn năm đầu là học kinh tế nhưng mải chơi, nợ lên nợ xuống nên sau thi bỏ. Ba năm trước cô ấy thi lại vào cao đẳng tài chính, bác Đăng hứa là cô chỉ cần lấy được bằng bác sẽ lo việc cho chu đáo nhưng với tình hình này có khi cuối năm nay cô cũng chưa ra được trường.

Nhìn thấy bà chị dâu mãi mới quay lại, cô bực bội hết cả người.

-“Làm gì mà như rùa thế?”

-“Cái máy nó chỉ cho rút một lần ba triệu...”

-“Được rồi, nhiều lời.”

Thắm giật tiền rồi vội vàng phóng xe đi thẳng. Chị lắc đầu, trộm nghĩ bao giờ cô em chồng này mới thực sự trưởng thành đây?

Chiều tối ba mẹ con ăn uống xong xuôi, chị đang định rửa bát thì anh cũng vừa hay về. Hai bé tíu tíu ra ôm hôn, ba liền mở túi đưa cho mỗi công chúa một con búp bê nhỏ. Ông xã Hà về khoản này thì rất giống chim mẹ, cứ có gì hay hay là nhất định phải tha về cho con.

Chị vội vàng rửa tay, chạy ra ngoài phụ chồng cầm đồ với tháo giày.

-“Mệt không mình?”

-“Cũng bình thường, xin lỗi vợ nhé, ngày nào cũng phải đi làm đến tối mịt. Hén và Sò ngoan không?”

-“Ba Hậu ơi mẹ Hà vắt nước cam để trong tủ lạnh cho ba Hậu đó.”

Chị Hén kể lể, anh thơm chụt một phát vào má con bé rồi quay sang hỏi bà xã.

-“Mình này, lấy anh cái hợp đồng được không?”

-“Hợp đồng gì cơ ạ?”

Buổi chiều anh Hậu ký hợp đồng với đối tác sau đó đi nhậu nên sai cô Diệp mang giấy tờ về trước. Cô bảo có hẹn với bạn, lên công ty thì xa nên hỏi sếp xem có để ở nhà sếp được không, anh nghĩ thế cũng tiện liền đồng ý luôn.

Thế nào mà bây giờ hỏi vợ lại ngơ ngác như không hiểu chuyện gì?

Sếp gọi thư ký, cũng may cô đang chơi ở trung tâm thương mại dưới nhà nên rất nhanh đã có mặt. Giọng cô oan ức thống khổ vô cùng.

-“Ô em đưa cho chị Hà rồi mà.”

Có bà vợ bị đơ mắt mấy giây mới bình tĩnh trở lại, chị nhẹ nhàng nói.

-“Cô Diệp có khi nhầm rồi, hay cô đưa cho ai chứ không phải chị?”

Anh Hậu đối với công việc vốn là người khá kỹ tính, thấy vậy liền quay sang quát cấp dưới.

-“Làm ăn vậy à? Rốt cuộc cô đưa rồi hay là chưa đưa?”

Cô Diệp sợ xanh mặt, khóc lóc thảm thiết.

-“Em khẳng định là em đưa cho chị rồi mà. Chị ơi, chị thương em với, chị cố nhớ tìm lại giúp em, hay chị già rồi nên lẫn? Rõ ràng chị còn cảm ơn em mà...”

Bé thư ký tức tuổi nức nở, ông xã cũng quay sang nhìn bà xã. Có người vợ bất giác thấy rùng mình, con nhỏ này, có vẻ như nó đào sẵn cái hố và bây giờ chỉ việc đợi chị ngã xuống.

14. #14

Thư ký thì ồm củ tỏi, bà xã lại nhất định phủ nhận không biết gì, anh Hậu cảm thấy tình hình chẳng đi đến đâu cả, vì vậy bực bội hỏi.

-“Thế trước đó cô đã scan rồi lưu lại theo lời tôi dặn chưa?”

-“Em...em...quên mất...em tưởng nhà anh có máy với cả chị là vợ sếp, đưa cho chị rồi thì chị sẽ biết để scan hay photo chứ...”

-“Nói nhiều, công ty trả lương cho cô hay cho vợ tôi? Cô làm ăn thế hả? Hợp đồng quan trọng thì không biết đâu, cô có biết hậu quả sẽ như thế nào nếu lọt ra ngoài không? Giờ ngay cả một bản scan hay cũng không có...”

Có người vợ bất chợt run run, lấy nhau gần ấy năm cũng chưa lần nào chứng kiến chồng nổi nóng như vậy cả. Hôm nọ nghe các chú nói sếp Hậu ghê lắm còn tưởng là đùa.

-“Mẹ Hà ơi em Sò làm rách váy búp bê của con rồi...”

Giọng trẻ con méo mào phá tan không khí căng thẳng của người lớn. Chị cũng bưng tỉnh, phải rồi, chiều nay đâu chỉ mình chị ở nhà.

Sếp bà khẽ mỉm cười, điềm tĩnh nói.

-“Chiều nay em nấu cơm trong bếp, có Hên với Sò chơi ngoài phòng khách, mình thử hỏi xem hai con có nhìn thấy cô Diệp không?”

Anh Hậu bế bé út, cứng nựng hỏi han. Sò ôm cổ ba một cái, ánh mắt to tròn long lanh nhìn qua ngó lại, đoạn bi bô bảo không ạ. Cô Diệp hỏi Sò nghĩ lại kỹ đi xem có nhớ nhầm không mà con bé cứ một mực lắc đầu.

Bé Hên phía dưới thấy em được bông cũng phụng phịu đòi hỏi, ba nhắc luôn cả chị ấy lên thì thầm.

-“Chiều nay công chúa của ba ở nhà làm gì, gặp những ai?”

-“Hên với Sò đi vòi phun nước với mẹ, gặp cô Thắm, bọn con chào cô Thắm nhưng cô Thắm không chào lại, em Sò bảo có phải em Sò không ngoan nên bị cô ghét không, mẹ bảo không phải thế, mà là vì cô không nghe thấy. Sau đó về nhà mẹ nấu cơm trong bếp còn Hên và Sò xem phim Lọ Lem ngoài phòng khách nè ba. Cô Nguyệt sang cho bánh giò, xong thì ăn cơm với canh chua và chả lá lốt, con ăn ba bát, em với mẹ mỗi người chỉ ăn hai bát.”

Bé con tưởng thuật vanh vách một thôi một hồi sau đó vừa thồm vừa ba nhõng nhẽo.

-“Không gặp cô Diệp, cô Diệp đâu có sang nhà mình đâu, mẹ Hà và em Sò và Hên không nhớ nhầm...cô Diệp mới là người nhớ nhầm đấy ba ạ...”

Thế mới bảo người tính không bằng trời tính. Mặt anh Hậu khó coi lắm rồi, chị Hà nhìn sang cô Diệp run lấy bầy, mặt mũi trắng bệch tái mét tự dưng cũng chẳng muốn làm quá, liền mở lời.

–“Chắc Diệp mãi chơi quá nên quên, trong đầu lại cứ nghĩ đưa cho chị rồi...thôi thì em xuống dưới xem trên đường đi có vấp ở chỗ nào không...”

–“Đúng vậy, cô xuống tìm kỹ cho tôi, có gì lên đây nói sau.”

Sếp Hậu quát, thư ký sợ sệt xin lui. Ở trên chị Hà với điện thoại, đại loại nhắn đi một tin rằng, cô tìm cẩn thận vào nhé, kéo tới lúc chị phải dò lại camera thì mất hay.

Hà làm giáo viên cũng đâu phải ngày một ngày hai, tuy chưa quá nạt học trò bao giờ nhưng việc dọa dọa những nhóc khó bảo một chút là sở trường rồi. Thực tình nhà đầu có lắp máy quay đâu, vậy mà thế nào lại hiệu nghiệm, lúc sau cô trở lại với cái hợp đồng, gương mặt tỏ vẻ hớn hở vô cùng.

–“Đây sếp, đúng là em quên thật, nó vẫn còn ở dưới cốp xe máy, em xin lỗi anh.”

–“Người cô cần xin lỗi không phải là tôi đâu.”

Giọng sếp nhàn nhạt, vợ anh thấy phiền nên chỉ bảo thôi dù sao cũng là hiểu lầm, lần sau làm việc cẩn thận hơn, có gì cô đi chơi với bạn đi kéo để người ta đợi.

Tính chị là vậy, chuyện gì xong thì xong, rất ghét dây dưa nhè nhằng. Anh phạt cấp dưới viết bản kiểm điểm và trừ nửa tháng lương, cô Diệp đi rồi mới quay sang bảo vợ.

–“Con bé này đầu óc đặng trí, thỉnh thoảng lại ngơ ngơ nhưng được cái ngoan và tốt tính lắm, mình cũng đừng để bụng làm gì.”

Bác Vân từng cảnh báo chị có những người con gái như vậy, trước mặt đàn ông thì ngây thơ dễ thương nhưng đàn bà ở với nhau lại chua lòn như dấm bồng. Giờ mới thấy chắc phải tôn bác lên làm sư phụ thôi.

Dù sao chị cũng chẳng phải dạng người thích đặt điều sau lưng người khác. Vả lại hình ảnh cô nhóc trong mắt anh là vậy, bây giờ chị đi nói xấu nó, chẳng khác nào tự biến mình thành mẹ vợ già khó tính cả. Ngẫm nghĩ thông suốt, sếp bà liền dụi dằm quan tâm sếp ông.

–“Mình lúc nãy tiếp khách đã ăn no chưa?”

–“Mình nhắc mới nhớ, hôm nay uống miết à, cho anh xin bát cơm với...”

–“Thế mình ngồi nghỉ đợi em chút nhé, để em chạy xuống siêu thị.”

Anh kéo chị lại bảo không cần, đoạn vào bếp xối cơm với chan nước canh còn thừa trong nồi, vui vẻ ăn. Nhiều khi là vậy, cả một bàn tiệc sơn hào hải vị cũng không ngon bằng canh chua vợ nấu.

Chị lấy thêm lọ muối vừng cho anh, nhìn chồng cười âu yếm. Cái người này sao mà dễ nuôi quá vậy?

Tối đó vì phải xem xét lại giấy tờ nên anh không gọi điện thoại với cô bạn như thường lệ, chị cũng ngồi chấm bài cùng bàn làm việc với anh. Tuy hai vợ chồng ai làm việc đấy nhưng thỉnh thoảng ngẩng lên chị cứ thấy ầm áp khó tả.

Chấm được một phần tư lớp thì Hà có điện thoại, là của thầy. Sợ làm phiền tới ông xã nên chị nhẹ nhàng khép cửa đi ra ngoài phòng khách nói chuyện. Anh Thanh muốn nhờ chị nói với ban giám hiệu giúp tổ chức một buổi giới thiệu trường mình cho các em lớp 9 trường chị.

Chuyện cũng chẳng có gì nên chị vui vẻ nhận lời, hai người lâu không gặp nên cũng có hàn huyên hơi lâu một chút. Thầy nhắc lại vài kỉ niệm xấu hổ khiến má chị đỏ bừng, nghĩ lại hồi đó còn nhỏ dại quá, thật mất mặt mà.

Lúc trở lại phòng ngủ thấy ông xã đang cầm bút đỏ chăm chú khoanh khoanh gạch gạch, bà xã nở nụ cười ngọt ngào.

–“Mình mệt thì cứ đi nghỉ đi, em cũng chưa phải nộp điểm trong tuần này.”

–“Không sao, sắp xong rồi.”

Nhiều lúc kể anh giúp chị chăm bài mà dì Hợi mắt tròn mắt dẹt. Không chỉ thế, mấy cái phần mềm giảng dạy của vợ cũng đều là chồng thiết kế cho, đẹp lung linh làm các cô ở trường ghen tỵ hoài.

-“Bọn nhỏ làm tốt không anh?”

-“Cô giáo vui vẻ buôn dưa thế mà vẫn còn quan tâm tới trò cơ à?”

Câu nói của chồng khiến chị đơ người. Anh sau một hồi suy ngẫm cũng tự thấy mình nhỏ mọn, anh buôn dưa cả tới vợ cũng đâu có trách móc hờn dỗi mà chị nói chuyện chút chút thôi anh cũng thấy râm ran gai gai?

Cũng không rõ nữa, chỉ là đôi khi con người ta chẳng thể kiểm soát được cảm xúc của mình thôi.

-“Đùa đấy, khá tốt, không bé nào dưới trung bình cả.”

Anh nghe tiếng vợ dịu dàng cảm ơn, không khí trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc có người không chịu được liền buột miệng.

-“Bạn vừa gọi vợ...là ai vậy...vui vẻ nhỉ...”

Hiếm khi thấy ông xã ăn nói ấp úng lạ lạ như vậy, cứ như thanh niên mới lớn vậy ấy, chị không khỏi ngạc nhiên.

-“Vui gì cơ ạ?”

-“Cũng chẳng có gì đâu, mọi khi vợ chẳng chơi thân với ai nên anh thấy lạ thôi...nếu mình không thích chia sẻ thì anh không ép.”

-“À, thầy Thanh, ngày xưa gia sư cho em ý, anh cũng gặp bữa liên hoan rồi mà, thầy nhờ em chút việc...”

Có người chồng thực lòng rất muốn hỏi việc gì mà sợ mang tiếng kiểm soát vợ nên lại thôi. Sống lâu với chị Hà chắc anh cũng bị lây bệnh thích giữ sĩ diện luôn rồi, nghĩ mà thấy bức bối khó chịu.

Hai vợ chồng trần trọc một lúc thì có điện thoại, anh Hậu nghe máy, tâm tình tệ dần. Chị thấy ông xã thất thần như vậy cũng lo lắng thay.

-“Sao vậy anh?”

-“Bạn anh...bị ngã cầu thang...”

Chị có linh cảm chính là người phụ nữ hàng đêm tâm sự với chồng mình, thứ lỗi cho chị, người ta gặp nạn mà chị chẳng thể thông cảm cho nổi, tâm trạng thực sự rất tệ.

-“Anh phải đi bây giờ.”

-“Dạ...”

Tiếng dạ cất lên, sao mà cay đắng đến thế?

Người đó, cô ấy không còn một ai thân thiết để nhờ cậy hay sao? Có sao đêm hôm rồi còn gọi chồng chị? Đây cũng đâu phải lần đầu chứ?

-“Vợ ngủ sớm đi, sáng mai cho hai bé đi học giúp anh nhé, cảm ơn vợ nhiều.”

Chị yên lặng không nói gì. Anh vội vã vào phòng thay đồ, lúc ra thấy vợ ngồi khom người nhìn xa xăm về phía cửa sổ, đột nhiên cảm thấy bức rứt khó chịu.

Ông xã liền ngồi xuống chạm vai vợ, khề thở dài.

-“Đừng nghĩ nhiều, người ta gặp khó khăn hoạn nạn chẳng lẽ lại không giúp hả mình?”

Chị rất muốn cười.

Chị rất muốn trở thành người vợ mẫu mực hoàn hảo, tươi tắn rộng lượng dặn anh đi cẩn thận.

Nhưng chị chẳng thể làm được.

Cái kiểu bạn thân khác giới như thế này, một người lạc hậu như chị không sao mà tiếp nhận nổi. Người ta bảo trái tim đàn ông nhiều ngăn, nói thật chị cũng chẳng biết hiện tại bây giờ chị được xếp vào ngăn nào nữa, ngăn nhỏ hay to?

Cảm giác ghen ngào chua xót, chị buồn buồn hỏi chồng.

-“Mình à, nếu như ngày mai 12 giờ đêm em cũng đi chăm sóc một người đàn ông khác, chúng em cũng chỉ là bạn thôi. Vậy thì mình nghĩ sao?”

15. #15

Có người chồng hơi hoảng, đàn bà con gái nửa đêm nửa hôm ra chơi bởi ngoài phố đã là không chấp nhận được nữa là đi chăm trai?

Đàn ông với đàn bà, sao có thể đem ra so sánh?

Anh đưa tay lau nước mắt cho bà xã, rõ ràng cảm thấy mình cũng không đến nỗi nào, lo cho vợ con đầy đủ, so với bác Đăng thì tốt gấp vạn. Vậy mà nhìn chị cố nén những tiếng nấc lòng anh lại nôn nao khó tả.

-“Hay thế này, mình đi cùng anh...”

Có bà vợ nghe chồng nói vậy thì giật mình, đột nhiên ấp a ấp úng.

-“Nhưng Sò...và Hến...”

-“Bế dậy, cả nhà đi tất, dù sao vợ cũng biết cách chăm sóc người khác hơn anh mà.”

-“Thôi chồng ạ.”

-“Thôi gì, giờ anh mà đi một mình chắc vợ ở nhà khóc cả đêm mất.”

-“Em...”

Người ta quyết bất ngờ quá làm chị bối rối, đành ngoan ngoãn nghe lời vào rửa qua mặt mũi. Bên ngoài điện thoại réo rất kêu, anh Hậu vội vã nhấc máy.

-“Ừ...chị ơi khó chút anh tới giờ...à...không phải lo, Hà nhà anh không phải người như thế...với lại anh cho cô ấy đi cùng luôn, cả hai bé nữa...ngghiêm trọng quá mà phải tới bệnh viện thì anh bảo bà xã chăm em cũng được...sáng mai anh có cuộc họp quan trọng không thể không dự...với lại vợ anh chu đáo lắm...em yên tâm...cái gì cơ...em bảo gì...à...vậy thì tốt quá rồi...được rồi...ngủ ngon...”

Chị Hà vừa định ra lấy đồ để thay thì lại nghe chồng bảo.

-“Cô ấy được hàng xóm giúp rồi, chỉ sưng bầm chút thôi không nguy hiểm, không phải qua nữa.”

Ông xã ném điện thoại xuống giường, mệt mỏi cởi bỏ chiếc áo sơ mi xanh. Thường ngày chị hiếm khi nhìn chăm chăm anh, hôm nay vô tình thế nào lại bị cơ bắp kia làm cho điêu đứng.

-“Sao thế?”

-“Chồng...đẹp trai...”

Ngẩn ngơ quá, tới lúc nói ra mới phát hiện bị hổ. Chị nóng bừng, ngượng ngập vùi mặt vào chăn. Anh phì cười, thần nhiên kéo gối rồi chui vào cùng vợ, giọng điệu cợt nhả.

-“Đằng ấy vừa nói cái gì nói lại mình nghe xem?”

-“Đâu, đâu có gì đâu.”

Chị ấp úng, anh kéo vợ vào lòng, chợt nghĩ tới chuyện ban nãy. Cứ tưởng bà xã bị bệnh vô cảm ai ngờ cũng có những lúc bốc đồng đáng yêu như vậy.

-“Hôm nay còn biết hỏi kháy anh nữa nhé!”

-“Em đâu dám, lúc nào cơ ạ?”

-“Thì đó, đêm mai đi chăm ai đó đó...”

Anh tùm tùm khơi gợi khiến chị đỏ bừng ả. Giờ nghĩ lại vẫn thấy xấu hổ, chẳng hiểu lúc đó ăn phải cái bả gì mà đỏ hơi đến vậy, còn to gan chất vấn cả chồng nữa, thật chẳng ra sao cả.

Cầm ông xã dựa vai chị ngái ngủ, tay theo bản năng luồn vào trong làm nũng, giọng điệu nửa tình cảm nửa trách móc.

-“Dặn mình bao nhiêu lần cũng chẳng bao giờ nghe, cứ mặc suốt ngày không tốt đâu, nghe bảo còn tăng nguy cơ gây ung thư nữa đấy...”

-“Dạ.”

-“Lúc nào vợ chả dạ? Dạ xong để đấy thì dạ làm gì?”

Đâu có phải chị chưa từng lên mạng đọc báo sức khỏe hay nghe các dì các bác cảnh báo đâu? Nhưng khổ nỗi cái cảm giác thả lỏng nó kì quặc lắm, chị cứ thấy không đứng đắn sao sao ấy, cố gắng mãi mà chẳng thay đổi tư tưởng được.

Lần nào chồng phát hiện ra cũng bị lột không thương tiếc ả, liệu các anh chồng trên đời có phải anh nào cũng giỏi vậy không? Phải chăng chiếc bánh giò ấy, anh nào cũng có khả năng tháo lớp vỏ thứ hai nhưng lớp đầu tiên vẫn phẳng phiu đẹp đẽ?

Ông xã mắt lim dim mà tay vẫn vô thức mân mê đều đều, cơ thể chị dần xuất hiện cảm giác trống rỗng buồn rùn. Mỗi khoảnh khắc nụ hoa ấy bị chạm tới là tim gan lại bối rối lạ lùng. Chị cũng chẳng hiểu chính mình nữa, nhiều khi ân ái mãnh liệt thấy đau đớn khổ sở, mà hễ cứ bị trêu chọc chút thôi là cả người râm ran nóng nóng, chân tay như kiểu mềm oặt không xương.

Cái chuyện tế nhị nên có bà vợ cũng chẳng dám chia sẻ với ai cả, chỉ sợ bị chê cười kì thị. Những lần như thế, cứ ngỡ như mình là thiếu nữ đôi mươi vậy, bồi hồi xao xuyến mãi mới ngủ được.

...

Bình minh sáng sớm chiếu qua khung cửa sổ, như thường lệ chiếc đồng hồ báo thức réo rất đồ chuông, chị Hà lật đật định trở dậy mà vướng cánh tay ai đó để ngang bụng, không sao mà hất ra được.

-“Mình à...mình à...”

-“Ngủ thêm đi em, lát cả nhà đi ăn quán cũng được.”

Có ông chồng mệt mỏi đề nghị, có bà vợ dịu dàng nhỏ nhẹ.

-“Giờ thực phẩm bẩn lắm chồng ạ, hôm trước xem thời sự giờ quán xá họ toàn nhập hàng ôi thiu giá rẻ thôi à.”

-“Người ta ăn được thì mình cũng ăn được chứ sao?”

Anh cầu nhàu, chị Hà tuy rất nghe lời chồng nhưng bị cái tật là cứ cái gì liên quan tới sức khỏe gia đình thì rất chi là bảo thủ.

-“Nhưng mà hai bé còn nhỏ quá, đường ruột cũng chưa tốt như bọn mình, em dậy em nấu tý là xong mà, nhé. Đi mà, không con muộn học anh cũng muộn làm đó...”

-“Vợ cẩn thận quá hoá thừa đấy.”

-“Không thừa đâu ạ, cái Nghé con bác Thủy trường em vừa mới tuần trước ăn cháo dinh dưỡng ở cửa hàng xong bị chớ rồi phải đi cấp cứu đó chồng, thôi đợi hai bé lớn lớn chút nha. Em mà cho con ăn cái gì không rõ nguồn gốc là em lo cả ngày luôn...mình à...”

Ông xã thở dài kéo chăn quay sang một góc, mặc bà xã muốn làm gì thì làm.

Bữa sáng chị nấu cháo thịt băm cho hai nhóc, tráng bánh cuốn cho anh. Ba hộp cơm trưa cũng chuẩn bị sẵn sàng trên bàn. Đáng nhẽ được hưởng những thứ ấy, lòng anh phải hạnh phúc mới phải.

Anh cũng cố ép mình vui vẻ, nhưng mà, tận sâu trong đáy lòng có cái cảm giác gì đó trống trải không nói lên lời.

Mọi người thường ngưỡng mộ gia đình và tình yêu của họ. Mấy ai biết cuộc hôn nhân này không hề xuất phát từ tình yêu, bao năm trôi qua, anh thực hiện đúng nghĩa vụ người cha, người chồng. Chị cũng cố gắng hết sức gồng mình để làm người vợ hoàn hảo.

Chị xuất hiện đúng vào giai đoạn anh khó khăn nhất trong cuộc đời của anh, cứ như vậy anh chị dựa vào nhau, hai người giản dị sống ngày qua ngày. Nhưng giờ đây anh cũng không chắc, rốt cuộc là giản dị, hay là nhàm chán?

Hai con người, ở với nhau bằng hai chữ trách nhiệm, liệu còn có thể duy trì được tới bao giờ?

Đưa lũ nhóc đi học, anh tình cờ nhìn qua quán ven đường thấy có cô cậu sinh viên ôm eo nhau cùng húp tô phở, đột nhiên thấy chạnh lòng, đột nhiên tự hỏi, mình đã già đến vậy sao?

Công việc chất đồng ngày nào cũng như ngày nào, về nhà thì sinh hoạt như một cái máy. Cũng may thỉnh thoảng còn có người ấy, nếu không anh Hậu nghĩ mình chắc stress đến điên mất.

Chiều tối anh lại có hẹn tiếp khách, cơm nhà chỉ có ba mẹ con nên chị chỉ nhặt nửa mớ rau muống thôi, đang dở dang thì có điện thoại, Hà tiện tay ấn mở loa ngoài.

– “Chị à? Em Diệp đây, chị tới đón anh được không? Anh say đang nằm trên đùi em đây này, còn hôn em miết chứ, khó chịu ghê á...”

Cái giọng cô Diệp ồm ồm, chị suýt chút nữa rơi cả rổ rau. Hà thất thần một lúc mới phát hiện hàng xóm sang từ bao giờ, chị ấp úng.

– “Cô Nguyệt...”

– “À, nhà chị còn sấu không, em xin vài quả dầm canh...em ngại xuống dưới kia...”

– “Có...còn...cô đợi tôi chút...”

Chị lấy sấu cho cô mà tay vẫn chưa hết run. Chẳng biết cô ấy có nghe thấy không nữa? Nếu vậy thì thật xấu hổ hết sức.

Cô Nguyệt cảm ơn, đi một lát xong rồi nghĩ thế nào lại vòng lại, vọng vào ý kiến.

– “Chị Hà đừng trách em nhiều lời nhé, cùng là đàn bà con gái với nhau nên em thấy ứn thay. Em biết với tính chị thì kiểu gì cũng ngồi ở nhà chịu đựng thôi, nhưng chị đừng thế nữa, chị tới đón anh đi, đàn ông say vào là khó kiểm soát lắm. Giờ bọn cở hó nó cao tay kinh khủng...cẩn thận mất chồng như chơi đó...”

– “Em gọi taxi nhé, đi hay không là chị quyết định.”

Em ấy nói cũng chẳng sai. Chị ngồi bần thần một hồi, rốt cuộc quyết định dắt theo hai con xuống, bảo lái xe chở hai bé về ông bà nội gửi trước rồi mới vòng tới địa chỉ mà cô Diệp nhắn tin.

Đó là một quán karaoke khá sang trọng, cô Diệp ngồi hững hờ, áo sơ mi xộc xệch bung hai cúc, dây áo trong cũng tuột mất từ bao giờ. Còn chồng chị, đang ngủ ngon lành say đắm trong lòng cô.

Chị đứng nhìn họ, trong phút chốc cả người căng cứng, chẳng biết phải làm gì cho phải?

16. #16

– “Chị Hà, chị Hà tới ạ...”

Cậu nhân viên hốt ha hốt hải chạy vào, thấy cảnh tượng trước mặt thì rõ bối rối.

-“Chị ơi chị đừng nghĩ linh tinh nhé, sếp là sếp đứng đắn lắm. Điệp, em làm gì thế?”

-“Ồ...anh Thắng...anh Thắng à...hay anh Tuấn...yêu anh quá...”

Điệp ẻo lả giả say, cậu Thắng bắt lực giải thích.

-“Chết con này nó xin rồi, chị à, là thế này, bên đối tác có mấy ông già, uống điên cuồng à. Suốt ngày dọa không uống không hợp tác nên anh Hậu có hơi quá chén.”

Chị hoang mang lắm, thực sự rất mong tin lời cậu ấy. Nhưng nhân viên của anh, nói đỡ sếp một hai câu thì có gì là to tát?

-“Lúc em ở đây anh ấy gục rồi cơ mà...không hiểu sao lại thế nữa...”

Thấy sếp bà lạng thinh, cậu bé không đành lòng, liền dẫn chị tới phòng quản lý.

-“Em ơi phòng bọn anh đặt hôm nay có camera phải không? Cho anh xem lại được không?”

Chị cũng muốn lắm, là người phụ nữ tuyệt vời nhất mực tin tưởng chồng. Mà lòng chị như có lửa đốt, rốt cuộc không ngăn cản, hồi hộp nhìn theo từng thước phim. Đúng là ông xã chẳng có hành động gì thất lễ cả, chỉ có cô Điệp từ đầu tới cuối tự cởi áo, tự kéo chồng chị vào lòng thôi.

-“Chị à, thông cảm nhé, con bé này thường ngày rất ngoan, chắc hôm nay nó uống nhiều quá không tỉnh táo...”

Chị thở phào nhẹ nhõm, trở xuống phòng dưới vừa đỡ chồng vừa quay sang bé thư ký cảnh cáo nhỏ nhẹ.

-“Của cướp được vốn chẳng bền lâu đâu Điệp à. Làm mẹ và làm vợ là thiên chức thiêng liêng của người phụ nữ, có sao em lại tự hạ thấp mình để chọn con đường trở thành cái bóng vật vờ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác hả em? Hành động này tạm thời chị bỏ qua không nói với chồng, lần sau mong bé giữ ý giữ tứ hơn.”

Cô Điệp tức điên mà vẫn phải cố nhịn, giả bộ nói năng lảm nhảm. Tới lúc mấy người đó đi rồi, cô mới khẽ nhếch môi nhấp rượu. Muốn rõ lên mắt, cái đất nước này phát triển đến vậy sao? Thừa tiền không biết tiêu gì à mà đầu đầu cũng gần máy quay hả?

Cô có chơi với một nhóm bạn, gọi là hội hồ ly. Rõ ràng các chị đã dặn dò chỉ cần mô kích hướng đông, bắn tia phía tây thì kiểu gì cũng thành công mà?

Thực ra với mấy sếp sẵn có máu dê trong người thì đơn giản khỏi nói. Nhưng sếp Hậu lại không bừa bãi, cũng chẳng biết sếp là người tử tế thật hay thuộc dạng ăn chơi có chọn lọc nữa?

Nhưng mà dù gì thì gì, chiến thuật chung vẫn là làm cho vợ sếp tức điên không kiểm soát được nữa, biến các mục thành vợ già xấu tính, còn trước mặt sếp thì cứ ngây thơ dễ thương ấy.

Ban đầu cứ tưởng bà này hiền ẹt, so với dạng người như bà Bích với bà Đào thì dễ đối phó, ai ngờ đâu mỗ thì lúc nào cũng sẵn ở đấy mà mèo mả chẳng húp được.

Đúng là rất bực mình mà.

Thôi được, để xem sức trẻ dẻo dai như cô và sức già nhăn nheo như chị Hà, ai trụ lâu hơn ai?

...

Lại kể chuyện bà vợ nọ, cũng may có cậu Thắng chứ không chắc chị chẳng đủ sức để xoay sở với ông chồng cao to lực lưỡng này mất. Mọi thứ bừa bộn nên cũng không mời được thằng bé ở lại uống chén trà, biết là có chút thất lễ nhưng tình thế như này thì đành chịu.

Hà sắp nước khăn ẩm, giúp ông xã thay áo quần và lau qua người. Chị khẽ thở dài, mấy cái công ty này cũng hay thật, hợp tác thì cứ đến thẳng công ty mà trao đổi, đối bụng thì đi ăn, tại sao mà cứ nhất thiết phải trên bàn rượu mới được cơ chứ?

Chồng trở người ôm vợ. Anh nhà chị vậy đó, cứ say vào là không khác gì trẻ con cả, kéo bà xã vào lòng khiêu gợi tới tấp luôn. Cánh môi kia nghịch ngợm vành tai, rà soát xuống cổ trắng ngần rồi lại mân mê trên xương quai xanh. Từng nụ hôn dịu dàng âu yếm khiến cho chị thấy mình được thương yêu nâng niu lắm.

-“Hà...vợ...vợ...”

-“Em đây.”

Chị đáp, rồi lại nghe anh nói mê cái gì đó, hình như là chuyện hợp đồng, rồi cũng có nhắc tới Hén Sò, xong lại quay sang kêu vợ khổ sở lắm, vừa gọi vừa rúc vào lòng chị, tay ra sức siết chặt, chân cũng quàng qua gác lên người bà xã.

Vợ cố nằm yên để chồng ngủ ngon, quả thật bị hành hạ bấu víu như một cái gối ôm mà trong lòng cứ ngọt ngào sao sao ấy. Ngắm lại chuyện cô Diệp ban nãy, đột nhiên hâm dở thế nào lại cảm thấy mình có phúc.

Phải, nếu chỉ là một ông chồng bình thường, liệu ai thêm tranh?

Giống như hội các bà mẹ bằm sữa trên mạng có phân tích đó, đời là vậy, hạnh phúc mong manh như bèo công anh trước gió, nào có ai biết được, sớm mai thức giấc mọi chuyện sẽ ra sao đâu?

Thôi thì cứ nỗ lực hết sức mình, cố gắng nắm giữ được ngày nào hay ngày ấy.

...

Anh Hậu trở dậy đầu đau như búa bổ, thấy mình nằm ở nhà thì không khỏi ngạc nhiên. Có người chồng vừa đánh răng vừa thắc mắc, chả nhẽ mình đã già?

Lăn rồi sao?

Đi ra ngoài nhà thấy vắng vẻ lạ thường liền thắc mắc hỏi bà xã.

-“Vợ à, hai đứa đâu rồi?”

-“À em cho con qua ông bà, ba bảo hôm nay ba đưa hai bé đi học, tối vợ chồng mình về ăn cơm thì đón con luôn, có cả vợ chồng bác Đăng nữa.”

-“Ừ, tối qua anh nhớ anh nhậu mà nhỉ?”

-“À, cô Diệp bảo anh đang hôn cô ấy, nói em đón anh về.”

Hà nửa đùa nửa thật thăm dò thái độ chồng. Quả thật chị đoán không nhầm, thư ký trong mắt sếp vẫn chỉ là một con nai vàng ngơ ngác.

-“Ồi dào cái con đó trẻ ranh hay thích đùa dai, vợ đừng chấp.”

-“Em biết rồi.”

Chị nhẹ nhàng đáp. Muốn lắm cho anh biết bộ mặt thật của bé ấy để phòng, mà chỉ sợ kể cả có công khai đoạn băng đó mà nó cứ một mực bảo nó say thì cũng không làm gì được à, rồi lại mang tiếng thành mụ vợ lắm chuyện.

Anh nhìn dáng vợ xào nấu trong bếp, đột nhiên nhớ tới cái bộ phim chiếu hàng ngày trên tivi, thấy có ông chồng rất hay ôm vợ từ phía đằng sau. Lúc ấy Hén Sò cũng bảo ba mẹ bắt chước đi mà vợ chồng cứ nhìn nhau ngại ngùng.

Giây phút đó anh nghĩ chắc do có con nên thế, giờ đây mới biết không phải. Già đến nơi rồi, ban ngày ban mặt ai lại không phải trong phòng ngủ, diễn trò sến sẩm thế làm gì không biết?

Ý nghĩ vụt qua khiến anh Hậu hơi rùng mình, để ý tới thể diện ư? Từ bao giờ anh bắt đầu trở thành chị Hà version 2.0 rồi?

...

Buổi chiều chồng tan làm sớm, rẽ qua trường đón vợ về đằng nội. Ông Hải thấy dạo này sắc mặt con dâu hồng hào thì cũng vui hẳn lên, giọng ông phần khởi hào sảng.

-“Ba còn tưởng phải tiếng nữa anh chị mới qua cơ.”

-“Ba...mẹ...”

-“Ba Hậu...mẹ Hà...”

Hai bé thấy ba mẹ thì tíu tít hết cả lên. Hên Sò được ba bế lên phòng khách chơi với ông, anh Khôi và bác Đăng. Còn chị Hà thì xin phép ba xuống bếp phụ mọi người.

-“Gỡm dâu hay là trâu vàng không biết, đến giờ ăn mới thêm vác cái mặt tới.”

-“Người ta là sếp bà nó phải khác chứ mày.”

Cô Thẩm chị Thơm móc mĩa. Hai người ấy tuy là ở trong bếp nhưng người cầm ipad người cầm iphone, nào có công to việc lớn gì vất vả gì đâu mà không một lần nào là không cạnh khoé chị cả.

Cũng may còn có bác Vân, nếu không chắc mỗi lần về nhà với chị là một lần cực hình mất.

-“Con Thẩm muốn thất nghiệp phải không? Cả chị Thơm nữa, ăn nói cho có chừng mực nha, cẩn thận tháng sau em cắt tiền tiêu vặt.”

-“Cô Vân nhé, cô một vừa hai phải thôi...khốn nạn...lại có ngữ em dâu xóc xĩa chị chồng thế hả?”

Bác Thơm ức điên người mà bác Vân cũng chẳng vừa.

-“Có đấy, chị mà để em nghe thấy chị nói thím Hà một lần nữa thì đừng có trách em. Chẳng qua cô ấy nể chị và giữ thể diện cho chú Hậu thôi chứ chị đừng có nghĩ người ta trước giờ ngu không móc lại được chị nhé.”

-“Vãi thật, dâu nhà này hay nhỉ, hợp vào bắt nạt chị em chồng. Hai cái con cáo già cút về nhà mày đi.”

-“Này này, ăn nói cho cẩn thận. Nhà nào? Nhà này là vợ chồng tôi xây nhé, tôi chưa đuổi chị thì thôi đó. Còn nữa, hàng tháng tiền nó không có chân mà cứ thế chạy sang tài khoản của chị dâu, là con cáo này chuyển đấy. Biết điều thì im miệng đi.”

Không biết có phải khắc nhau không mà cứ động hai ba câu là thành to chuyện. Chị Hà ngăn chị dâu bảo thôi không chấp, bà Mây người lớn đáng nhẽ phải giảng hoà thì lại mở lời xĩa đều.

-“Gỡm cô vợ giám đốc và cô vợ đại gia, tôi sợ hai cô quá cơ. Cô Hà thì ăn đấy mồm rồi cả ngày nằm ườn ra, đàn bà phụ nữ mà không chịu để. Còn cô Vân...ôi chào ôi là cô Vân...”

Biết mẹ chồng sắp phát hoả, Hà định kéo bác Vân lên nhà mà bác một mực không chịu.

-“Sao, mẹ có gì khúc mắc mẹ nói con nghe xem nào?”

-“Có gì đâu, người đời người ta bảo đúng mà, cây độc thì không hoa, cái hạng mày đàn bà độc địa nên mới sinh ra thằng con cam đó. Mẹ mày cũng độc nên sinh ra mày, cả tổ cả tông nhà mày là đồ rắn độc...”

Chị thoáng rung mình, ba Hải nhân từ phúc hậu bao nhiêu thì mẹ Mây ác khẩu bấy nhiêu. Bên cạnh chị dâu tức nước vỡ bờ, không thêm để ý lễ nghĩa mẹ con gì sắt, bất cần xông lên chửi nhau luôn.

-“ Bao nhiêu năm nay tôi nhịn bà thế là đủ rồi nhé. Thằng con tôi sinh ra năng động dễ thương, có gì ở với bà nội có ba tháng mà thành tự kỷ? Bà mới là loại hồ ly đấy, đến cháu ruột mình cũng ra tay được...”

-“Mày...loại mất dạy...mày đừng có mà vu oan giá hoạ...”

-“Bà còn dám cãi à? Người thằng bé tím tái hết cả ra tôi nghĩ lại vẫn còn xót con muốn khóc đây này. Có làm hay không bà tự biết nhé, ông trời có mắt đấy. Con cái thiên vị ghét bỏ thì thôi, đến cả đời cháu mà vẫn cay nghiệt, cái loại bà mai sau mà có làm sao cũng méo ai thêm thương đâu mà.”

Bà Mây giận run người, tay với bát tiết canh hất một phát nhắm vào chị Vân. May mà chị phản ứng nhanh tránh sang một bên, cứ ngỡ sẽ vào chị Hà.

Mà đúng là đời không ai nói được chữ ngờ, anh Hậu chẳng biết từ đâu xông ra, lãnh trọn bát tiết đồ rồi của mẹ yêu. Ông Hải bác Đăng cũng vừa hay xuống, Hên Sò thấy ba vậy khóc toán loạn, cả nhà không khác gì cái phường chèo.

Chị Hà vội vã lấy khăn cho chồng. Anh ban đầu tưởng ổn mà lát sau mắt cứ ngứa rồi xót không chịu được, thế là bác Đăng phải chở em đi bệnh viện. Chị Vân với chị Hà cũng ngồi cùng xe luôn.

Ông Hải tức tới mức không buồn nhìn mặt vợ, ông bế bé Sò dỗ dành, anh Khôi bồng Hên rồi bốn người lên tầng đóng chặt cửa. Cô Thẩm bác Thơm ngúng nguẩy mở tivi coi phim tình cảm, bà Mây xót con trai, khóc lên bờ xuống ruộng.

Tóm lại là chỉ có một từ, rồi.

Tới nơi hai ông đưa nhau vào khám, hai bà ngồi ngoài đợi cũng sốt ruột không kém, chị Hà cầm áo khoác ngoài của chồng mà tay run lấy lấy.

Được một lát thì điện thoại trong túi kêu liên tục, chị vốn tôn trọng ông xã nên hiếm khi tự nhắc máy, khổ nỗi vợ bác Đăng bên cạnh đang sẵn bực bội liền tức tối lục lấy rồi nhấn nghe luôn.

–“Cưng à, đi đâu làm gì từ sáng tới giờ mà em gọi không được vậy? Nhớ muốn chết à.”

Giọng nói ấy, sao mà điệu đà da diết? Người phụ nữ này và người bạn tâm tình hàng đêm của anh, rốt cuộc là một hay hai?

Thím Hà thở dài mệt mỏi, bác Vân cười khẩy, phán câu xanh rờn.

–“Anh Hậu đang ở trong toa lét em ạ, đi ị, còn đang rặn chưa ra.”

Đoạn bác ném điện thoại trả cho con em, mặt tỉnh bơ như chưa có chuyện gì xảy ra.

17. #17

Trời phật phù hộ, anh Hậu đợt đó không bị gì nghiêm trọng cả. Bác sĩ bảo chỉ dị ứng chút thôi, tra thuốc một hai ngày là khỏi. Chị Hà lòng như trút được gánh nặng lớn, vừa khoác áo cho chồng vừa thở phào nhẹ nhõm.

Chị Vân tiện thể gọi điện báo cho ba yên tâm. Ông Hải mừng mừng tủi tủi, dặn con dâu nể mặt mình đừng chấp bà xã. Chị cũng cười cười cho qua, quả thật không vì ba Hải chắc không bao giờ chị bước chân về cái nhà đó nữa.

Bệnh viện hôm nay đông nên bác Đăng phải để ô tô bên kia đường, lấy được xe rồi thì hai ông ngồi ghế trên, hai bà ngồi ghế dưới, được một lát vợ bác không kiềm được liền bóng gió.

–“Chị tưởng chú khác, ai ngờ giờ cũng hót chẳng kém gì anh trai nhỉ? Xểnh ra một cái là có người mong kẻ nhớ.”

Anh Hậu xem qua điện thoại, vì hiểu bà xã rất tôn trọng sự riêng tư của mình nên phì cười hỏi lại.

–“A, bác nghe máy phải không? Cô ấy có bảo gì không ạ?”

–“Có gì thì đợi đêm đến chú tâm tình với người ta chứ tôi làm sao mà biết được?”

–“Ặc, bác nghiêm trọng hoá thế? Bạn bè thôi mà...”

Chị Hà bấu tay chị dâu ý bảo thôi, vậy mà bác Vân nhất định hỏi tới cùng.

–“Bạn giống bạn của anh Đăng hả?”

–“Ồi dào, bác thật, em đâu phải phải đại gia, thế có cái nào thì vợ cầm hết rồi lấy đâu mà đủ đốn.”

–“Gớm tin đàn ông các người có mà đổ thóc giồng ra mà ăn. Tài khoản ngân hàng của ông Đăng tháng nào tôi chả quản, thế mà cứ thi thoảng lại có em gái tới báo mang bầu mới kinh hồn chứ. Ngẫm em cũng thấy mình tài hoa đấy, MÌNH A.”

Nhân vật bị mĩa mai chẳng thể yên lặng được nữa, đành phải cười xuề xoà nịnh bà xã.

-“Thôi mà, đàn ông thỉnh thoảng cho chơi bởi tí chứ. Nhưng mà kể cũng lạ, anh thề bao nhiêu năm rồi chưa tìm được con ranh nào thay thế được vị trí của vợ cả. Đó vợ thấy đấy, dài nhất là em Mỹ My, được có hai tháng rưỡi. Anh cũng đã làm cam kết khi nào bé Khôi đủ hai mươi sẽ chuyển toàn bộ bất động sản cho con rồi mình còn muốn gì nữa?”

-“Ông dám không à?”

-“Rồi rồi...sợ vợ...sợ vợ lắm...anh núp váy vợ, được chưa?”

Nhiều lúc chị không hiểu được suy nghĩ của bác Vân, anh Đăng ngoại tình công khai như vậy mà bác vẫn có thể nín nhịn, mắt nhắm mắt mở làm ngơ.

Chị ấy có lần từng tâm sự, nào có phải hạnh phúc sung sướng gì đâu, nhưng mà còn cả một cái gia tài đang làm ăn được, tách ra cũng lằng nhằng biết bao nhiêu giấy tờ thủ tục.

Rồi thì phận đàn bà ở cái xã hội này khổ lắm, được bao nhiêu người phụ nữ tái giá mà hạnh phúc trọn vẹn? Quan trọng là bé Khôi, cha trốn theo gái mẹ chạy cùng trai, thằng nhỏ suy nghĩ rồi nó còn buồn như nào nữa.

Đặt mình làm bác Vân, Hà hoàn toàn thông cảm. Nhưng trộm nghĩ một ngày nào đó rơi vào hoàn cảnh đó, chị sợ chị không đủ kiên cường mà tiếp tục sống với người chồng như vậy.

Anh Hậu vì dị ứng mắt nên xin nghỉ phép một ngày. Lâu lắm rồi mới có lại cái cảm giác đợi vợ đi làm về, thú thật nghe tiếng cửa cách trong lòng cũng thấy hơi rộn ràng.

-“Mình dạy xong sớm vậy à? Anh tưởng sáng nay ba tiết chứ?”

-“Đúng là ba tiết nhưng sốt ruột mình ở nhà nên em nhờ chị Tâm trông lớp hộ.”

Ông xã nghe vợ giải thích thì bật cười.

-“Tưởng anh là trẻ con chắc mà phải về trông?”

Mặt chị Hà đỏ bừng, phản ứng của vợ khiến anh nhớ tới người đó. Cô ấy khá giống anh, nóng nảy và cực hiếu thắng. Nếu như bị anh trêu một câu thì kiểu gì cô cũng sẽ tìm cách trả đũa mười câu mới chịu.

Trò chuyện với những người như vậy quả thật rất thú vị. Đăng này bà xã lại hoàn toàn trái ngược, ít khi dám ranh luận chồng, cùng lắm là ngượng ngượng rồi bảo em đâu có thế.

Nếu thấy anh hơi giận giận một chút, lập tức chị sẽ nhu mì hỏi han, cần thiết sẽ nhận chị sai. Đó là lý do gia đình chẳng bao giờ xảy ra tranh chấp.

Các chú trong công ty hôm đó có thắc mắc vì sao sếp khó tính mà đối xử với sếp bà lại hiền như vậy? Thực tình đơn giản thôi, sống cùng một người luôn chiều chuộng, cung phụng và nghe lời mình, gọi dạ bảo vâng thì sao nữ nặng lời?

Chỉ là, đôi lúc cảm thấy cuộc sống có hơi đơn điệu. Người ấy nhiều lần từng hỏi, đã bao giờ anh muốn cho mình một lối thoát? Anh thực sự chưa bao giờ nghĩ tới, không chỉ bởi vì ba già cổ chấp, con yêu thơ dại, mà điều quan trọng nhất là bà xã.

Có lẽ giữa họ tình yêu là thứ gì đó quá xa xỉ, nhưng nếu rời bỏ mái nhà này, lòng anh chắc chắn sẽ day dứt không yên.

Anh thương chị.

Thương cái người bên anh từ thửa nghèo nàn.

Thương cái người đợi anh về nhà khi hoàng hôn buông xuống.

Thương cái người mỗi lần anh ốm đều vội vã bỏ tiết trở về, hết gọt hoa quả rồi lại pha sữa xay sinh tố.

-“Mình nghỉ ngơi rồi ăn chút nho với xoài nhé, trưa thích món gì em nấu.”

Giọng chị dịu dàng làm anh bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung, đưa bừa một đáp án cho bà xã.

-“Tự nhiên thèm đồ nếp vợ ạ.”

-“Vâng...nhưng mà sợ hơi nóng...mắt chồng lại đang dị ứng...đợi em gọi hỏi đã...”

Nói rồi chị liền bấm số, được sự đồng ý của bác sĩ mới quay sang ông xã tươi cười.

-“May quá được ạ, cô Nguyệt cho bó lá khúc trồng ở quê đó, để em đồ xôi nhé.”

Nhiều lúc anh cũng thắc mắc, có sao trên đời lại có người dễ thỏa mãn đến vậy? Hén ăn ba bát, Sò không tè dầm, anh về sớm hơn bình thường năm phút...chỉ toàn những điều nhỏ nhặt thôi cũng có thể khiến chị vui vẻ rất lâu.

Đặc biệt vợ anh còn không có thói quen la cà dạo phố, thời gian rảnh rỗi của chị chủ yếu loanh quanh ở nhà, hết dọn dẹp thì ra nghịch nghịch ngoài ban công. Không gian chỗ đó cũng chẳng gọi là rộng rãi thênh thang, vậy mà chị kê cái giá mấy tầng, trồng linh tinh đủ loại rau, từ khóm tía tô, hành lá tới cà xanh cà tím.

Chưa kể trong gầm tủ còn có mấy hộp giá sạch.

-“Hay thỉnh thoảng năng đi chơi với hội bác Vân hoặc mấy cô ở trường đi mình ạ. Anh sợ thế giới của vợ đơn giản quá...”

Chồng không ngồi xem tivi mà theo mình vào bếp, lại còn hỏi han lo lắng, có bà vợ chột thấy ấm áp, liền vờ vịt nhại giọng con gái út bị bỏ.

-“Sim bỏ i dơ bét.”

Hôm đó anh Hậu ngồi nặn bánh khúc cùng vợ, chị làm tròn đẹp gọn gàng bao nhiêu thì của anh méo mó xộc xệch bấy nhiêu, không những thế bột biếc dây ra tay nhoe nhoét hết cả. Nhìn ông xã thờ dài chán nản, bà xã hiền dịu bảo.

-“Thực ra mình rất là tuyệt vời rồi, có những người còn chẳng bao giờ vào bếp.”

Anh Hậu nghe thấy mát cả lòng cả dạ, quyết tâm nhặt cái khác nặn cho ra hồn, cũng muốn thể hiện với vợ rằng mình tuyệt vời thực sự, việc gì cũng có thể làm.

Đàn ông mà, ai chả sĩ diện và thích ngọt bùi.

Chị Hà là cô giáo nên càng tâm lý, không bao giờ khen thừa thãi nhưng rất biết nói những câu mang tính chất động viên.

Nhớ hồi cách đây mấy năm, anh lần đầu tiên thắng tiến trong công việc, được quản lý cả dự án game lớn đó. Tiếc là không gặp thời nên thất bại, hồi ấy mọi người đều khinh thường anh, ông Hải dặn lần sau làm việc phải cẩn thận hơn, đến ngay cả anh trai cũng nói trách nhiệm lớn là do chú.

Chỉ có mỗi về nhà vợ vừa tắm quất vừa nhỏ nhẹ tâm sự.

-“Mình đã cố gắng hết sức rồi thì không việc gì phải buồn cả, tất cả là duyên số hết thôi. Trong mắt em mình luôn là người chồng giỏi giang nhất.”

Đôi khi cả thế giới vứt bỏ bạn, nhưng chỉ cần một người thôi, một người tin tưởng bạn thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác. Câu nói ấy, đến nay anh vẫn còn nhớ như in, nghĩ lại thấy sống mũi cay cay.

Xúc động quá, đột nhiên có ông chồng không kiềm được quay sang khẽ nhá vào má bà xã, có chị vợ xao xuyến bối rối đến mức làm rơi cả rổ gạo nếp.

Khổ thật, già khảm khú tới nơi rồi mà cứ như trẻ con lớp một ấy.

Chồng bật cười, vợ rồi cũng cười, hai vợ chồng họ cùng nhìn nhau cười.

18. #18

Chiều đó, Hên Sò được cả ba lần mẹ đến nhà trẻ đón. Các nàng vui vẻ lắm, nhảy múa tung bừng như hai con sóc nhỏ, hồ hởi lao tới nhào vào lòng ba, nũng nịu đòi bế.

Một nàng ông ẹo đằng trước, một nàng lũng lẳng đằng sau, chị Hà thấy vậy liền trêu.

–“Hên Sò hư quá nha, không thương ba gì hết, cứ vác hai bị thịt như thế có ngày ba mệt ba còng lưng đó.”

Bé em đằng trước nghe vậy liền sợ sệt ôm cổ ba, luôn mồm hỏi han.

–“Sò có nặng không ba? Ba mệt không ba? Ba còng lưng không ba? Ba mệt thì ba bế Sò thôi còn vớt chị Hên đi bộ ba ạ.”

Anh Hậu nghe giọng con gái cưng quá liền lắc đầu rồi thơm cho cô ấy một cái, chị Hên phía sau ghen tỵ mà nheo.

–“Em Sò ích kỷ...ba...ba chưa thơm con ba à...”

Bé cố ý nhồm lên chìa má để được ba chùn chụt cho vài phát mới chịu thôi.

–“Ba thơm mẹ Hà nữa đi không nhớ mẹ khóc nhe đó...”

Cái lũ quỷ này, học ai cái thói suy bụng ta ra bụng người không biết? Chị Hà ngại người đi đường, hai bên má nóng bừng, chủ động tránh xa một chút. Anh Hậu tùm tùm vừa nạt con không trêu mẹ vừa kéo vợ lại gần.

Gia đình họ, bốn người ríu rít dưới ánh nắng chiều nhàn nhạt, giản dị mà bình yên đến lạ kỳ.

...

Chẳng rõ do vợ chăm tốt hay do sức khỏe tốt, ba ngày sau mắt anh Hậu đã hết hằn ngứa ngáy khó chịu. Thậm chí chiều chủ nhật tuần đó còn hẹn đi bơi với cả sếp tổng và vài đối tác nữa ấy chứ, vẫn lượn mấy chục vòng như thường.

Xong xuôi thì mấy ông lớn rủ nhau đi xả stress, lịch trình tiếp theo sẽ là nhậu nhẹt ở bar, sau đó thì đêm nay cùng nhau thức cá độ bóng đá. Anh Hậu là người nhỏ tuổi nhất trong số này, rất biết ý nhận đồ ướm của cả hội giao cho thư ký dọn dò.

–“Mang đi tiệm giặt là rồi phân loại bọc gói cẩn thận gửi lại cho các sếp, còn của anh thì vớt luôn cho chị Hà là được.”

–“Dạ đâu sẽ có đó, các anh yên tâm và đi chơi vui vẻ ạ.”

Cô Diệp trước giờ nhanh nhẹn ngoan ngoãn, lại làm việc cẩn thận nên rất được lòng lãnh đạo. Mặc dù về phía vợ các anh thì không phải thế, nhưng mà có sao, các mục ấy đâu có trả lương cho cô đâu?

Chiều đó, Hà vừa đi đón con về thì chồng gọi điện báo tối nay anh đi với nhóm sếp Huy rồi mai tới công ty luôn chứ không qua nhà, với lại có chút áo quần bẩn lặt thư ký mang qua, nhờ vợ giặt hộ anh, cảm ơn vợ nhiều.

Chị vâng dạ rồi khẽ cười, cái ông xã này, là việc của chị thôi nhưng lúc nào anh cũng rất lịch sự. Nghe qua thì có vẻ hơi khách sáo, nhưng đôi lúc ngẫm nghĩ kỹ chị lại cảm thấy anh trân trọng những gì vợ làm giúp mình, vì vậy trong lòng thấy rất ấm áp.

Nhiều khi đứng là buồn cười, chị đợi cả tối chẳng có con ma nào đem đồ qua, thế nào mà sáng hôm sau vừa ra khỏi trường đã thấy em Diệp vậy đỏ ửng sát thân, kính râm sành điệu đến mời đi uống trà.

Đến nơi, bé rụt rè tặng cho chị Hà một chiếc hộp trái tim to hồng rực rỡ. Bên trong chẳng phải quà cáp gì báu bở mà lại chính là chiếc quần sịp của ông xã.

–“Đêm qua sung sướng quá anh để quên ở chỗ em đó, sáng nay anh lại đi làm vội nên em đành tới gửi chị thôi.”

Cũng may anh cẩn thận gọi điện về trước, nếu không chắc giờ này chị bị bé ấy chọc cho điên mất. Thư ký chưa thấy sếp bà phản ứng gì liền nóng ruột bổ sung thêm câu nữa.

– “Chị nên bồi dưỡng chút đi, vừa già vừa yếu để chồng phải tìm chỗ khác giải tỏa à. Khổ thân quá ạ, mà em kể chị nghe nha, sếp Hậu phải nói là, trên cả tuyệt vời.”

Cô Diệp mong lắm, được ăn một cái tát để còn về công ty khóc lóc thổi phồng mọi chuyện, hoặc ít ra cũng làm người đối diện phát hỏa.

Mà đời nó mới sâu làm sao, ai đó không có một chút tức tối, bình thần nâng chén trà, thư thái thưởng thức hương sen thơm ngát, sau đó khéo léo nhấp một ngụm nhỏ.

– “Khá thơm ngon, nhưng vẫn còn hơi chất, có vẻ như lá trà hái xong chưa được ủ kỹ mà đã vội ướp hương, nhưng ở đô thị nhộn nhịp kiếm được quán như này là khá hiếm rồi.”

– “Chị rõ hả? Hay bị đứt dây thần kinh nhực nhả? Tôi gọi chị ra đây không phải là để nghe chị lảm nhảm linh tinh...”

Chứng kiến em bé gần như mất hết bình tĩnh, chị chỉ khẽ mỉm cười. Không nổi nóng, không cáu gắt cũng chẳng xia đều, ngược lại giọng điệu nhẹ nhàng mà hết sức chân thành.

– “Ồ chị lại cứ tưởng em mời chị đi uống trà? Còn về chuyện cái quần sịp của anh Hậu ý, lần sau Diệp không phải mất công mang trả đâu, nhà chị có nhiều lắm, xanh đen tím đủ loại em à. Nếu em cảm thấy thiếu thốn thì cứ giữ lấy mà dùng, đêm đêm buồn quá thì đem ra ngủ cho dễ ngủ.”

19. #19

Có lẽ bé Diệp còn sốc lắm, hôm đó cãi nhau ở đằng nhà nội bác Vân nói rất đúng, chị thường ngày là giữ sĩ diện cho chồng chứ chị không hiền dịu. Hà cũng chưa bao giờ tự nhận mình là loại phụ nữ ngây thơ ngốc nghếch.

Bao nhiêu năm trong nghề, học trò ương bướng đủ thể loại, chẳng nhẽ mỗi lần như vậy lại phải gọi giáo viên khác đến trị giùm? Đối với những bé nhẹ nhàng lần một không xong lần hai chẳng được, ắt lần ba sẽ phải có biện pháp khác.

Bé Diệp trong mắt chị Hà, suy cho cùng cũng là một trong những đứa trẻ ngang ngạnh, nhưng lũ nhóc của chị dù sao cũng có những nét đáng yêu của tuổi mới lớn, còn cô này, quả thật không làm sao mà ưa cho nổi.

Ai đó rồi quán lâu rồi mà có người ngồi nốc cả ấm trà vẫn chưa hết giận.

Lần đầu tiên gặp sếp Hậu cô đã trúng tiếng sét ái tình. Đã vậy sếp lại còn trẻ, mà đã trẻ lại còn phong độ đẹp trai, nếu không có chút cảm xúc gì thì chắc cô bị vô cảm mất.

Ở anh có nét chừng chạc cuốn hút của người đàn ông trưởng thành, hoàn toàn khác biệt với bọn bạn loại choai cô quen. Những việc vặt lặt vặt của thư ký từ khi nào đã trở thành niềm vui nhỏ nhoi mỗi ngày.

Buổi tiệc nào sếp cũng cho cô theo cùng, sếp với cô như hình với bóng, cô yêu sếp, mong sếp từ lúc nào không hay. Cái thời khắc phát hiện sếp có gia đình, lòng cô như bị hàng vạn mũi tên xuyên qua.

Người ta cho cô xem ảnh vợ sếp, cô lại càng không can tâm.

So với chị ấy, quả thật Diệp không thấy mình thua kém ở chỗ nào. Cô đẹp, cô có tuổi trẻ, cô hoạt bát cô năng động. Hơn thế nữa, điều quan trọng nhất là cô nghi ngờ, sếp cũng thầm yêu mình.

Nếu không yêu, có sao phải đích thân đi mua cháo, vì đâu quan tâm hỏi han những lúc cô đau ốm?

Nhiều khi cô cũng không chắc chắn lắm về tình cảm ấy, bởi lẽ anh không hề mượn chức vị để dấn ép lợi dụng hay chiếm đoạt cô. Đôi lúc Diệp ngẫm hay là giống lời anh Thắng nói, cháo là mua cho bé Sò thì bảo trợ lý lấy thêm một phần cho cô, anh Hậu tuy nóng tính nhưng tốt với tất cả mọi người.

Nhưng nghĩ suy tới lui lại thấy không hợp lý. Anh là đàn ông đã có gia đình, làm sao có thể công khai rõ ràng, chỉ đành mượn cơ mua cho con gái để lên lút chăm sóc yêu thương cô thôi.

Nhìn vào mắt anh, cô thấu được những tình cảm diết da anh dành cho mình. Cũng như sắp, cô hiểu cái cảm giác thương mà không thể nói, yêu mà không dám vượt lên rào cản định kiến của xã hội.

Thời gian trôi qua, mỗi ngày tim cô lại thêm xót xa khổ sở.

Cô đau cho cô, cô cũng đau cho anh.

Điệp mân mê chiếc lược tay nhỏ xinh anh tặng, bật khóc nghẹn ngào. Cô nể anh cũng còn bởi vì cô biết anh không phải kẻ bỉ ổi mà vô cớ bỏ con ruồng vợ, nhưng cô nhất định, sẽ giúp anh tìm ra được cái cớ chính đáng.

Nhất định làm cho người ta hiểu rõ, rằng cuộc sống hôn nhân của anh là quá bức bối, rằng tình yêu của họ là không có tội.

...

Chị Hà trưa hôm đó cũng không cảm thấy ngon miệng. Tuy nhiên chị vẫn cố gắng ăn đủ hai bát cơm và thêm nhiều rau để giữ cho da dẻ hồng hào. Xưa kia anh còn là nhân viên, lương bổng thấp, nhà lại không có điều kiện thì anh hay tự trách bản thân lắm.

Ông xã thương chị không lấy được người chồng giỏi.

Tất nhiên có kinh tế là cái tốt, nhưng mà nghĩ bây giờ bận bịu công việc có khi hai vợ chồng xa cách hơn ngày đó. Chưa có chuyện gì mà lòng chị cứ bất an sao sao ấy, đột nhiên chị cảm thấy lo lắng cho mái nhà nhỏ của mình.

Nghĩ ngợi linh tinh, có bà vợ hâm dở thế nào lại dành cả buổi chiều lên mạng search về các phương pháp quyến rũ chồng, chăm chỉ tìm tòi, ra sức nghiên cứu.

Để rồi đêm xuống, lấy hết dũng khí mà thực hành.

Thứ đầu tiên Hà chuẩn bị là một bộ váy ngủ ren màu tím, chị hồi hộp mặc lên người, soi trong gương cũng cảm thấy mình rất đẹp.

Tiếc là, không có can đảm bước ra khỏi nhà tắm. Mẹ em Hến lại phải lục đục thay lại bộ áo quần kín cổng cao tường như thường ngày.

Thôi thì mất con hậu ta còn con xe, bà xã tự an ủi mình, chuyển sang chiến lược hai liếc mắt đưa tình. Chị làm y như mẹ Bống dặn trên diễn đàn, âu yếm nhìn chồng rồi chớp ba phát, liếc sang trái xong đảo qua bên phải, sau đó nở nụ cười đầy ma mị.

Hình như sai sai ở đâu à, ông xã không những không bị chinh phục mà ngược lại còn sốt sắng hỏi han.

–“Mắt mình sao thế? Hay bị dị ứng giống anh rồi? Lọ thuốc trong tủ vẫn còn đầy tra tạm đi em ạ, nếu không khỏi thì mai anh chở đi khám.”

Má chị đỏ bừng, ấp úng nói cũng chẳng rõ lời, ngượng mà chỉ muốn độn thổ ngay lập tức.

Tối đó, ở nhà nọ có chị vợ thẹn rón rén trốn vào chăn trùm kín mít. Chồng lại chẳng được tinh ý cho lắm, một mực kéo ra bắt tra thuốc. Hai anh chị giằng co một hồi, rốt cuộc anh Hậu quát rõ bức bối.

–“Mình hay nhỉ, đáng một lát là hết chứ có gì đâu.”

–“Trời ạ, mình ơi em nào có phải là Hến Sò mà sợ đáng, em không bị sao thật mà, mình đi ngủ sớm đi mình.”

Ông xã xem xét lại cũng thấy đúng, thường ngày cứ phải nịnh mãi các nàng mới chịu nhỏ thuốc nên hôm nay cũng theo thói quen nạt vợ luôn. Anh gãi đầu gãi tai cười cười.

–“Ừ bảo thế thôi, vợ không chịu mai đi dạy bụi phấn bay vào nó sưng vù lên thì anh cũng mặc đó.”

Thấy chồng lo lắng cho mình, vợ chợt cảm động chui ra mặc anh muốn làm gì thì làm. Xong xuôi đâu đấy nghe giọng người ta thủ thỉ nhỏ nhỏ xin ý kiến mà thẹn chỉ biết gật đầu.

Từ dì Hợi bác Vân tới hội bầm sữa trên mạng, ai ai cũng đồng quan điểm phụ nữ đêm đến là phải lẳng lơ với ỏ ẻn một chút. Cả ngày chăm chỉ lo toan cho gia đình có khi cũng không bằng mấy giây lúc đêm xuống đầu.

Không phải chị thấy mọi người vô lý, mà là ở cái tính của chị, cứ cảm thấy xấu hổ mất mặt ấy. Nhưng nghĩ đi ngẫm lại, thôi đã cố thì cố cho trót vậy. Có người hít một hơi thật sâu, đợi tới lúc cao trào nhất thì khẽ kêu lấy lòng chồng.

Cứ ngỡ ai đó sẽ thoả mãn lắm, nào ngờ anh lại hốt hoảng lay vợ hỏi han.

-“Minh....sao vậy mình...anh làm mình đau à?”

Chị một mực lắc đầu mà cũng không làm anh yên tâm được, rốt cuộc đành lí nhí tâm tình.

-“Không...em...em...thích...”

Vợ cố gắng là vậy, thế mà kết quả lại chẳng ra đâu vào đâu cả. Chẳng những không làm chồng vui mà còn khiến anh nổi giận âm ỉ.

-“Anh biết anh kém nhưng ít nhất anh cũng phân biệt được đâu là thật đâu là fake, mình không phải thương hại anh như thế.”

Chiếc giường rộng lớn, mỗi người một góc nằm quay lưng vào nhau. Chị thấy tội lỗi lắm, không ngừng tự trách bản thân mình. Cái việc bản năng của người phụ nữ mà với chị sao nó khó khăn đến thế?

Phải chăng chị bị bệnh?

Đầu óc đau buốt rối bời, trong lúc cùng quẩn bí bách, có bà vợ buột miệng ghen ngào.

-“Lỗi là ở em, nếu mình thấy nhu cầu chưa được giải quyết triệt để thì hãy là mình tìm người khác...”

Anh Hậu tức đến mức đang đêm mà phải chồm dậy xả giận.

-“Hay, thử xem trên đời có con vợ nào phũ phàng với chồng như mình không? Mình cao cả quá nhỉ?”

-“Em...”

-“Anh cho mình cơ hội nói lại lần nữa đây. Mình nhắc lại từng từ từng chữ cho anh xem, mình bảo gì anh cũng nghe, thậm chí giờ đi luôn cũng được...”

Hiếm khi thấy ông xã cáu như vậy, bà xã bất chợt run run. Không biết từ đâu mà nước mắt cứ chảy hoài, nức nở thổn thức chẳng thốt được lên lời. Anh thấy chị vậy thì lại thương thương, nằm xuống kéo vợ vào lòng vỗ về.

-“Anh có làm gì mình đâu mà tự dưng lại thế, nín đi không con nó lại cười cho giờ.”

Mà dường như vẫn chưa hết bực, có người vẫn cố kiết xĩa để thêm câu nữa.

-“Muộn rồi ngủ thôi, tối mai anh ra phố Vọng cho mình hài lòng.”

Lúc này rõ ràng thốt được ra câu ấy mà giờ chính miệng chồng khẳng định có sao lại chưa xót đến thế? Chị chủ động nép sát hơn vào anh, ngập ngừng biết lỗi nỉ non.

-“Em sai rồi...mình đừng đi...”

-“Sao? Anh tưởng mình cao thượng không biết ghen?”

-“Không...em...biết ghen mà...”

Chồng nghe vợ ấp úng giải thích thì bật cười. Anh hỏi chị ghen như nào, chị bảo chị đau lòng chị khóc. Anh hỏi chỉ có vậy thôi à, chị bảo thế anh muốn sao?

Anh bảo ít nhất cũng phải đâm cho anh một trận chứ?

Chị nói không được, chồng đau thì vợ xót. Đột nhiên anh thấy ấm lòng, hai người trêu nhau qua lại rồi ngủ lúc nào không biết.

20. #20

Hôm thứ bảy trường chị có liên hoan văn nghệ nên dắt cả Hên Sò tới chơi. Anh Hậu thì bận việc công ty rồi nên không qua được. Hai bé được học trò của chị cưng lắm, làm nũng bắt nạt các anh chị miết, mẹ Hà phải mắng nhẹ mấy lần.

Bác Thanh hôm nay cũng sang giới thiệu tuyển sinh cấp ba, xong xuôi chạy qua bé Hên Sò suốt, hai con bé này giống hệt mẹ, xinh xắn đáng yêu đáo để.

Anh mua cho lũ nhóc gấu bông mà bọn trẻ cứ rứt rề không dám nhận, mãi sau bé em mới cất giọng ngọt xớt.

-“Bác ơi bác không làm ba con được đâu, con có ba Hậu rồi ạ. Chị Hên bảo chỉ có một ba thôi bác ạ.”

-“Vậy hả, thế là chị Hên không biết rồi, một ba là ba ruột, còn ba nuôi thì có thể có nhiều.”

Bác trêu, hai đứa trẻ con mắt tròn xoe nhìn nhau rồi lại nhìn mẹ Hà. Thậm chí lũ nhóc còn chẳng biết ba ruột khác ba ruột chỗ nào, nhưng nghe mẹ chúng thủ thỉ bảo như thế là ba Hậu buồn đó thì liền lắc đầu kiên quyết.

-“Không được bác ạ, một ba thôi.”

-“Đúng ạ, Sò xin lỗi bác Sò có ba Hậu rồi ạ.”

Anh Thanh thấy ba mẹ con như vậy thì phì cười, xoa đầu thơm má lũ nhóc rồi cho gấu bông. Chị Hên vẫn chưa yên tâm nên phải hỏi lại cho chắc.

-“Lấy gấu rồi có phải gọi ba không ạ?”

-“Không cần con ạ.”

Nghe bác nói vậy hai đứa mừng huỳnh, luôn mồm cảm ơn. Xong Hên Sò còn được bác bông đi xem hết chỗ này tới chỗ khác, thích gì là thích.

Nhà gần trường nên ban sáng ba mẹ con đi bộ, tầm chiều xong việc thì bác Thanh ngỏ lời chở về. Chị Hà chưa kịp từ chối khéo hai nhóc đã riu rít leo lên xe bác ngồi chêm chệ rồi, thế là mẹ đành phải đi theo, đúng là muối mặt vì con vì cái.

Lại kể chuyện anh Hậu hôm đó chỉ làm tới hai giờ hơn thì có hẹn đi bar chơi với cô ấy. Hai người khá hợp tính nên nói hết chuyện này tới chuyện kia, chẳng mấy chốc đã tới năm giờ chiều.

Anh Hậu uống cạn ly cuối cùng, định về thì nghe tiếng trách móc bên tai.

-“Sớm vậy, chán nhau rồi sao?”

-“Hâm à, nói linh tinh gì thế? Đạo này anh bận quá rồi, tranh thủ về sớm chút không vợ lại buồn.”

Thấy người ta có vẻ dối hờn, anh đành gọi thêm ly nữa rồi ra điều kiện chỉ hết chiều này thôi, ai đó không hài lòng không nhõ.

-“Gớm, tự dưng yêu vợ ghê nhỉ?”

Có người không thừa nhận cũng chẳng phủ định, chỉ đơn giản nói.

-“Vì vợ là vợ anh em à.”

Cô muốn lắm hỏi lại, vợ là vợ anh, vậy còn em, em là ai? Nhưng lí trí không cho phép cô nhờ lời nhỏ mọn đành hanh, cô phải là chỗ dựa tinh thần cho anh chứ không được làm người phụ nữ khiến anh mệt mỏi.

Ngãm rồi đành cay đắng nhấp rượu.

-“Con trai nói nhớ anh.”

-“Lát ra kia anh mua máy bay điều khiển từ xa, em cầm về cho con.”

-“Tình cảm mới quan trọng anh à.”

-“Ừ, hôm nào rảnh anh qua.”

Cô khẽ cười khẩy, rảnh, đợi bao giờ cho anh rảnh?

-“Nếu em chết, anh sẽ khóc chứ?”

Anh cười, người ơi là người, vì đâu tự dưng hôm nay lạ lùng vậy?

-“Không khóc.”

-“Vì sao vậy?”

-“Để em ra đi cho thanh thản.”

-“Thế nếu vợ anh chết?”

Cô thấy người ta khẽ nhúm mày đứng dậy thanh toán. Câu hỏi đó, anh cũng chẳng cho cô đáp án.

...

Ông xã được hôm về sớm, trong lòng vui vui vì nghĩ kiểu gì vợ thấy anh cũng phần khởi, thế nào mà vừa mới tới cổng chung cư đã gặp cái xe đen sang trọng đậu ngay phía trước.

Hai con gái hôn hít âu yếm tên đàn ông khác.

Bà xã bước xuống dụi dầm vẩy chào người ta.

Cái cảm giác ấy, quả thật không dễ chịu chút nào.

Cố nín, cố nhịn, mà rốt cuộc cũng chỉ chịu đựng được tới bữa cơm. Ba vừa gấp thức ăn cho con, vừa nín thở.

-“Hén Sò hôm nay đi chơi những đâu, có vui không con?”

Sò gật đầu bảo vui lắm, chị Hén cắn một miếng đùi gà, nhai ngồm ngoàm rồi ngoan ngoãn tường thuật sự tình.

-“Hôm nay đi ra trường mẹ chơi ba à. Các anh chị cho nhiều kẹo lắm, bảo là con cô Hà sao mà xinh thế, chỉ muốn cắn cho mấy cái ạ. Gặp cả bác Thanh nữa, bác Thanh cho gấu bông nhưng bọn con sợ phải gọi ba nên không dám lấy. Em Sò bảo chỉ có một ba thôi, bác bảo có một ba ruột nhưng có thể có nhiều ba nuôi. Nhưng Hén bảo chỉ có ba Hậu thôi, xong rồi bác cho gấu nhưng bác không bắt gọi ba nữa ạ.”

Anh Hậu cười khẩy, trên đời có loại đàn ông vậy sao? Thích có con sao không tự đẻ mà dụ dỗ con gái nhà người ta làm chi vậy?

Cũng may hai đứa nhà anh khôn.

Đúng, con ba Hậu là phải thế chứ.

Vợ anh ngồi cạnh thì tằm tằm, Hén nhà chị vậy đó, không biết mai sau có giỏi được như anh Khôi không nhưng trí nhớ tốt lắm. Người lớn nói cái gì là bé có thể nhắc lại được y chang à, mặc dù có những từ con còn chẳng hiểu nghĩa là gì.

Con nhóc còn được cái nét ăn uống tốt chứ không hay nhõng nhẽo như Sò, đó, vừa mới đó mà đã gặm hết cái đùi gà rồi.

Mẹ Hà gấp thêm cho em chút rau xào, bé ăn ngon lành. Đoạn một lúc như nhớ ra cái gì đó liền vẩy vẩy ba Hậu.

-“A, lúc đi xe bác Thanh còn bảo mẹ Hà là bao năm trôi qua cảnh xưa còn đó mà người xưa đâu rồi...bác hỏi sao mẹ hứa đợi bác mà mẹ không đợi...”

Có người bị con gái bóc mẽ mà đỏ bừng cả mặt, đất trời ơi, tưởng hai đứa chơi với nhau mà, ai biết chúng nó ranh thế cơ chứ? Đã vậy bây giờ chị ấy còn quay sang tra khảo.

-“Mẹ ơi sao mọi khi mẹ dặn Hến đi đâu cũng phải đợi em Sò thì mới là bé ngoan mà? Sao mẹ không đợi bác Thanh hả mẹ? Thế mẹ Hà là bé hư à?”

-“Mẹ Hà hư á...eo mẹ Hà hư...”

-“Mẹ Hà phải xin lỗi bác Thanh giống chị xin lỗi Sò nhờ Sò nhờ...”

-“Vâng đúng ạ, xong mẹ phải thơm bác Thanh để bác ấy hết giận nữa ạ.”

Ba Hậu mặt khó coi lắm rồi, phùng phùng đứng dậy. Chỉ là muốn đẩy khê cái bàn để đi ra phòng khách thôi mà nào ngờ trong cơn giận giữ lực hơi mạnh, hại Sò đang khoanh tay ngoan ngoãn trên bàn giặt nấy mình.

May mà có mẹ Hà giữ kịp thời không thì hôm nay bé em ngã lộn cổ. Vài cái bát văng xuống đất, nước canh đổ tung toé, hai con sợ hãi meo meo khóc lóc, bà xã thấy thái độ chồng như vậy cũng tái mét.

21. #21

Hôm ấy có ông chồng không nhịn được cơn hoả, cứ vậy bỏ đi, một cái ngoái đầu trở lại cũng chẳng có.

Để lại bà vợ già với hai đứa con thơ nước mắt nước mũi tèm nhem. Em Sò khóc lóc nức nở, chị Hến cũng tức tưởi cuống quýt, luôn miệng hỏi mẹ ơi ba Hậu ghét con à?

Mẹ ơi hay là tại Hến chưa ngoan?

Sao ba Hậu lại hất đổ bát canh với đĩa thịt hả mẹ? Ba giận gì vậy mẹ? Ba không thương Hến Sò nữa rồi à mà ba còn đi đâu?

Ba Hậu chưa ăn xong ba Hậu có đói không?

Mấy giờ ba mới về?

Chị Hà lấy khăn lau mặt mũi cho hai đứa, dỗ mãi lũ nhóc mới chịu nín. Rồi các nàng bắt mẹ phải vào nằm cùng, đòi mẹ kể chuyện cổ tích. Tưởng rằng trẻ con thì nhanh quên, khổ nỗi không phải lúc nào cũng như vậy.

Cứ một lúc lại kéo nhau chạy ra ngoài cửa ngõ, ngõ mãi không thấy gì mới tiu ngủ vào giường phụng phịu.

-“Mẹ Hà ơi ba Hậu chưa về mẹ Hà ạ.”

-“Ừ, ba bận công việc mà.”

Mẹ ngọt nhạt dỗ dành, bé em quay sang thì thầm với bé chị, ba bận đó, chắc xong việc ba về. Bé chị có vẻ không đồng tình, léo nhéo phản đối.

-“Mẹ Hà và em Sò ngốc lắm, ba Hậu giận nên bỏ nhà ra đi đấy. Hôm lâu rồi anh Khôi cũng giận bác Đăng xong anh Khôi bỏ nhà á, bác Vân khóc sưng húp cả mắt nha, xong mẹ Hà bảo là Hến với Sò không được học hư theo anh ấy.”

-“Đâu có, Hến nằm mơ rồi.”

-“Không phải, là thật đấy, mẹ quên mất rồi ý. Bây giờ phải đi tìm ba Hậu thôi không ba đi lạc rồi bị ông ba bị ông ấy bắt cóc mất thì khổ lắm đó mẹ Hà à...”

Trời đất cái con nhóc này, chuyện từ đời thừa nào mà nó vẫn cứ nhớ vanh vách vậy hả? Có con ranh quá nhiều khi cũng khổ, chị Hà đành cười trừ giải thích.

-“Chỉ có trẻ con mới bỏ đi thôi, ba Hậu lớn rồi là ba Hậu đi làm. Mọi khi ba vẫn đi làm về muộn đó thôi, Hén không thấy à?”

-“Thật ạ?”

-“Ừ, ngoan ngủ đi, ngủ dậy là thấy ba nha.”

-“Sò đợi ba Hậu gọi điện về chúc ngủ ngon rồi Sò mới ngủ mẹ Hà ạ.”

-“Hén cũng thế, mẹ Hà kể chuyện tiếp đi ạ.”

Anh nhà chị vậy đó, cứng con như cứng vàng, bận bịu thế nào cũng vẫn dành thời gian gọi về nói chuyện với con mấy câu. Bọn này bị chiều hư mất rồi, mẹ ngó đồng hồ thấy mười một giờ kém liền thở dài bất lực gọi ba, nhưng là cho hai con nói chuyện.

-“Cô ơi cho con gặp ba Hậu cô ạ.”

Nghe giọng con gái lớn mà chị giật mình. Muộn vậy rồi còn cô nào đây không biết?

-“Ba ơi ba giận rồi bỏ nhà ra đi giống anh Khôi hả ba...ba giận với ghét gì Hén thế...không phải à ba...thế ba ghét em Sò hay ghét mẹ Hà...cũng không phải ạ...vậy ba Hậu bận việc à...Hén nhớ ba quá ba à...ba ơi xong việc ba về với Hén nha...ba ơi lúc này ba ăn chưa hết bát cơm ba có đói không ba...”

Chị Hén chưa nhọc xong thì em Sò đã hung hãn giật máy mếu máo.

-“Ba Hậu ơi Sò ra ngoài cửa...ra để đợi ba ý...nhưng không thấy... dạ...dạ...mẹ Hà kể chuyện cổ tích ạ... ba không về à...ba có về không...ba nhớ Sò không ba...Sò nhớ ba à...chị Hén cũng khóc nhớ ba...mẹ Hà ạ...mẹ Hà thì con không biết...mẹ Hà không khóc...”

Nững nịu một thôi một hồi các nàng ấy mới trả máy, chị không nghe rõ đầu dây bên kia anh dặn con gì nữa, chỉ thấy lủ nhóc hí ha hí hửng bảo lát ba về.

Cứ ngỡ chồng hứa vui cho con ngủ, ai ngờ tầm ba mươi phút sau chuông cửa kêu thật. Hai đứa bật dậy như lò xo chạy ra ôm vai bá cổ ba. Chị Hà nhân tiện tranh thủ dọn dẹp đồng hồ đồng hồ trong bếp, ông xã thì vừa bồng các nàng vào phòng vừa ra sức nịnh nọt.

Anh Hậu lúc này nghe con gọi đã sốt hết cả ruột rồi, giờ về thấy bọn trẻ vẫn thức đón mình thì thương chẳng để đâu cho hết. Hai cục bông đáng yêu như này, thử hỏi làm sao mà không xót được đây?

Dễ dành Hén Sò ngủ rồi tẩm giặt xong xuôi anh mới phát hiện ra có vài cuộc gọi nhỡ và tin nhắn mới, liền lập tức mỉm cười rep lại.

“Muộn rồi sao chưa ngủ? Phải giữ da chứ.”

“Ngủ không nổi, lo cho đằng ấy. Em suy nghĩ rất kỹ vấn đề anh tâm sự lúc tối rồi. Chỉ có một đáp án thôi, vợ anh không phải thuộc dạng lãnh cảm ít nói mà người cô ấy yêu không phải là anh. Em nghĩ chắc mối tình đầu với cái anh hiệu phó gì đó sâu đậm quá rồi, em là phụ nữ nên hiểu rõ tâm lý đàn bà, tin em đi.”

“Anh không muốn nhắc lại chuyện đấy nữa.”

“Vâng. Nhưng không phải em nhiều chuyện mà em thật lòng quan tâm tới cảm xúc của anh. Hãy nhớ rằng dù bất cứ chuyện gì xảy ra anh vẫn còn có em, em sẽ luôn là điểm tựa cho anh.”

“Anh biết, em ngủ ngon.”

Anh cảm sạc điện thoại rồi mệt mỏi đặt lưng xuống giường. Vợ anh lau dọn xong cũng nhẹ nhàng kéo chăn chui vào cùng, chẳng biết chồng đã ngủ chưa nhưng vẫn dịu dàng mở lời.

-“Chồng bực những lời bé Hén nói lúc ăn cơm à?”

Đúng là thế thật.

Nhưng cảm thấy mất sĩ diện nên có người phủ nhận.

-“Lúc đó chợt nhớ ra có hẹn với bạn nên anh đi chơi thôi, bực bội quái gì đâu.”

-“VẬY Ạ, THÔI ANH NGỦ ĐI MAI CÒN DẬY ĐI LÀM, KHUYA RỒI.”

Tưởng câu chuyện sẽ kết thúc ở đây, ai dè tầm chục phút sau chị lại nghe tiếng trách nhẹ bên tai.

-“Ồ THÌ NHẮC MỚI NHỚ, ANH CỨ TƯỜNG TRƯỚC KHI LẤY ANH MÌNH KHÔNG CÓ KINH NGHIỆM YÊU ĐƯƠNG CƠ. HOÁ RA LÀ LÀM MÀU À?”

Giọng ông xã lạnh lạnh, mà tình cờ bên dưới chân chạm chân còn thấy lạnh hơn. Vợ đành đổi đầu hà hơi matxa, thấy ấm ấm rồi mới nhỏ nhẹ trình bày.

-“CÓ THÌ EM BẢO CÓ, KHÔNG THÌ KHÔNG CHỨ LÀM MÀU LÀM GÌ HẢ MÌNH? HỒI ẤY THẦY THANH MỚI CHIA TAY NGƯỜI YÊU TÌNH THẦN SA SÚT LẮM, CÒN ĐỊNH BỎ CẢ HỌC BỔNG DU HỌC. VÌ HAI NHÀ THÂN VỚI NHAU VỚI THẦY THANH LẠI LÀ HỌC TRÒ CŨ CỦA BA NÊN BA MẸ ANH ẤY MỚI SANG NHÀ EM NHỜ KHUYẾN BẢO ĐỘNG VIÊN GIÚP. NGÀY ĐÓ THẦY CÒN TRẺ CHƯA CHÍNH CHẮN, THẦY CỨ HỎI EM HOÀI RẰNG LÀ CÓ PHẢI DO THẦY XẤU NÊN TỪ GIỜ SẼ Ế KHÔNG? EM CUỐNG QUÁ LIỀN BUỘT MIỆNG BẢO KHÔNG PHẢI...THẦY CŨNG XẤU VỪA CHỨ KHÔNG ĐẾN NỖI QUÁ XẤU...”

Nghe chị kể chuyện mà anh bật cười, trong lòng cũng nguôi ngoai phần nào.

-“ĐÓ, XONG THẦY HỎI NHỚ THẦY ĐI DU HỌC VỀ KHÔNG LẤY ĐƯỢC VỢ THÌ SAO? EM CHẴNG BIẾT NÓI GÌ CẢ...THẦY LẠI BẢO HAY LÀ EM ĐỢI THẦY CHO THẦY CÓ ĐỘNG LỰC PHẤN ĐẤU...EM BỊ ĐƠ LUÔN ẤY...NHƯNG BA NHÁY MẮT NÊN EM GẬT ĐẦU ĐẠI À...CHUYỆN CŨNG CHỈ CÓ VẬY THÔI...”

-“CÓ GÌ KHÁC NHƯNG GIỜ MÌNH NÓI VẬY THÌ ANH CŨNG BIẾT SAO ĐƯỢC?”

-“ỒI DÀO, EM MÀ YÊU THẦY ẤY THẬT THÌ LÀM SAO MÀ EM ĐỒNG Ý LẤY MÌNH ĐƯỢC...THEO NHƯ LUẬT NHÂN QUẢ THÌ CÁI TỘI PHẢN BỘI LÀ NẶNG LẮM MÌNH À...EM CHẴNG DÁM PHẠM ĐẤU...”

Cái bà vợ này học thuyết trình ở đâu mà ăn nói nó dễ nghe với xuôi tai thế cơ chứ? Ai đó lúc này còn giận hờng hực mà giờ nghe người ta tâm tình có một chút mà tim gan cứ kiểu như có dòng nước mát chạy qua vậy.

Cũng không biết cái bà vợ này có học nghề xoa bóp không mà mỗi lần bà ấy chạm vào chân là cứ thấy thoải mái nhẹ nhàng hết cả người.

Có ông chồng nhắm hờ mắt hưởng thụ. Rõ ràng ngày xưa đến với chị chẳng phải do yêu đương say đắm gì, giờ thì nghĩ già rồi còn yêu gì nữa, thế nào mà thỉnh thoảng nhận thấy vợ không đúng mực phải phép một chút thôi là cứ gai gai khó chịu như bị cả đàn kiến đốt ấy.

Suy tư mãi mà chẳng hiểu nổi chính mình.

Hay giống như Hén Sò, hai con gái, là con của ba Hậu. Phải rồi, có lẽ chỉ đơn giản là, vợ anh, cũng phải thuộc quyền sở hữu của anh.

Đúng vậy, vì vợ là vợ anh mà, có phải vợ thằng khác đâu chứ?

Thông suốt rồi, ông xã cười cười vòng tay qua ôm lấy chân bà xã. Người này thật là, chỉ biết quan tâm tới người khác mà quên luôn cả bản thân mình, sở thấy công công à.

Anh thì không biết matxa, chỉ thơm chụt một cái rồi tiện tay nhét vào bên trong áo. Chị Hà phía dưới tim tưởng chừng lạc mất mấy nhịp ấy, ngấm mà thấy chẳng ra cái thể thống gì sất, đời thừa nào có hạng đàn bà chân đặt chân lên ngực ông xã hả?

Còn gì là quy củ thể diện nữa?

-“MÌNH BUỒN CƯỜI THẾ NHỈ? CÓ CÁI CON VỢ NÀO CỨ ĐẠP CHỒNG BÌNH BỊCH THẾ KHÔNG?”

Giọng anh nửa đùa nửa thật trách cứ. Oan cho chị quá, nào có dám, chỉ là vẫn cố sức giãy giụa kịch liệt. Tiếc rằng người ta kiềm chặt quá chị không thoát nổi, còn bị nạt ngoạn chừng phiên anh ngủ mới oái oăm chứ.

Xong rồi cũng chẳng biết sao cả đành nằm yên.

Nằm một lát thấy sao ấm áp dễ chịu quá, thế cho nên chồng lim dim tay lỏng rồi nhưng chị lại chẳng nỡ rút chân ra.

Đêm ấy, thật ngọt ngào.

Sáng hôm sau, cứ nghĩ sẽ là một ngày nắng dịu đẹp đẽ. Nào đâu ngờ, thế sự khôn lường, vừa mới dạy xong tiết hai cô giáo Hà đã được học sinh thông báo có mẹ chồng tìm.

Cũng chưa kịp rót chén nước mời mẹ uống đã được nghe bài ca tổng sỉ vả.

-“Chị Hà à, bây giờ chị nói rõ ràng tôi nghe nào, chị có dễ hay không?”

Bà Mây quát ầm ầm khiến Hà có chút xấu hổ với đồng nghiệp gần đó, liền thủ thủ bảo mẹ thông cảm nói nhỏ nhỏ giùm con. Khổ nỗi có người không những không chiều lòng con dâu, chất giọng ngược lại tăng lên cao vút và chua loét.

-“Gớm cô giáo sĩ diện hão. Cô sợ tôi làm mất mặt cô à? Vậy sao cô không đặt mình vào tôi, nghĩ cho tôi. Cô có biết cái bà già này không có cháu trai cả ngày chẳng dám vác mặt ra đường không?”

-“Mẹ à mẹ đừng nói vậy tủi chị Vân, với lại có phải con muốn là được đâu, từ hồi đó tới giờ bọn con cũng không dùng biện pháp gì mà, có thể chưa có duyên. Mẹ bớt giận, mẹ tới đây rồi thì trưa qua nhà con ăn cơm nhé.”

Chị cố gắng xoa dịu không khí, mà càng xoa càng như đổ thêm dầu vào lửa.

-“Nhà nào là nhà cô? Bố láo bố toét nó quen à, cái nhà đó là thằng Hậu mua, nhà của con tôi thì cũng là của tôi, cô hiểu chưa?”

-“Dạ vâng con nhớ lời, con mời mẹ trưa qua nhà mẹ ăn cơm ạ.”

So với những người quen biết thì Hà cũng thuộc dạng khéo ăn khéo nói, tiếc rằng ở trước mặt mẹ chồng cứ thốt câu nào là thành sai câu ấy.

-“Nhà mẹ cái mẹ nhà cô ấy, cô móc mĩa tôi phải không? Loại mất dạy, mang tiếng cô giáo học thức cao, chỉ có xỉa đều là giỏi, tôi thêm vào mà ăn với chả uống.”

-“Con đâu dám, mẹ bớt nóng, thôi để con gọi nhà con có gì mẹ bảo anh nhé.”

-“Dở người à mà gọi, nó đang bận công việc gọi cái gì? Đàn bà con gái chẳng biết nghĩ cho chồng gì cả, thế hệ các cô giờ là hư hỏng hết cả, chẳng được một góc của chúng tôi ngày xưa, sướng quá đừng mở hết rồi.”

-“Dạ...”

-“Dạ dấm cái gì, chỉ có giả bộ là giỏi thôi. Hôm nay tôi đến là muốn nhắc nhở cô rằng, cứ liệu liệu mà triển khai, từ giờ tới cuối năm mà không có tin vui là tôi tìm người để thuê cho thằng Hậu. Ăn nằm với nhau có khi nó mê con đó rồi cô bị đuổi ra khỏi nhà lúc nào không hay đâu, tôi thương nên tôi cảnh báo trước thế thôi.”

Bà phán xong rồi đi thẳng, để lại con dâu sững sờ. Chuyện tày trời như vậy mà mẹ cứ làm đơn giản như đi chợ mua mớ rau vậy đấy, có gì chắc mấy hôm nữa chị phải thưa chuyện với ba mất thôi.

May mắn là sau đó không có tiết nữa chứ có chắc với tâm trạng này chị dạy dỗ bọn trẻ cũng chẳng thoải mái. Mẹ em Sò rẽ xuống siêu thị mua thức ăn rồi mới lên nhà dọn dẹp.

Bình thường chị luôn giặt đồ bẩn trong ngày, chỉ có đêm qua bận dỗ con nên mới để tới sáng nay. Hén Sò đợt này bớt nghịch ngợm, áo quần không có dính màu vẽ nữa, vì thế chị chẳng cần ngâm với vò qua làm gì.

Khổ nỗi được hôm con ngoan thì ba lại hư.

Áo sơ mi hôm qua ba mặc vương mùi nước hoa ngọt ngào lắm. Chỉ riêng mùi đó thì cũng không có gì nghiêm trọng vì anh hay đi tiếp khách, có hương thơm lạ là chuyện bình thường, điều đặc biệt chính là tùm lum một đống những dấu son môi đỏ rực rỡ.

Chị Hà nhìn mà ghen ghen, cảm giác như vương cái gì đó ở cổ không sao thốt lên lời.

-“Cô ơi cho con gặp ba Hậu cô ạ.”

Rốt cuộc là cô nào đây? Tình một đêm hay tri kỉ bao lâu nay?

Có bà vợ hôm đó vẫn cố điềm tĩnh hết sức trước mặt con cái. Đợi đến tối mệt hai nhóc đi ngủ, anh tắm xong đang xem tin tức xả stress chị mới nhẹ nhàng tiến đến ngồi cạnh đưa cho chồng cái áo, giọng nói vô cùng dịu dàng.

-“Minh à, cái này em nên giặt hay nên đóng khung kính treo lên tường làm kỉ niệm ạ?”

22. #22

Ông xã nghe vậy chợt đơ cả người.

Thử tưởng tượng nếu cũng cùng cái áo như này rơi vào tay bác Đào hay bác Bích thì sao? Chắc chắn hai sếp tối nay vác gối ra ban công rồi.

Không thì chí ít cũng được ăn một trận tổng sỉ vả.

Thế nào mà vợ mình, vẫn có thể vừa hiền dịu nhẹ nhàng vừa khiến chồng thấy gai gai trong lòng.

-“Giặt...mình...giặt hộ anh với.”

Anh Hậu ngập ngừng ấp úng. Chị Hà bỏ vào nhà tắm, một câu cũng không nói thêm.

Nói thật lúc thay ra ném luôn vào giỏ đồ bẩn nên cũng chẳng phát hiện ra mấy vết son. Nhưng như vậy không có nghĩa là không đoán được thủ phạm. Thảo nào tối qua có người cứ loay quanh đằng sau mình, tiếc là lúc đó anh đang tâm trạng, miệng thì tâm sự giải toả tay lại mãi sửa cái giá sách cho thằng Bi nên không để ý.

Nghĩ ngợi một hồi ai đó liền lấy máy nhắn tin.

“Son trên áo anh là của em à?”

Rất nhanh đã nhận được hồi đáp.

“Nói linh tinh gì vậy, không hiểu gì hết á.”

“Đừng chối và đừng để anh cáo, không ai hiểu em bằng anh đâu.”

“Được rồi, là em đó. Giúp anh thôi mà, trêu một chút xem vợ có biết ghen không.”

“Lần sau đừng bao giờ chơi trò đại đột như thế, anh cảnh cáo luôn đấy.”

“Người ta đọc được lại tưởng anh yêu vợ lắm ấy.”

“Vợ là vợ anh em à.”

“Thôi em xin lỗi, bỏ qua nha. Em đang định cho bé Bi học tiếng anh một thầy một trò với người nước ngoài, nhưng cái lớp ấy đắt quá, 2500 đô một khoá, đang chẳng biết tính sao anh à. Mà không cho con đi học thân làm mẹ lại thấy có lỗi.”

“Đừng lo, mai anh chuyển em 3000.”

“Thôi, ngại chết.”

“Có gì mà ngại? Em còn giúp anh nhiều hơn thế, nếu không có em lắm lúc anh tưởng mình điên mất.”

“Được rồi, em nể anh lắm nên mới nhận đó.”

“Ừ, có chuyện này...”

“Sao cơ ạ?”

“Ngày cưới anh đã hứa trước họ hàng hai bên là sẽ cố gắng đem lại cho Hà một cuộc sống sung túc và thoải mái nhất có thể. Nên cho dù không yêu anh cũng chẳng bao giờ muốn thấy bà xã buồn. Hiểu cho anh, là thằng đàn ông mà không giữ được lời thì hèn lắm em à. Vậy thôi, ngủ ngon nhé.”

“Rồi, chúc anh ngủ ngon, mơ thấy em nữa thì càng tốt.”

Anh Hậu chợt nhớ lại một thời xa xưa, ngày đấy so với nhà anh thì nhà chị khá giả hơn rất nhiều, trường Hà dạy bây giờ là của ba chị mà. Khi ấy mới gặp nhau vài bận mà chẳng hiểu sao mẹ anh đã quý chị Hà lắm, chưa gì đã ngỏ lời thông gia, vì hai nhà có giao tình từ trước nên ba chị cũng chẳng phản đối.

Từ vụ mối tình đầu đổ vỡ anh đâm mất tin tưởng vào chuyện yêu đương, cảm thấy lấy vợ cũng chỉ là một việc mà thằng con trai cần thực hiện để hoàn thành trách nhiệm với cha mẹ thôi, đâm ra lấy ai chả thế.

Ấn tượng lần đầu với bà xã là anh thấy chị rất đẹp, đúng chuẩn con gái nhà lành da trắng môi đỏ tóc dài mượt mà thướt tha, tính cách thì nhẹ nhàng, ăn mặc giản dị nhưng cả người toát lên cái gì đó rất quý phái ấy.

Kiểu như khí chất riêng mà ít người có được, nhưng thực lòng ngẫm mình chỉ là thằng nhân viên quèn lương tháng ba cọc ba đồng nên hơi tự ti, ai đó kéo “vợ chưa cưới” ra ngoài gãi đầu gãi tay trình bày.

– “Công tâm mà nói là em rất hoàn hảo nhưng mà anh chưa yêu em, mai sau cũng chưa chắc đã cố để yêu được em. Nhà anh cũng nghèo nữa, có một anh trai bên trên nên chắc cưới nhau xong phải ra ngoài thuê nhà. Em giờ suy nghĩ lại vẫn còn kịp.”

Chẳng ngờ chị cũng bẽn lèn tâm tình.

– “Anh à, ai cũng chê em nhàm chán lạc hậu. Trước anh em còn chưa yêu ai nên chẳng có kinh nghiệm gì cả. Anh giờ suy nghĩ lại vẫn còn kịp.”

Hai người ngẩn ngơ nhìn nhau rồi quyết định cho đối phương một ngày suy nghĩ, đúng tám giờ tối mai nói ra quyết định của mình. Hơi xấu hổ nhưng phải thừa nhận thời khắc soạn hai từ đồng ý anh có chút hồi hộp. May mà vừa nhắn send thì máy có tin nhắn mới, chị cũng ưng thuận.

Thoát cái giờ đã tòi ra Hén Sò riu rít suốt ngày rồi, nhanh thật mà. Nếu không có vợ tần tảo tháo vát chăm lo cho gia đình thì chưa chắc anh đã có được sự nghiệp như giờ. Nghĩ thấy việc vừa xong dù sao cũng có phần lỗi do mình nên ông chồng nào đó liền tắt tivi vào nhà tắm với vợ.

Bà xã rất cẩn thận, như người ta thì ném hết vào máy, nhưng nhà anh thì một số đồ chị vẫn tỉ mỉ giặt tay.

Anh tiến đến ngồi xổm cạnh chậu áo quần to bụi, giọng đều đều.

– “Vợ ghen à?”

– “Có những lúc anh thích mình ghen, nhưng nhìn mình như này anh lại thấy khổ tâm lắm.”

– “Là bạn anh đùa dai, cho anh xin lỗi mình.”

Chị buồn.

Chị rối.

Chị không biết có nên tin chồng hay không?

Những lúc bực tức thì con người ta thường không khống chế được cảm xúc của mình nên hay nói những lời gây tổn thương. Chị biết rõ điều đó, thế cho nên chị lựa chọn im lặng.

Ai bảo con người chị chẳng giỏi gì cả, chỉ được mỗi cái nhịn tốt.

– “Mình vẫn giận anh à?”

Ông xã tay nắm tay, cúi đầu xuống thấp ép bà xã phải đối diện với mình, nỉ non nịnh nọt.

– “Làm sao để vợ hết bực anh đây?”

Vợ rút tay lại, tiếp tục giặt áo quần khiến lòng chồng ngứa ngáy khó chịu. Anh thở dài nhặt cái quần nhỏ của ai đó ngồi vò cùng. Có người đồ bừa bừa, để anh giặt quần áo đã là không phải phép lắm rồi, lại còn giặt cái đồ bẩn của chị nữa chứ?

Rốt cuộc đành thẹn thẹn mở lời.

-“Mình thật...trả em đây...mình vào đi...”

-“Vào một mình buồn lắm, vợ ghét anh mà.”

-“Em đâu có ghét mình đâu.”

Anh thấy ấm lòng hơn một chút, biết vợ ngượng nên không giặt nữa, rửa sạch tay rồi dựa vào vai chị trấn an.

-“Xưa nay tiếp khách nhiều, quan hệ cũng rộng nhưng anh chưa bao giờ đi quá giới hạn cả, mình tin anh không?”

Giá kể anh chỉ nói không thì chị chắc còn tiếp tục lạnh mặt được đấy, nhưng mà anh lại không như thế, cái tay hư hồn kia đã đưa qua vạt áo nghịch nghịch rồi. Tim gan chị rồi ren hết cả luôn à, đã vậy người ta lúc thì nhẹ nhàng ân cần lúc lại cuồng nhiệt say đắm, môi lưỡi hôn dọc cổ rồi lại trườn xuống bả vai, giọng thì thào cợt nhả.

-“Mình bảo luôn tin anh cơ mà, mình nói mà không giữ lời.”

Ai đó bị trêu đến mức tưởng như tim rút ra ngoài mất luôn rồi, vừa đẩy chồng ra vừa bối rối ấp úng.

-“Em tin...em tin là được chứ gì? Mình để yên cho em giặt áo quần đi mà.”

Anh bật cười tha cho bà xã, nhưng vẫn ngồi đó trù mến ngắm vợ giặt đồ. Thực ra lấy một người mình không yêu cũng tốt đó chứ, người ta bảo càng yêu nhiều thì càng dễ sinh sự cãi nhau, cuộc sống như này đôi khi nhàm chán nhưng cũng khá nhẹ nhàng dễ thở.

Đêm đó ba Hên quyết giúp mẹ Sò phơi áo quần, cắn mãi mà không được cơ. Sau rồi vào trong giường ông ấy cứ hít hà tình củm lắm, thú thật mặc dù xấu hổ nhưng chị phải thừa nhận rằng, một chút tức giận cũng chẳng còn.

23. #23

Sáng ra kể chuyện với bác Vân thì bị cười thối mũi. Bác bảo thím đúng là con ngốc, chồng đã có ý đồ dành thì mình cũng phải cố mà làm kiều thêm tý chứ.

-“Em cũng biết mình vô tích sự mà, nhưng tại nhìn cái mặt thôi là em đã thương lắm rồi ấy.”

-“Ồi dào, thế mới nói đàn bà chết vì mềm lòng mà.”

-“Dạ.”

-“Chuẩn bị xong chưa, tôi với thím đi shopping.”

-“Ờ em xong lâu rồi mà.”

Bác Vân nhìn áo quần của thím Hà nhưng cũng chỉ chép miệng chứ không nói gì. Thôi kệ vậy, tính cách thím như thế rồi, cứ thoải mái là tốt nhất chứ cố thay đổi lại thành gượng gạo khó chịu.

Hai chị em lượn qua lượn lại vui đáo để, công nhận bác Vân tính hay, chị còn hợp với bác hơn cả dì Hợi.

-“Đi shop mà thím không mua cái gì thì vui sao được? Lại đây thử bộ này đi.”

-“Ồi ngại lắm bác ạ, hở nhiều quá.”

-“Cái thím này đúng là cổ hủ, tôi già khảm khú ra còn mặc được nữa là thím...”

Bác phân nản hoài nên chị Hà đành phải nghe theo. Lượn được hai tầng trung tâm thương mại, đang định lên tầng thứ ba thì bác có điện thoại, của anh nhà. Bác mở loa ngoài nên chị cũng nghe thấy luôn.

-“Vợ ơi cứu anh với, cái con Hương nó bám riết quá chừng, không làm cách nào cắt đuôi được. Mà ra tay với phụ nữ thì lại không đáng mặt đàn ông, thôi trăm sự nhờ cả vào mình đây. Con bé đang ở bar Duy Thanh đợi anh nhé.”

Mẹ em Sò suýt sặc, đời thừa nhà nào có cái sự vụ chồng chơi gái xong mặt dày gọi cho vợ nhờ giải quyết hộ như vậy không? Chuyện này mà kể cho mấy cô ở trường chắc chắn bọn chúng bảo chị bịa mất.

-“Ông cũng một vừa hai phải thôi chứ, bà đây còn chưa kịp mua phần.”

-“Thôi mà, hôm nào anh đền sau...hay thế này đi, vụ làm ăn ở Đà Nẵng đó, anh sẽ thay vợ chịu trách nhiệm, tuần sau vợ tha hồ đi spa.”

-“Nhớ giữ lời.”

-“Rồi rồi, quân từ nhất ngôn.”

Mẹ Cún tắt máy, chị lục tung các túi, một hồi mới tìm được mảnh giấy nợ. Hà lúc đó chưa hiểu mô tê gì sất, mãi đến khi tới nơi mới thấy quả thật là phục bà chị dâu này sát cả đất.

Ba thằng đầu gấu quần đen áo đen được gọi đã đứng sẵn ở cổng đón bà chủ.

Hai chị nữa tổng cộng là năm người tiến tới phía đối tượng, em Hương rất chi là ức chế, nhưng vì còn giữ thể diện nên cố lên tiếng nhẹ nhàng.

-“Đề nghị mọi người tìm bàn khác được không ạ, bàn này có người rồi.”

-“Đợi anh Đăng hả cưng?”

Chị Hà xém cười, chất giọng của chị Vân, sao mà nó chua, nó khác thường ngày đến thế?

-“Thì sao? Mấy người là ai?”

Tên phục vụ vừa hay đi qua, bác lấy ly rượu trên khay, nhấp một ngụm rồi mới thản nhiên hỏi.

-“Thế cô em là ai? Tư cách gì mà ở đây đợi anh Đăng?”

-“Tôi là người yêu anh Đăng thì tất nhiên phải thừa tư cách rồi.”

Khá khen, bé này cũng cứng phết.

-“Vậy hả? Biết anh Đăng có vợ rồi chứ?”

Hương hơi tái mặt, nhìn người phụ nữ đối diện một lượt rồi cố bình tĩnh gằn giọng.

-“Thì sao? Chị là vợ anh ta hả? Có gì thì mời chị về nhà mà giải quyết với chồng còn bọn tôi yêu nhau là thật lòng, tình yêu vốn không có lỗi.”

-“Chắc không? Hai người...thân thiết tới mức độ nào rồi...”

Chưa gì đã thấy bác “đau lòng” tới mức suýt nhỏ nước mắt rồi, em bé kia được đà làm tới.

-“Chị nghĩ mà xem, nếu anh ấy không thương tôi thì làm sao mà có mối quan hệ này được chứ? Nên lỗi không phải ở tôi, tôi chẳng qua chỉ sống đúng với trái tim và cảm xúc của mình thôi. Bọn tôi hiện giờ rất tốt, như người một nhà, tuy hai mà là một.”

Hình như chỉ đợi có câu đấy, chị Vân tươi roi rói lấy tờ giấy nợ đã chuẩn bị sẵn để lên bàn, giọng điệu hớn hở vui vẻ.

-“May quá em ạ, cái tên này nó nợ chị hai chục tỷ, cầm cả sổ đỏ ba mảnh đất ở Hà Đông của mẹ chị mà mấy năm rồi chưa chịu trả. Chị đòi mãi không được, giờ thì tốt quá rồi, hai người tuy hai mà là một mà, em thay anh Đăng thanh toán cho chị với.”

Bé Hương mặt tái mét, run rẩy áp úng.

-“Chị...chị...là ai?”

-“Chị là ai nữa, chị là chủ nợ của thằng đó.”

-“Sao có thể, anh Đăng...anh Đăng là đại gia mà...”

-“Ôi dồi ôi em ngây thơ quá em ơi, đại gia gì chứ, phá sản từ lâu rồi, toàn dùng cái mác đại gia để đi lừa tiền gái thôi. Lúc đầu hẳn sẽ chỉ rất thoáng để cá cược câu, sau là cuốn toàn bộ tài sản rồi bật vô âm tín. Em xem, chữ ký với dấu vân tay này của nó chứ còn ai nữa?”

Hương nhìn chăm chú vào tờ giấy nợ, xác nhận đúng là chữ anh Đăng thì sợ muốn xỉu.

-“Chị...chị tìm anh ấy đi...em không có tiền...”

-“Cô nói thế nào hay nhỉ? Đừng tưởng tôi không biết nhé, cô em là ca sĩ nổi tiếng một đêm hát vài bài là có cả trăm triệu ấy chứ.”

-“Em...nhưng em...em nói giỡn thôi...em và anh Đăng không có quan hệ gì cả...”

Bé đã sợ sun vùi rồi mà bác vẫn chưa tha, hùng hổ đứng dậy đập bàn tới rầm một phát, chỉ thẳng vào người đối diện quát lớn.

-“Rốt cuộc mày có chịu trả nợ hay không? Hay để đàn em của chị phải ra tay?”

Hôm đó có người khóc thảm thiết, quỳ lạy van nài đủ kiểu mới được tha. Hà đoán chắc chắn bé ấy lần sau nghe tới tên Đăng chắc chạy mất dép. Chị thấy bác Vân cười khẩy, nhìn qua thì tưởng là nụ cười đắc thắng, nhưng hơn ai hết, chị thấy có nét chua xót thoáng qua.

-“Em thấy bác khổ quá à, bác đã bao giờ nghĩ tới việc tìm niềm vui mới cho riêng mình chưa?”

Có người thở dài, giọng chị buồn buồn.

-“Ai mà không muốn được yêu thương hả thím? Tôi bảo thím bao nhiêu lần rồi mà, còn thằng Khôi đó, con bệnh tật lòng mẹ đau lắm thím à. Đợi nó trưởng thành lấy vợ sống với nhau hạnh phúc thì tôi mới tính tiếp được.”

-“Biết tới bao giờ hả chị? Hay là chị thử nghĩ lại đi, cũng có lúc bé Khôi đi học mà, chị tranh thủ tìm người tâm tình giải khuây...”

-“Ôi dào, đời chứ có phải phim đầu, ngần này tuổi rồi tìm được người hợp với mình cũng khó lắm ấy. Với lại tôi làm kinh doanh nó phức tạp chứ không như các thím ngày ngày đi dạy xong là về, nhiều khi mình đàn bà con gái tui nó cứ thích gây sự ý chứ, có cái bóng đàn ông vẫn hơn. Nói chung cho tới khi con trai đủ khả năng quản lý được tất cả thì vẫn cần ông chồng hờ này thím ạ.”

Nghe chị dâu tâm sự mà mẹ Hén cũng náo cả ruột theo. Một lúc thấy bác Đăng tới tươi cười cảm ơn bà xã, hai vợ chồng bác còn rủ nhau lên sân khiêu vũ trông tình tứ lắm.

Nhìn thế nào cũng thấy anh chị rất đẹp đôi. Hai bác chắc là cặp vợ chồng độc và lạ nhất cái thành phố này mất, đúng là đời có lắm sự lạ thường.

Hà ngồi một lúc chợt nhớ ra cô giáo Hén Sò dặn hôm nay nhà trường có việc nên phụ huynh mười hai rưỡi tới đón các cháu. Chị liền vội vàng chào bác Vân rồi thu dọn đồ về trước. Run rủi kiểu gì vừa ra tới cửa lại gặp anh Thanh, hai thầy trò tay bắt mặt mừng trò chuyện xã giao với nhau vài câu.

Thầy bảo thầy cũng định về rồi, Hà có đi nhờ không, nghĩ tiện quá hai bé đỡ phải chờ mẹ nên chị đồng ý luôn. Nào có ngờ chưa lên được xe đã bị ai đó kéo lại, lưng chị bị người ta đập một cái đau điếng.

-“Á à, cháy nhà mới ra mặt chuột nhé. Thật không ngờ mà, tôi thì vất vả đi hẳn ra ngoại thành cất thuốc bắc cho con dâu mà nó lại đứ đờn với trai như này đây.”

Mẹ Mây lần ra đường bù lu bù loa làm mọi người xúm lại ngày một đông, chị giải thích như nào mẹ cũng nhất định không chịu đứng dậy. Anh Thanh cực ghét những người hay ăn vạ kiểu này nhưng thấy bé Hà nháy mắt nên đành bất lực đứng tránh sang một bên không xen vào chuyện gia đình người khác.

-“Ôi chào ôi cô Hà ơi là cô Hà, ban ngày ban mặt không ở nhà nấu cơm dọn dẹp lại nhơn nhơn vào bar ăn vụng thế này hả? Cô đi cả trái đất này tìm thử xem có bà mẹ chồng nào tuyệt vời như tôi không? Vậy mà cô nỡ lòng nào bôi tro trát trấu vào mặt tôi thế hả cô?”

-“Mẹ ơi mẹ thương con với, mẹ hiểu nhầm rồi, con từ chiều tới giờ đi với mẹ bé Khôi tình cờ gặp thầy con nên về cùng thôi mà. Không tin mẹ vào trong mà xem, bác Đăng bác Vân vẫn còn ở đó.”

Cái con khốn nạn này, làm sai không nhận lỗi còn dám chối quanh. Bà Mây nóng hết cả máu, dùng hết lực tát con dâu đánh bốp một cái. Chị Hà bị bất ngờ nên trượt chân ngã xuống lòng đường, cả một cánh tay chỗ thì bầm tím chỗ thì rớm rớm máu.

Anh Thanh ban nãy thấy mẹ Sò nói vậy nên định vào gọi hai người tên Đăng với Vân ra làm chứng, ai dè vừa quay lưng đi đã nghe tiếng động, ngoảnh lại mà thót cả tim, cũng may cái xe đó phanh kịp chứ không thì chẳng tưởng tượng được học trò cưng của mình sẽ ra sao?

Có ông hiệu phó bốc hỏa ngun ngút, ngay lập tức chạy ra vẫy taxi ép chị Hà lên xe về trước, xong xuôi đâu đó mới quay lại xử lý bà già đang đâm liên tục vào người mình.

-“Bác có thôi đi không?”

-“Bớ bà con làng nước ơi, lại đây mà xem này, xem thằng cướp vợ của người khác nó còn to miệng này. Cái loại gian phu dâm phụ nhà chúng mày kiểu gì cũng gặp quả báo, cứ đợi đó.”

Có người bắt chập chửi bởi mà có người cũng chẳng hiền, vừa lườm bác già vừa dọa.

-“Bà mà dám hé răng thêm nửa lời thì tôi thề sẽ dẫn bà tới đồn công an và làm đơn kiện bà vì tội phỉ báng người khác, chuẩn bị ngồi tù một gông đi.”

Đời đúng là có những người như bà Mây, gặp người yếu hơn mình sồn sồn như hổ cái, tuy nhiên đối diện với kẻ mạnh thì lại sợ tè ra quần.

Rốt cuộc thì bà cũng chịu cam nín rút lui, nghĩ bụng nhất định lát nữa sẽ lên công ty thẳng Hậu kể cho ra nhẽ, để thằng bé về tần con vợ mất nét ấy một trận cho nó chừa đi.

24. #24

Khổ cho mẹ Mây là anh Hậu đang họp, phải ngồi đợi gần một tiếng nữa con trai cưng mới xong. Thư ký của anh nhìn bà hồi lâu rồi sững sốt cảm thán.

-“Trời ơi sao mà bác trẻ thế ạ? Cháu lại cứ ngỡ như chị gái anh Hậu thôi ý ạ.”

Bà nghe cũng hơi mát lòng nhưng vẫn tỏ vẻ khiêm tốn.

-“Nào có, cô cứ nói quá rồi.”

-“Không cháu nói thật mà, nhìn bác toát lên vẻ quý phái sang trọng, khác hoàn toàn với những con mụ tăng lớp thấp.”

Chẳng hiểu sao mới chỉ gặp lần đầu thôi mà bà Mây thấy quý cô Diệp ghê gớm, bức xúc trong lòng mang hết ra chia sẻ. Cũng may cô là người có tấm lòng thiện lương, không những biết cảm thông cho nỗi lòng của bà mà còn thật lòng tâm tình.

-“Hình như bác cháu mình có duyên hay sao ấy, vừa gặp bác là con thấy thân thiết như mẹ ruột vậy. Mai sau con chỉ mong có mẹ chồng tốt bằng một phần nghìn của bác thôi con cũng thấy mừng lắm rồi...”

-“Ôi dào, ai cũng được như con thì thế giới hoà bình rồi.”

-“Có chuyện này con không biết có nên nói cho bác không ạ...”

-“Đừng ngại, cứ thoải mái con à.”

Ai đó trong bụng khắp khởi mừng thầm, tuy nhiên ngoài mặt lại giả bộ bất đắc dĩ thở dài.

-“Con sợ mang tiếng phá hoại hạnh phúc gia đình người khác lắm, nhưng mà con thương bác, thương anh Hậu nên thôi đành làm bà tám một lần vậy. Chị Hà không như những gì người ngoài nhìn đâu ạ, có lần anh Hậu bận, con thay sắp tới nhà đưa tài liệu, xong con thấy...con thấy...”

-“Thấy cái gì?”

-“Dạ...thấy...chị ấy ôm hôn một người đàn ông khác thắm thiết lắm ạ...”

Bà Mây nghe mà như có sét đánh ngang tai. Ôi chao ôi là cô Hà ơi, cái nhà này đã làm gì nên tội mà vợ phải một đứa con dâu mất nết như cô hả cô?

Không thể nào mà chấp nhận được.

-“Sao con không nói sớm, cho thằng Hậu sáng mắt ra?”

-“Người không hiểu người ta lại nghĩ con là loại hồ ly chuyên đi phá đám...xin bác đừng nói cho ai chuyện này là do con tiết lộ ạ, con sợ sắp Hậu tin vợ rồi con bị đuổi việc thì chết...”

-“Con yên tâm, bác biết phải làm như nào mà.”

Cô Diệp rơm rớm cảm ơn mẹ anh Hậu, không ngớt lời khen bà là người phụ nữ hoàn hảo hiếm có. Cô bịa thêm vài chuyện nữa, có người càng kể thì có người máu nóng càng dâng trào, hận chỉ muốn bằm vằm con khốn nạn nào đó ra thành trăm ngàn mảnh.

Sự tình trở trêu, bà Mây đợi con mãi mà vừa tan họp xong nó lại phải đưa đối tác đi tham quan một vài nơi trong thành phố, mẹ chỉ kịp tóm tắt qua sự tình với trai cưng, thêm mắm dặm muối rồi dặn mai mang cái loại yêu nghiệt đó về cho bà dạy dỗ.

Sếp Hậu bận bù lu một đồng công việc, lúc đó chỉ dạ dạ vâng vâng cho qua, phải tới khi gần về nhà mới sực nhớ ra, trong lòng bắt đầu có lửa cháy âm ỉ.

Chị vẫn dịu dàng chạy ra đón chồng, nhưng các con thì lại không ôm vai bá cổ ba như thường ngày, mọi sự chú ý của chúng đều dồn hết lên cánh tay trắng xước của mẹ.

-“Để Hên cất cặp của ba Hậu cho.”

-“Ba ơi Sò tháo giày cho ba nha, mẹ bị đau đó ba à.”

Hai cục bông nhỏ chạy lăng xăng bên vợ, luôn mềm dõng giúp cái này cái kia, thi thoảng lại xót mẹ quay ra thơm chùn chụt vào tay.

Chồng chứng kiến mà ngứa ngáy bức bối không tả nổi, nếu các nàng biết mẹ mình vì đuổi theo trai nên mới ra nông nổi đó thì chúng còn thương được nữa không?

-“Đi đứng kiểu gì thế? Mất để sau gáy hả?”

Ông xã hỏi nhàn nhạt, bà xã chỉ còn biết ngậm đắng giải thích rằng không cẩn thận nên bị ngã. Dẫu sao mẹ cũng là mẹ anh, với lại chuyện cũng chẳng hay ho gì cả, tốt nhất qua rồi thì thôi.

Em Sò ôm chân chị theo vào trong bếp, chu môi phụng phịu.

-“Mẹ Hà bị ngã đẩy ba Hậu à, thương mẹ Hà lắm...”

Nực cười, ngà cái con khỉ?

Cứ nghĩ bà xã thanh cao thế nào? Có gan làm mà không có gan nhận ư?

Chồng bế Hên dụ ngồi xem phim hoạt hình với ba mà bé nhất định không chịu, trườn xuống rồi hối hả chạy cùng mẹ với em, vừa đi vừa quay lại tỏ vẻ người lớn.

-“Ba Hậu ơi Hên vào nhặt rau đây ạ. Cô giáo bảo lúc nào mẹ ôm các con phải biết giúp đỡ thì cuối tuần cô mới phát phiếu bé ngoan ý.”

Thấy con mình khôn biết vâng lời thôi thì kẻ làm ba cũng mát lòng mát dạ, nhưng việc đó cũng chẳng thể nào mà xoa dịu được cơn hoả đang bốc lên ngùn ngụt. Có người vì con thơ mà phải kiềm nén giận giữ, đến lúc vợ dọn dẹp xong vào phòng thì uất hận đã dâng tới đỉnh đầu rồi.

-“Có mấy cái bát với vài ba bộ áo quần mà lâu vậy hả mình?”

Thái độ chồng khang khác khiến vợ hơi lạnh nhạt, chưa biết lý do ra làm sao nhưng ngày xưa trước khi đi lấy chồng những điều ông ngoại dạy Hà vẫn còn nhớ, trong nhà một người cương thì người còn lại phải nhu, có như thế hạnh phúc mới bền lâu. Bởi vậy nên chị cố gắng nhẹ nhàng hết sức có thể.

-“Em còn thái thịt ướp sẵn để sáng mai nướng ăn bánh cuốn mình à.”

-“Hôm nay mẹ có tới công ty tìm anh...”

Nói tới đó chồng liền dừng, cũng muốn cho vợ một cơ hội khai thật để còn xem xét nặng nhẹ. Chị Hà đâu phải đứa ngốc, tất nhiên biết tính thiệt hơn, trong trường hợp này trình bày sự thật chính là giải pháp hữu hiệu nhất.

-“À, sáng em đi chơi với bác Vân, rồi bác Đăng nhờ vào bar xử lý chuyện em Hương nên bác Vân rủ em đi cùng luôn. Ngồi được một lát thì nhớ ra Hến Sò tan học sớm liền vội vàng về đón con, tình cờ gặp thầy Thanh nên thầy cho đi nhờ. Mà chưa kịp lên xe thì mẹ tới rồi có chút hiểu nhầm. Nói thật với mình bao nhiêu người chứng kiến, lúc đó em cảm giác như thể diện của mình bị ném hết xuống sông rồi ấy. Chắc chồng bực vì chuyện này à, cho em xin lỗi nhé, em cũng không có ngờ được lại khiến mẹ giận tới mức đó, lần sau em sẽ hạn chế ra ngoài đi chơi...”

Giọng chị nghèn nghẹn.

Anh biết mẹ mình nóng tính hay thích làm ầm ĩ, chị Hà lại thuộc dạng phụ nữ coi trọng cái nhìn của người khác nên mặt mày là điều hiển nhiên thôi.

Chồng thấy lời của vợ đáng tin hơn, bởi lẽ còn liên quan tới bác Đăng bác Vân và nhiều người trong quán bar đó nữa, chỉ cần một cú điện thoại là có thể xác minh được rồi.

Ngẫm cũng lạ, anh và người đó tuy rất hợp tính nhưng những lúc cãi vã thì bùng nổ tưởng trời sập ấy. Anh một câu, cô một câu không bên nào nhường bên nào cả, có đợt giận tới cả tháng.

Vậy mà sống với vợ lại khác hẳn, chỉ cần nhìn thấy mặt chị ngân ngấn, mặc kệ đó tình huống như nào cũng khẩn khoản chân thành nhận lỗi về mình là khí thế gia trưởng của chồng giống như bóng bay bị kim châm vậy, từ từ bị rút hơi tới khi xìt lại chẳng còn gì cả.

Khổ nỗi đàn ông mà, giận hết nhưng sĩ diện thì vẫn còn chứ, có người mặc dù biết mình chưa nghe rõ đầu đuôi đã vô lý hậm hực đối vợ nhưng vẫn hắng giọng qua loa.

-“Nào có cấm mình ra ngoài đâu, nhưng đàn bà thì không so được với đàn ông, phụ nữ đã có chồng rồi thì hạn chế mấy cái mối quan hệ khác giới đi.”

-“Em biết mà.”

Chồng kéo vợ vào lòng, cũng dặn thêm lần sau nhìn đường cẩn thận, mẹ hai con rồi chứ có phải Hến Sò đâu mà ngã sượt hết cả da lên thế này. Chị Hà vâng dạ dàng, thở phào một mối chìm vào giấc ngủ.

Chị chắc không tưởng tượng được rằng, chuyện nó chẳng kết thúc ở đây.

Chiều hôm sau hai vợ chồng về nhà nội, mặc anh Hậu hết lời giải thích giúp chị mẹ Mây vẫn một mực trì chiết không tha.

-“Con ơi là con, con bị nó cho ăn bùa mê thuốc lú thành ra mờ cả mắt rồi, lên giám đốc để làm gì cơ chứ, giám đốc rồi mà vẫn còn ngu.”

-“Mẹ cứ ngồi xuống đi, có gì đợi bác Đăng bác Vân tới khắc rõ ràng.”

Chồng chị cháu, cũng may Hến Sò chơi trên gác với anh Khôi chứ người làm ba như anh chẳng mong con gái cưng phải nghe những lời độc địa từ mẹ mình chút nào.

Chị Thơm cô Thắm xía đều bảo anh đừng có dại nghe người ngoài rồi về hỗn với mẹ. Ông Hải lườm hai cô rồi xua xua vợ.

-“Tôi không tin con Hà như vậy đâu, bà bớt chua ngoa đi.”

Ai đó nghe được lời chồng nói thì như bị muối sát vào tim, khóc lóc thống khổ.

-“Ồi chào ôi đi khắp cả thế gian này có ai khổ như tôi không hả? Tần tảo sớm hôm vất vả vì chồng vì con. Để rồi sao? Để rồi ngày hôm nay con tôi bệnh đũa mà trở mặt với tôi, chồng tôi thương chó mà chửi tôi chua ngoa. Bớ bà con làng nước ơi, đến đây mà xem...ôi...tôi chết đi cho rồi...”

Chị Hà thấy tình hình căng quá, lại thêm nể ba Hải, nể anh Hậu nên nhịn xuống mà ngọt nhạt.

-“Mẹ à mẹ hiểu lầm con rồi, mẹ bớt giận đợi anh chị giùm con với mẹ.”

-“Cái thằng ôn dịch với cái con rần độc đó thì tin được à? Đừng tưởng bà già rồi mà qua mắt nhé, không chỉ có chuyện ngày hôm nay đâu, tôi còn biết cô trốn chồng rủ trai về nhà đàn đúm cơ.”

Nghe mấy lời vu khống mà mẹ Sò sững sờ như bị hoá đá. Chồng chị cũng thấy chương tai chẳng kém, toàn là những thứ hàm hồ, một người sợ bị đánh giá như bà xã thì giả sử có ngoại tình cũng nhất định giấu thật kín chứ chẳng ngang nhiên đến vậy đâu.

Sếp Hậu biết vợ giận lắm nhưng vì giữ chữ hiếu cho anh nên vẫn cố nén giữ hoà khí, tự dưng thấy cảm động, có ông chồng siết tay bà xã lên tiếng.

-“Mẹ bớt lời đi một chút được không? May mà vợ con hiền đấy, con mà lấy người khác giờ này chắc tan cửa nát nhà rồi.”

Bé Diệp nói đúng mà, thằng này nó tin con quỷ kia tới lú lẫn rồi. Bà Mây xót con trai nhưng chuyện ấy lại không có chứng cứ xác thực, khó lòng làm nó tin mình được, rốt cuộc chỉ biết vỗ ngực ai oán.

-“Con với cái, khổ công mẹ thương anh. Rồi có ngày đầu nhú thêm mấy cái sừng thì đừng có mà về ôm mẹ khóc nhé. Mẹ nói anh nghe, cái loại phụ nữ như nó mà sống ở xã hội phong kiến người ta chửi cào đầu bôi vôi thả bè trôi sông rồi ấy.”

-“Thôi mẹ, có gì con sai, con xin lỗi.”

Chị Hà cứ đinh ninh mình nhận sai là sẽ qua, khổ nỗi bà Mây chẳng phải dạng vừa, thấy chị xuống nước lại càng làm quá.

-“Gớm đời có chuyện dễ dàng vậy ư? Làm sai rồi nhơn nhơn một hai lời xin lỗi là xong à? Ngay bây giờ cô quỳ xuống trước bàn thờ nhận tội với tổ tông cho tôi, quỳ đến bao giờ tôi cho phép mới được đứng dậy.”

Bà Mây vừa dứt lời thì từ ngoài đã có tiếng lanh lảnh của bác Vân vọng vào.

-“Mẹ quá sáng suốt, con hoàn toàn đồng ý. Phải quỳ, nhưng người quỳ không phải thím Hà đâu, mà là mẹ đấy mẹ à.”

25. #25

Trên đường tới đây chị Vân sốt ruột lắm, liên tục kêu chồng phải tăng tốc, bác lo bà Mây sẽ làm khó thím Hà. Đúng là linh cảm không có sai, vừa đến nơi đã thấy chương tai gai mắt rồi.

-“Từ nhỏ bé tới giờ con chưa từng thấy một người phụ nữ nào độc địa như mẹ đó mẹ Mây à, chẳng hiểu ngày xưa mẹ úp sọt kiêu gì mà được ba Hải.”

Bà Mây tức tím mặt, ông Hải thấy chị Vân hơi hỗn nhưng ngấm cũng bởi con bé đang giận nên bỏ qua. Một phần nữa vì nó nói đúng, cái ngày xa xưa cách đây mấy chục năm là ông yêu em gái bà Mây cơ, nhưng trót có con Thơm nên đành phải cưới.

Nói chung bà xã tuy đánh đá nhưng biết lo toan cho gia đình, ông Hải lại hiền nên cuộc sống cũng ít khúc mắc, chỉ là từ ngày có con dâu vào mọi thứ mới bắt đầu phức tạp.

-“Thôi mỗi bên nhường nhau một chút, bà với mấy đứa vào đây vừa uống trà vừa nói chuyện.”

-“Ba, sao ba dở hơi thế? Cái con nặc nô nó nói với mẹ như thế mà ba bỏ qua được à?”

Cô Thắm ầm ụt, chị Vân bực quá quay ra chỉ thẳng vào mặt.

-“Không biết cô bao giờ thì ra được trường, nhưng ra được thì đừng tới nhờ vả con nặc nô này nhé, tự mình lo việc.”

-“Gớm chị làm gì mà vênh, nhà giàu là công sức của anh tôi làm ra, anh tôi chưa nói thì chị cũng đừng lên tiếng.”

-“Cô nhầm rồi, ý vợ là ý trời cô ạ, có ăn gan hùm anh cũng không dám cãi đâu.”

Có người suýt phì cười, cái ông tướng này thì sợ gì vợ cơ chứ, chẳng qua lão giống chị, ngoài thương ba Hải chú Hậu ra thì cái nhà này từ mẹ Mây tới bác Thơm cô Thắm chẳng ưa được ai sất.

-“Bọn mất dạy, biến ra khỏi nhà tao nhanh lên.”

-“Này mẹ đừng có đuối, nhà này là con với bà xã xây tặng ba Hải chứ không phải cho mẹ đâu. Thích thì mẹ đi đi...”

Bác Đăng cứng quá làm bà Mây phát nghẹn, bác Vân sức nhớ ra chuyện chính liền thay mặt thím Hà làm rõ trắng đen.

-“Hôm qua con bé này nó đi với con ba à, lúc về thì gặp thầy giáo cũ của nó, chuyện có gì đâu mà mẹ làm quá lên...phải không mình?”

-“Đúng vậy ba, chú Hậu, hôm qua vợ chú đi với bọn anh. Mẹ cũng rõ nó vừa thôi, thời đại nào rồi, kể cả nam nữ gặp nhau cà phê cà pháo cũng là chuyện bình thường, làm gì mà căng.”

Hai vợ chồng nhà chị Hà nhẹ cả lòng, ba Hải nói thôi nhé, mọi chuyện chấm dứt ở đây. Bác Thơm sợ bị cắt tiền tiêu vặt, cô Thắm lo không có việc làm nên chẳng dám ho he, một mình bà Mây thân cô thế cô ức tưởng tăng xông.

-“Hay, quá hay. Trời ơi đất hời, cái thân già này còn sống làm gì nữa? Từ chồng tới con đều muốn dồn tôi vào đường cùng, từ con tới chồng đều bắt nhân ác độc mong tôi chết.”

-“Mẹ đừng có lắm nhảm linh tinh nữa đi. Chính mẹ mới là người quá đáng đấy. Mẹ tát rồi đẩy thím Hà xuống lòng đường, cái xe đó mà không phanh kịp thì suýt chút nữa thím ấy toi rồi...”

Chị Vân ngứa mắt nên không kiềm được mà phun ra chuyện hôm qua. Thực tình là do anh Thanh tìm chị giải thích sự việc rồi nhờ có gì về nói giúp học trò của mình, nhưng tất nhiên chị phải bảo do người đi đường kể lại chứ đâu dại mà nói tên Thanh ra để rồi bà Mây lại có cớ gây chuyện.

Anh Hậu nghe vậy thì điên cả máu, phần nộ đứng dậy.

-“Mẹ! Thật là mẹ đẩy nhà con hả?”

-“Ừ thì sao? Đến anh ngày bé hư tôi còn đánh nữa là cái loại mất dạy như nó...”

-“Vợ là vợ con chứ có phải người giúp việc hay tôi tớ của mẹ đâu mà mẹ nỡ đối xử như vậy? Đến bây giờ còn biết thương nhau nữa là con người, mẹ quá đáng lắm mẹ à.”

-“Ôi chao ôi anh Hậu ơi là anh Hậu, anh còn nhớ hay chẳng ngày nhỏ mẹ mớm anh từng miếng cơm? Không ai thương con bằng mẹ đâu, mẹ chỉ làm những điều tốt nhất cho anh thôi...giờ anh thấy uất cho quỷ cái thì mẹ đây này...anh thích đánh đấm gì thì cứ việc...rồi một ngày mẹ đi rồi anh mới biết lòng mẹ bao la như biển thái bình...tới lúc đó có hối cũng không kịp đâu...”

Có người nước mắt nước mũi đầm đìa, kêu than ai oán. Có người nắm chặt tay đầy bất lực. Là mẹ anh, đúng, là mẹ anh chứ không phải là con anh để mà giáo huấn hay đòi công bằng.

Ba Hải chán nản khuyên bà Mây xin lỗi con dâu, bà gào thét không chịu, anh Hậu nghĩ lại đêm qua còn làm mình làm mẩy với vợ tự dưng thấy mất mặt vô cùng, hằm hằm kéo chị Hà lên trên gác bé Hến Sò rồi cả nhà dắt nhau bỏ về.

Vợ chồng chú Hậu đi rồi bác Vân thấy mất cả vui, cũng gọi Khôi xuống với chị và anh Đăng, ba người rủ nhau đi ăn bún riêu.

Ông Hải đứng dựa ở cột nhà, nhìn từng chiếc xe hơi phóng ra khỏi cổng ngõ mà ruột gan nào nề. Người cha già thở dài, lật đật quay vào bếp bọc từng đĩa thức ăn cất vào tủ lạnh.

Chiều nay thấy bảo chúng nó về thì mừng lắm, ra chợ mua bao nhiêu là đồ, thương con thương cháu đi học đi làm về muộn nên từ ba rưỡi một mình ông đã cặm cụi nấu dần, giờ thì chẳng có ai ăn cả.

Bà Mây đứng trân trân nhìn chồng, ông dọn dẹp xong cũng chẳng nói nửa lời với vợ, cứ thể bỏ ra ngoài, đi gần tới chỗ đình làng Triều Khúc thấy người ta đánh cờ vui vui thì nán lại xem.

Lại nói tới anh con trai thứ của ông hôm đó về tới nhà thì áy náy khôn nguôi, anh không ở phòng khách xem tivi nữa mà cũng bắt chước Hến Sò vào bếp giúp vợ.

Chị Hà nhìn cái mớ rau lang bé tẹo mà bốn người xúm lại nhặt đột nhiên thấy ảm áp dễ sợ. Mỗi người phụ nữ có một niềm hạnh phúc khác nhau, người vui lúc được ăn ngon mặc đẹp, người mừng khi thăng tiến nhiều tiền, chị thấy mình là cổ hủ nhất, thuộc nhóm còn lại, chỉ cần chồng con khoẻ mạnh, gia đình ríu rít bên nhau là rộn ràng cứ như trẻ ra mấy tuổi ấy.

–“Mẹ ơi móng tay em Sò bị thâm đen sì đi ý.”

Chị Hến reo lên vì phát hiện thú vị, xong bé nhìn lại bàn tay mình cũng vậy thì làm mặt mếu. Hà nhìn con lắc đầu cười, các nàng này hay thật, đã đeo găng tay ni lông cho rồi mà hình như vướng víu lại tháo ra từ bao giờ không biết.

Mẹ đặt rổ rau sang một bên, cắt miếng chanh chà xát cho Hến Sò. Hai bé đợi mẹ kì cọ xong liền tự biết đi ra vòi rửa nước rửa, mẹ nhìn theo con ngoan mà thấy vui vui. Nào đâu ngờ vừa quay lại đã thấy “đứa con thứ ba” làm nũng giơ bàn tay bẩn trước mặt.

Chị hơi ngượng ngượng, nhưng vẫn dịu dàng giúp chồng tẩy sạch nhựa rau lang. Ban ngày ban mặt ít khi hai người ngồi gần nhau thế này, cảm anh tựa vai vợ, chị cảm nhận rõ được hơi thở ông xã nhẹ nhàng phả trên cổ mình.

Anh triu mến quan sát vợ, trong lòng dấy lên nỗi day dứt khôn nguôi. Người bình thường bị mẹ chồng mắng vài câu thôi có khi chồng chưa về tới nhà đã gọi điện xả giận tố cáo rồi, đằng này mẹ Hến ngã thâm tím bầm dập cũng không hé nửa lời.

Chị phàn đàn bà mà chẳng thêm buồn chuyện, trong khi anh đường đường là đấng nam nhi chưa gì đã nghe lời mẹ về hạnh học này nọ. Suy đi ngẫm lại chồng thấy mình sai sai, hối hận muốn mở lời xin lỗi vợ mà chẳng biết bắt đầu từ đâu?

Chuyện đã qua rồi, chị cũng không trách cứ gì mẹ anh cả, liệu có nên nhắc lại?

Nghĩ ngợi đâm ra ăn không ngon mà ngủ cũng chẳng yên, cả tối có người cứ trần trọc hoài, rốt cuộc tới khi quyết định dậy trút hết cho thoả nỗi lòng thì vợ lại ngủ mất. Chồng lật đật trở mình với lấy tuýp thuốc mỡ, cẩn thận tra từng chút cho bà xã, vừa thoa vừa xót xót, tự hỏi nặng như này biết bao giờ cho lên da non chứ?

Anh chăm chú ngắm dung nhan người bạn đời đang say giấc nồng, gương mặt tròn đầy phúc hậu, lông mi giống hệt Hến Sò, cong dài tự nhiên. Có vẻ như chị gặp mộng đẹp hay sao mà nở nụ cười ngọt ngào lắm, hại ai đó trống ngực thảng thốt, không tự chủ được mà cúi đầu thơm nhẹ lên cánh môi ấy.

Ban đầu chỉ muốn chạm chạm chút thôi, mà rồi quuyến luyến thế nào chồng lại dây dưa không ngừng. Có bà vợ ngủ chẳng nổi giật mình tỉnh giấc, thấy ông xã say mê cuồng nhiệt thì không khỏi ngơ ngác, theo phản xạ khê nhích người ra.

Khổ nỗi chị càng ngưng ngừng thì anh lại càng cố tình trêu ghẹo, bên trên môi lưỡi quẩn quít, bên dưới thăm dò chậm chậm, khe khẽ chạm qua lớp vải mềm mại, dịu dàng mơn trớn khiêu khích. Cảm giác vừa thẹn thùng vừa kỳ quái khiến chị cả người run rẩy tê dại, hơi thở cũng trở nên gấp gáp khó tả.

Đêm dài triền miên vô tận, đau đớn tuy vẫn chưa hết nhưng có cái gì đó ấm áp đê mê lắm. Cái dư vị ngọt ngào ấy cứ vương vấn mãi trong chị, thậm chí đến xế chiều ngày hôm sau ngồi gọt mướp vô thức nhớ tới là hai má ửng hồng, tim gan bối rối xao xuyến thấy lạ.

Chẳng biết có phải ông xã thương xót mình vì chuyện của mẹ hay không mà khác hẳn với mọi khi, từng động tác triu mến ân cần vô cùng, che chở chị tựa như châu báu ngọc ngà vậy đó, sau rồi còn rúc vào lòng vợ hít hà ôm ấp mãi tới tận sáng.

-“Mẹ Hà ơi mẹ Hà, Sò đi vũ trụ xong rồi ạ.”

-“Mẹ ơi mẹ...chị ơi chị...Sò xong rồi mà...mẹ ơi...mẹ...”

Chị Hên thấy em gọi khẩn cả cổ mà mẹ vẫn ngồi ngây ngốc liền chạy lại lay mẹ sốt xằng hỏi han.

-“Mẹ Hà ơi em Sò xong rồi kìa, mẹ Hà ôm à mà mặt mẹ đỏ thế?”

Chị áp úng bảo không, gắng sức xoa xoa cho bớt nóng rồi vội vàng vào nhà tắm rửa ráy cho gái yêu. Vừa hay xong thì có điện thoại, bé Hên cũng ngoan, nhanh nhẹn cầm máy đưa cho chị.

Là của cô hàng xóm, giọng hớt ha hớt hải như gặp chuyện kinh thiên động địa ấy.

-“Chị Hà, toi rồi toi rồi...”

-“Sao, cô cứ bình tĩnh xem nào.”

-“Em...em...quán em có đứa nhân viên ốm nên em giúp nó đưa con đi tiêm phòng...”

-“Ừ, muộn thế này chắc cũng xong rồi nhỉ, có gì cần chị giúp không?”

-“Chưa xong chị ạ, còn đông lắm...em thì không cần...nhưng chị Hà à...chị phải bình tĩnh nhé, em thấy anh Hậu nhà chị đi cùng một ai đẹp lắm...hai người đó có cái gì lạ lạ ấy, em chắc chắn không phải quan hệ bình thường, cả một thằng bé tầm ba bốn tuổi gì đó...nó...nó...gọi anh Hậu là ba...”

Cô Nguyệt nói một hồi, không thấy đầu kia có phản ứng gì thì sốt ruột thay.

-“Chị à chị ra đây nhanh lên, chính là cái chỗ chị giới thiệu cho em đó, em sẽ canh cho chị, cả anh cả ả nhất định không để thoát đứa nào...alo...chị à...còn đó không...còn nghe em nói không thể...nhanh lên chị...đàn ông nhiều người mà không bắt tận tay tận chân thì họ không chịu thừa nhận đâu...”

26. #26

Tay chị cầm điện thoại mà run rẩy, người cũng toát mồ hôi lạnh. Vừa dập máy, còn chưa kịp nghĩ gì thì thấy chồng gọi về, thái độ vẫn hết sức bình thản.

-“Mình à anh đang ở chỗ tiêm phòng, có đăng ký cho Hên Sò không?”

Chị thoáng giật mình, khẽ ậm ừ dạ vâng bối rối.

-“Sắp tới còn hai đợt nữa, nhưng anh đăng ký đợt sau nhé tại mai anh phải đi công tác rồi.”

Vợ hiểu lý do chồng làm vậy, anh thương con gái lắm, các nàng thì hay thích làm nũng, phải có ba ở bên nịnh nọt mới chịu cơ. Mẹ Sò trầm ngâm một lát rồi dịu dàng hỏi.

-“Dạ...chồng à...sao tự dưng lại đi ra chỗ tiêm phòng vậy?”

-“À con bạn anh hôm nay tiêm mà, nhưng thằng bé còn nhỏ, cũng nhát như Hên Sò vậy đó, nên cô ấy nhờ anh đi cùng.”

Bạn?

Vẫn là người bạn hàng ngày nhấn tin tâm sự, nửa đêm gọi chồng chị đấy sao?

Cảm giác cổ họng nghèn nghẹn, chị Hà hít một hơi thật sâu, cố ép cho giọng mình nhẹ nhàng nhất có thể.

-“Anh ơi hay lát mời cô ấy và bé qua nhà ăn cơm đi.”

Cứ nghĩ ba Hên từ chối, không ngờ lại vui vẻ đồng ý. Tiếc là lúc về anh chỉ đi có một mình, hỏi ra mới biết chồng đề nghị nhưng cô bạn có việc bận đột xuất nên không tới được, chắc phải để dịp khác.

Vợ múc thìa canh chua cho chồng thử, đoạn nửa đùa nửa thật bảo.

-“Thân được với ông xã nhà em thì chắc phải là người tuyệt vời lắm nhỉ?”

Ba Hên nếm nếm, thấy ngon quá liền tấm tắc khen ngợi, anh húp sùm sụp thêm mấy thìa nữa mới thật thà trình bày.

-“Không, chẳng được hoàn hảo như em đâu. Tuy hơi nóng tính nhưng ruột thẳng như ngựa, con người tốt bụng hiếm có, nói chung đơn giản là hợp chuyện thôi.”

Nghe chồng mình khen người đàn bà khác như vậy quả thật lòng vợ gai gai rầm rứt, chị cố nhịn xuống mà cười ngượng.

-“Vậy à, mong là hôm nào được gặp mặt.”

-“Ừ, anh hơi dối dối rồi, cơm sắp được chưa mình?”

Ai đó cố tình đánh trống lảng, chị tinh ý nhận ra sự không thoải mái của anh nên cũng cho qua chủ đề nhảy cẫng mà nói.

-“Thịt vịt em om nước dừa rồi, còn chiên nữa là xong...”

Ôi cái món vịt chiên nước dừa thần thánh của bà nhà, ngày ngày thơm thơm cay cay, chỉ ngửi mùi thôi là bụng dạ đã lạo xạo rồi, ông xã tươi cười hứng khởi phán.

-“Ừay, tuyệt. Vậy anh với các con đi tắm trước đã nhé.”

Chồng ra phòng khách “bắt cóc” hai công chúa, trêu chọc khiến các con cười khanh khách. Nhà tắm rộng ràng náo nhiệt ghé gớm, Hên Sò vẫn như thường ngày la hét inh ỏi.

-“Mẹ Hà ơi ba Hậu cù con.”

-“Sò điêu nha, rõ là Sò cù ba trước mà, quay lưng ra ba kỳ cho nào.”

-“Ba cọ cho Hên nữa ba à...”

-“Mẹ Hà ơi tắm chung đi, nấu cơm sau cũng được mà...mẹ Hà ơi...mẹ Hà ơi...”

Bọn trẻ được cái đùa chơi với ba vui thế nào đi chẳng nữa cũng hiếm khi quên mẹ, lúc nào cũng ríu ra ríu rít như chim non vậy đó.

Hai nhóc không gọi được chị thì trước khi lau khô tóc hay chạy ra bếp lắc đầu nguầy nguậy cho nước bắn vào hết người mẹ rồi lè lưỡi lao thật nhanh trở lại chỗ ba cười hề hề.

Chẳng rõ ai dạy hư chúng cái trò này nữa? Mẹ Hà mắng bao nhiêu lần cũng không ăn thua, ba Hậu thì chỉ chẹp miệng bảo kệ đi, con gái ở với nó được mấy đâu, thoát cái đi lấy chồng thì biết bao giờ cho về thăm nhà.

Nhiều khi thấy các nàng thật có phúc, anh nhà chị tranh chúc ông bố của năm chắc không có đối thủ mất. Xem kia, chỉ từ nhà tắm ra phòng ăn thôi mà đứa chị bám riết sau lưng, đứa em cũng chễm chệ ngồi trên vai nghịch tóc ba.

-“Nào hai cục vàng của tôi ơi, ăn cơm đã chứ nhỉ?”

Lũ trẻ vâng dạ rồi trườn xuống ghế ngồi ngoan ngoãn, bé Hên bắt chúc ba, hai tay cầm cái bát đưa cho mẹ, giọng ngọt lim lim.

-“Cục vàng của con ơi cho con xin bát cơm ạ.”

Em Sò ngạc nhiên nhìn chị, sau thấy hay hay cũng học đòi.

-“Cục vàng Hên Sò, cục vàng ba Hậu với cục vàng mẹ Hà, bốn cục vàng á.”

Ba Hậu cười khoái chí rồi xoa đầu khen con thông minh, chị Hà cũng hơi tủm tỉm. Có người vợ vừa ăn vừa để ý chồng con, không khí gia đình vui vẻ bao nhiêu thì chị thấy bất an bấy nhiêu.

Chị trấn an mình rằng cô Nguyệt đầu có rất tốt nhưng vừa trải qua cú sốc lớn về tình cảm, cũng mới phải điều trị tâm lý một thời gian dài mà.

Phải chăng cô nhầm lẫn rồi? Tiếng ba ấy có khi là của đứa trẻ khác chứ không phải của nhóc đó gọi anh?

Mẹ Sò ép mình suy nghĩ theo hướng tích cực nhất, mới hôm qua hai vợ chồng còn tình cảm là thế, sao có chuyện hoang đường như vậy được?

Chị cố gắng lạc quan, mà sao lại cứ có linh cảm xấu? Lẽ nào đàn ông trên đời này đều vậy?

Lòng chị nặng trĩu, rửa bát dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, chuẩn bị đồ đạc áo quần xếp ngay ngắn trong vali cho ông xã đi công tác mà mặt cứ ngây cả ra, chồng lại tưởng vợ buồn liền vòng tay qua ôm siết một cái.

-“Sao vậy? Đâu phải lần đầu xa nhà đâu?”

-“À...không có gì...mình nhớ ăn uống giữ gìn sức khỏe cẩn thận...mấy loại thuốc thông thường em để trong đây rồi...nếu ốm đau hay có chuyện gì đột xuất thì gọi cho em...”

-“Rồi rồi tuân lệnh.”

Ba Hên thơm chụt vào má bà xã một phát rồi cười cười, đôi lúc chán nản vì cuộc sống quá đơn điệu tẻ nhạt nhưng cũng không phủ nhận được là nhiều khi thấy bà xã thương mình lo cho mình còn hơn cả mẹ thì ruột gan cứ mềm nhũn ra ấy.

Chồng thủ thủ trò chuyện rồi vuốt ve tình cảm mà lòng vợ rối như tơ vò. Thôi thì đợt này anh đi Đà Nẵng cũng tốt, chị có thêm khoảng thời gian suy ngẫm cẩn thận.

27. #27

Nhiều khi dự tính hay khác với thực tế, mấy ngày vắng ông xã chị càng nghĩ càng loạn, cứ coi như không có chuyện gì thì lòng chị bất an bực bội.

Nếu tra khảo cho ra ngô ra khoai mà người ta một mực phủ nhận thì sao? Cho người theo dõi chồng nhờ đâu anh phát hiện được hậu quả sẽ như thế nào?

Rồi giả như ba Hên chẳng có lỗi gì mà chính chị lại là người chua ngoa bót nát hạnh phúc gia đình thì xấu hổ lắm.

Rốt cuộc hoang mang chẳng biết làm sao cho phải? Lúc chị còn đang băn khoăn phát stress thì nghe giọng em gái lạnh lạnh phía ngoài.

-“Bác Hà, bác Hà ơi, cửa em với.”

Mẹ Sò rất liền nhanh giấu đi vẻ mặt, nở nụ cười rạng rỡ ra đón người thương. Di Hoi hùng hục chạy vào trong, mở tủ lạnh lấy chai nước cam tu một hồi mới ầm ầm xả giận.

-“Bà nhà nó chứ cái lão chồng em, muốn băm vằm lão mất...”

Chị xoa xoa lưng em gái, bảo có gì cứ bình tĩnh ngồi xuống rồi nói. Di Hoi cắt công sang đây cũng cốt để tìm chị giải trút muộn phiền mà, vì vậy liền hậm hực kể lể.

-“Cái con Lan làm bác sĩ ở trường cấp ba chỗ thầy Thanh đó, chị biết không?”

-“Ồ dì quên à, bé ấy là em gái vợ bác Đăng nhà chồng chị mà.”

-“Ừ nhỉ? Chết cha đầu với chả óc. Con đó mới tậu để đẹp ghê cơ, lần nào đi qua nhà em cũng tỉnh tưởng vênh cái mặt rất chi là ghét.”

-“Ồi dào, có thể thôi hả? Dì đã ác cảm rồi thì người ta cười rạng rỡ dì cũng ghét thôi.”

-“Không mà, thôi nói chung cũng không quan trọng, vấn đề là em thích cái xe đó ơ là thích, chết mê luôn ấy. Thế là hôm qua lúc ông Thìn đi làm về em liền đòi mua. Mà chị biết sao không? Lão dám bảo để xem xét. Khiếp em bực hết cả người luôn á, liền xông lên chửi cho lão một trận, bảo tôi để con cho anh, chăm anh ngần ấy năm mà vợ xin cái xe cũng ken...đó...xong lão quát em im miệng rồi tự nhiên có thể thôi chuyện nọ xọ chuyện kia thành ra choảng nhau ầm ĩ cả lên...đúng là cái loại bủn xỉn...không được một góc bác Hậu với cậu Hợp...”

Chị Hà tùm tùm cười, bỏ miếng táo cho em gái rồi dịu dàng khuyên bảo.

-“Dì sai rồi đó, ngày trẻ ngang ngạnh còn được chứ giờ tốt nhất là bớt bớt lại một chút.”

-“Bác là chị em hay chị lão thế? Đừng có bệnh người ngoài chứ...”

-“Khổ quá thương dì chị mới nói đấy. Đã dặn bao nhiêu lần rồi, vấn đề không phải chúng ta nói cái gì mà vấn đề là chúng ta diễn đạt nó như thế nào, dì hiểu không? Chú vừa đi làm về mệt mỏi, trời lại nóng nực mà dì chẳng đưa cho được cốc nước đã cứ sồn sồn lên thì cãi nhau là phải. Làm mẹ trẻ con rồi mà chẳng khôn ra được chút nào sất, sao dì không chọn lúc đêm muộn hai vợ chồng tình cảm rồi thủ thỉ...”

-“Em nào có được như bác, nhịn sao nổi?”

Dì Hợi bức xúc, bác Hà dặn dò cặn kẽ.

-“Tập mà kiềm lại dì à, rồi tối về xin lỗi chú đi. Chuyện đó để tuần sau hẵng nhắc lại. Dì nên khơi gợi như này này, bảo rằng chồng yêu ơ, vợ thích cái xe kia quá đi mất, chồng chiều vợ một chút được không? Em đi xe đẹp thì người ta khen ai? Khen mình đó, cả cái phố này chả tầm tắc bảo mình tâm lý vợ còn gì...đó...đó...kiểu thế...”

Có người nghe chị gái phân tích mà mắt tròn mắt dẹt. Từ nhỏ dì Hợi đã vô cùng ngưỡng mộ mẹ bé Hến nên có khúc mắc gì cũng tìm bác Hà trước tiên.

Chị ấy là giáo viên dạy Toán, lại vì tính cách khá khép kín, ưa chuộng sự hoàn hảo, không thích buôn dưa bán muối nên người ngoài nhìn vào đôi lúc có thể có cảm giác khô khan. Tuy nhiên nếu thực sự thân rồi mới rõ ở bác có nhiều điểm thú vị đáng để người khác học hỏi lắm, chẳng biết bác Hậu đã khám phá được bao nhiêu phần trăm con người thật của bác Hà rồi?

-“Dì sao ngơ vậy? Đàn ông trên đời hầu như đều ưa nịnh và sĩ diện, dì đừng có háo thắng mà xúc phạm người ta.”

-“Rồi rồi, em nghe bác, mà bác Hậu vẫn phải làm thứ bảy ạ?”

-“À anh đi công tác, mai về...”

-“Chuyện chăn gối của hai bác đến đâu rồi? Em cũng nói thật bác liệu liệu mà thay đổi với cả để thêm đứa nữa đi không có bác Hậu bác gửi xừ nó ở chỗ nào rồi thì toi. Giờ đàn ông lấu cá với khôn vặt lắm bác à, đây ông về ngoài tử tế cao ngạo nhưng sau lưng thì nuôi tới mấy ổ ý chứ, rồi tới lúc hấp hối vợ nhỏ con thứ mới dung dăng dung dẻ dắt nhau về thăm, đây trường hợp vợ cả tăng xông vì ức mà...”

Dì Hợi cứ hồn nhiên vô tư làm mẹ Sò thấy nhột nhột. Hai chị em buôn chuyện một lúc thì mấy chị có tin nhắn, số lạ nhưng viết teencode kiểu này chắc chỉ có một người thôi, đại loại nội dung là cá đã cắn câu, muốn biết rõ hơn thì hẹn chiều nay bốn rưỡi.

Tin thứ hai là địa điểm cuộc hẹn.

Dì Hợi điền thay cho chị gái, bác Hà thì vẫn rất bình tĩnh. Bác lúc đầu không có ý định đi đánh ghen, căn bản biết quá rõ tính cô Điệp mà. Khổ nỗi ý chí kiên cường bị lung lay bởi em gái xúi giục tiêm nhiễm toàn những chuyện đen tối.

Nào là nhờ may anh Hậu là loại cáo đội lột thỏ, đàn ông ngoại tình về lại càng tốt với vợ, nào là có khi đầu bác có chực cái sừng rồi mà bác không biết, rồi tới nhìn cho biết thôi cũng có sao đâu.

Thế đó, di chiến dịch tư tưởng một hồi thì thuyết phục được mẹ Hên, cũng may vẫn còn đặt được vé để bay vào Đà Nẵng.

Hai chị em tìm mãi mới được cái quán cafe đó, vì họ dùng cửa kính nên người đi đường có thể nhìn thấy khách khứa bên trong.

Chồng chị và thư ký tình cảm dạt dào, cô ngồi trong lòng anh, anh cũng ôm cô thủ thủ ngọt ngào lắm. Lần này thì hai người cùng tỉnh táo chứ đâu có thể dùng cái cớ say sưa để biện minh nữa đây?

Người chị trong phút chốc cứng đờ, chị còn đang rối như tơ vò, chưa biết giải quyết sao với chuyện cô bạn tâm giao của anh thì lại phải gặp cảnh này.

Đúng là hoạ vô đơn chí mà, có lẽ sự hiểu biết của vợ về chồng là ít ỏi quá rồi. Di Hợi bên cạnh cũng ức sôi cả máu.

-“Gớm thật, bác Hậu nhà bác đúng là loại động vật ăn tạp mà. Không biết điều rủ nhau vào khách sạn mà ban ngày ban mặt còn dám ngang nhiên chứ, may mà em dẫn bác đi nhé. Để em vào phang cho mỗi đứa một phát.”

28. #28

Có người hăm hăm muốn choảng nhau lắm rồi mà lại bị chị gái cản dăm ra bực hết cả mình quát loạn xạ.

-“Chị hiền thì cũng vừa phải thôi chứ, hiền quá bọn nó lại tưởng mình dụt đấy.”

-“Dì nhỏ nhỏ cái mồm thôi, muốn cả thiên hạ họ biết để họ cười cho à.”

-“Biết thì mặc bố nhà biết chứ, mình có làm sai quái đâu mà sợ? Có cười thì cũng cười hai cái đùa trơ trên kia kìa chứ cười gì em? Ngày xưa em đã bảo cẩn thận rồi mà bác khẳng khẳng không nghe cơ, nào có chuyện hào hoa như ông Hậu lại đi cưới một người có vẻ bề ngoài giản dị nhạt nhòa như bác, chắc hồi đó tham nhà mình giàu chứ gì, bực cả mình.”

-“Thôi mà, chuyện nào ra chuyện đấy. Anh Hậu không phải loại hám tiền đâu.”

-“Bác còn bệnh hả? Cái tội gái gú thế này còn tệ gấp mấy cái tội tham đó...mau buông em ra...đúng là bực bối không thể chịu được...”

-“Xin dì, còn thương con chị này thì đừng có vào đó làm loạn.”

Mẹ Sò làm cô Hợi cau nhặng xị ngậu, bực anh rẽ dăm ra không kiềm được, lời qua tiếng lại với chị gái luôn. Bác Hà nhin từ nãy cũng là quá sức chịu đựng rồi, gạt nước mắt giọng khản đặc.

-“Thế dì muốn chị phải làm sao? Nó đã nhấn tin thì chắc chắn muốn mình tới đây gây sự rồi, mình lại hùng hục hổ báo để mắc bẫy nó à?”

-“Nhưng...”

-“Nhưng cái gì? Sồn sồn lên hạ nhục người khác trước đám đông chị đã không thể làm được rồi, nữa là...nữa là...cái người ấy còn là ba ruột của con gái chị đó dì à...là ông bố vĩ đại nhất trong mắt Hên Sò...dì có hiểu không...hả dì...”

Cô Hợi điếng người, đúng là mình bốc đồng quá đôi khi chẳng nghĩ được nhiều như bác. Chị Hà giải toả một hồi xong thì thần thờ ngồi thụp xuống, dì thấy mắt chị đỏ hoe mà vẫn cố kiên cường không nức nở ra tiếng.

Mẹ Hén là thế, từ nhỏ đã vậy, cái gì cũng chịu đựng một mình không phiền ai cả. Em gái xót chị nên buồn buồn động viên.

-“Thôi em sai rồi, bác đứng lên em đưa về.”

-“Về thế nào được mà về, cái con Iphone chú Thìn mới mua cho dì đâu? Mang ra chụp lấy vài kiểu, nhớ chọn góc đẹp sắc nét vào, để sáng mai chị còn nói chuyện với ba Sò.”

Chị cả đã sai phạm làm em đâu dám cãi. Cô Hợi móc túi tanh tách chực kiểu, ưng ý rồi mới bắt taxi dìu chị gái ra sân bay.

Cả quãng đường bác Hà lặng thinh đến phát sợ, về tới Hà Nội rồi dì mới dám nhỏ nhẹ mở lời xin bác cho em ngủ lại đây một đêm.

-“Thôi dì về đi, còn Tôm với Cua nữa mà...”

-“Bác quên à, Tôm Cua nhà em chả ở với ông bà ngoại từ thứ năm cơ mà, còn sang trước Hén Sò nhà bác một đêm đó. Mà thôi kệ bác, em cứ ở.”

Chị Hà chỉ muốn giải quyết chuyện gia đình trong khuôn khổ hai vợ chồng nên ra điều kiện sáng mai dì phải về sớm. Dì ngoài mặt vâng dạ đồng ý mà sau lưng lại lật kèo chạy vào nhà tắm nhắn tin cho lão anh rể khốn nạn, đại loại là bác Hà bị ngã vỡ mặt bác về gấp.

Dì cũng thử thế thôi, ai ngờ một giờ sáng thấy chuông cửa thật. Đòi mấy ai được như ba Hén, cương bỏ hết mực mà thương vợ cũng hết lòng. Rốt cuộc ông ấy là tham chẳng bỏ được bên nào hay là diễn quá giỏi đây?

Mặc cho chị gái khuyên bảo thì có người vẫn nhảy bổ vào xả giận như đĩa phải vôi, chữ bới ầm ĩ tan hoang cửa nhà.

Anh Hậu ban nãy vội vội vàng vàng, về tới nơi biết bị cô em vợ lừa thì tức điên, giật lấy chiếc điện thoại đi đang cầm bực bội nhận luôn.

-“Đúng vậy, tôi và nhỏ Điệp ngoại tình, được hai tháng rồi, dì vừa lòng chưa?”

Có bà vợ chân tay mềm nhũn, chứng kiến đau một phần, nghe chồng thừa nhận còn đau gấp năm gấp bảy.

Cô Hợi chực lao vào xé xác cái thằng ăn cháo đá bát nào đó, tiếc rằng sức hèn lực mọn bị hấn kéo ra bên ngoài rồi cầm cửa. Cô khẩn thiết gọi mẹ Sò mà chị cũng chỉ nói dì yên tâm, chuyện vợ chồng tự chị lo được.

Dì gào thét đập phá một hồi không có tác dụng đành phải lủi đi về. Anh Hậu ở trong tháo được cái cà vạt cũng phát hoả.

-“Đã biết tính dì ấy như thế thì mình phải cẩn chứ?”

-“Mình có biết anh phải bàn giao công việc rồi hủy tiếp khách chỉ vì một trò đùa chả ra đâu vào đâu không?”

Chồng hằm hằm định giáo huấn vợ thêm mấy câu nữa mà thấy chị khóc nức nở nên không đành lòng. Mở tủ lạnh lấy chai nước, tu xong mới sức nhớ ra chuyện mấy tấm ảnh trong máy dì Hợi, có người chủ động lên tiếng.

-“Chuyện anh và bé Điệp...”

-“Thôi chồng không cần giải thích gì thêm đâu, em mệt rồi. Nếu hai người muốn tới với nhau thì em sẵn sàng tạo điều kiện.”

Vợ gạt nước mắt đứng dậy bỏ vào phòng ngủ hại chồng lửa giận ngàn ngút, vừa đuổi theo vừa quát tháo.

-“Mình đứng lại cho anh. Mình xem khắp thế gian này có con vợ nào như mình không? Đi bắt gian không vào hỏi cho ra nhẽ lại chụp vài tấm ảnh rồi điệu đà ra về...”

-“Thế mình muốn em phải làm sao? Phải vào giật đầu túm tóc mình và người ta để thiên hạ cười chê hả? Rồi còn đối tác của mình nữa, phải chăng mình muốn mất hết mặt mũi để không còn đường làm ăn?”

Bà xã làm ông xã đuối lý, đành phải chuyển chủ đề.

-“Anh...hai đứa đâu rồi?”

-“Con về ngoại. Thôi là do em cổ hủ lạc hậu khiến chồng chán, đến đánh ghen cũng không biết cách, em sai rồi mình à.”

Chị Hà chốt câu cuối cùng rồi chui vào chăn trùm kín mít. Anh Hậu nghe vợ nhận lỗi mà não cả ruột, chủ động thò tay vào bên trong lau nước mắt cho bà xã, nhẹ lời an ủi.

-“Con bé Diệp cả tháng bị fan cuồng bám như đĩa, đến đi công tác mà thằng nhãi cũng chạy theo, chiều nay nhân lúc rảnh rồi nó nhờ anh tình cảm đóng giả làm người yêu để tên kia biết đường lui. Ban nãy tức dì Hợi quá nên anh trêu dì chút thôi.”

-“Em nghe giống phim quá mình à.”

Giọng vợ ghen ngào, chồng chán chẳng muốn giải thích liền bấm số gọi cho thư ký.

-“Cô Diệp này, fan cuồng còn bám theo cô nữa không?”

Ở đầu dây bên kia giọng bé ấy đơn đả ỏn ẻn dễ sợ.

-“Dạ từ chiều tối tới giờ không thấy nhắn tin nữa, em mang ơn sếp nhiều lắm ạ. Thấy anh Thắng bảo ở nhà có việc gấp nên sếp phải về, sếp về tới nơi chưa? Có mệt lắm không ạ?”

Chị Hà giờ tuy trong lòng chưa yên tâm hoàn toàn nhưng chuyện đã tới nước này thì thôi đành lựa chọn tin chồng. Nếu xảy ra trường hợp xấu nhất thì với thư ký chắc anh chỉ chơi bởi như bác Đăng, nếu ông xã thấy hối lỗi hứa không bao giờ như thế có lẽ chị vẫn tha thứ được.

Anh Hậu sau đấy có hỏi vì sao chị tự dừng lại qua Đà Nẵng. Vợ muốn lắm khai ra mấy tin nhắn trêu người kia mà phải cố nén lại để dịp khác giải tỏa một thể. Dẫu sao chị cũng nể tình người ta trẻ con mà nhịn quá nhiều lần rồi, phen này xem ra không vùng dậy đấu tranh không được.

Mẹ Sò cười hiền bảo cùng dì Hợi về đó lấy bộ đồ cổ cho chú Thìn. Có vẻ chồng nhọc, anh chẳng hỏi gì thêm cả mà mệt mỏi vào nhà tắm thay đồ.

Hà gọi điện giải thích cho em gái rồi cũng nhắn hẹn gặp cô Diệp. Nàng rep lại đồng ý ngay. Một lát chị nghe tiếng loảng xoảng trong bếp thì bật dậy, thấy chồng đang hì hụi vét cơm nguội liền bật cười.

Cũng tội, bay về gấp như thế có khi chưa ăn gì.

Chị chải qua rồi búi vội mái tóc, nhỏ nhẹ bảo ông xã ngồi đợi, còn mình thì nhanh nhẹn tĩa ngô ngọt, thái nhỏ xúc xích lạp sườn với hành lá, đập quả trứng vào rang lại chỗ cơm cho chồng.

Có người đói quá và lấy và để, xong xuôi rồi mới dừng dừng phán.

-“Anh thích ăn cơm hơn ăn phở nhiều vợ à.”

Chẳng biết anh chỉ băng quơ hay nói ý nữa? Chị bối rối dọn dẹp bát đĩa để rửa. Căn nhà có hai vợ chồng tính mệnh lạ thường, anh đứng đằng sau vòng tay qua muốn làm cùng mà có người không cho, ngại ngại thủ thỉ.

-“Mình vào nghỉ trước đi.”

-“Thôi anh đứng với mình cơ.”

Chồng đề cầm lên vai vợ, triu mến quan sát. Chưa bao giờ rửa bát mà chị thấy vụng về với run đến thế. Đã vậy vừa tắt nước đã bị ai đó bế phồng lên đưa vào giường, giọng điệu trêu đùa.

-“Vợ hay bị đổ mặt nhĩ? Da còn mỏng hơn cả Hén Sò.”

-“Kệ em.”

-“Anh chẳng phải đồ vật mà để mình nhường với tạo điều kiện. Thú thật anh dẫu sao cũng là đàn ông, đi đường thấy gái đẹp tất nhiên không tránh khỏi việc liếc qua một phát, nhưng anh biết điểm dừng, mình hiểu không?”

Chị cười trừ.

Tất nhiên chị hiểu kiếm được người đàn ông cang đáng toàn bộ kinh tế gia đình, hào phóng với vợ, thương con hết mực như chồng không phải chuyện dễ.

Chỉ có điều, chẳng biết điểm dừng anh nói nó là ở mức nào?

29. #29

Hôm đó có hai vợ chồng tâm sự linh tinh rồi ngủ mê mệt, mười hai rưỡi mới thềm dậy ăn uống qua loa rồi sang ngoại đón con. Hên Sò nghe dì kể ba về từ lâu rồi thì ngúng nga ngúng nguẩy đổi hờn, ông xã phải nịnh ngọt cho đi trung tâm thương mại mua gấu bông hai nhóc mới hết làm trò.

Vẫn là anh Hậu ôm con đằng trước, chị Hà lèo đèo theo sau, nghe điện thoại chồng réo liên hồi mà sốt ruột thay.

Cũng phục người này, anh đã từ chối cuộc gọi mấy lần rồi mà vẫn rất kiên trì. Hình như là số công việc nên chồng không tắt máy được, bé Sò bắt đầu bĩu môi, Hên thì phụng phịu lên tiếng.

-“Ba ơi sao kêu suốt thế ba...ba ơi Hên nhức đầu quá ba à...”

Anh Hậu rút cuộc đành phải nhả trả lời.

-“Ừ...anh đưa hai bé với vợ đi mua sắm...anh biết...anh xin lỗi...nhưng con gái nhớ ba em à...em thông cảm...ừ...cảm ơn em đã hiểu...có gì hẹn tối nhé...”

Chị Hà nghe chồng ngọt nhạt mà lòng râm ran khó chịu, đến khuya họ buồn đưa lê suốt mấy tiếng đồng hồ thì không tài nào mà ngủ nổi. Đêm trăm ngàn con cừu cũng vô ích, có bà vợ ôm chăn lật đật trở dậy.

Anh Hậu đang vui vẻ hăng say, chợt bắt gặp ánh mắt vợ thì hơi giật mình. Mặc dù tự nhận thấy bản thân chẳng làm gì quá đáng cả nhưng nhìn bà xã buồn buồn đứng góc tường lẻ loi đột nhiên thấy hơi xót xa.

Cứ ngỡ chị sẽ trách móc hay cầu nhàu gì đó.

Nhưng không, vợ chỉ đơn giản tiến đến đắp chăn cho chồng, nhẹ lời dặn dò.

-“Lần sau mình vào giường nằm nói chuyện cho thoải mái, đằng nào em cũng chẳng ngủ được...chứ ngồi ngoài phòng khách thế này đêm khuya lạnh lắm, hại sức khỏe.”

Nói rồi chị quay người trở lại, nửa câu lèo nhèo cũng không có.

Nếu chị dám ý kiến chắc chắn anh sẽ phản bác trách tội vợ không tôn trọng sự riêng tư, tiếc rằng thái độ dịu dàng hiền hiền của bà xã khiến chồng thương thương, thở dài tắt máy rồi cầm tay vợ, hai người dắt nhau đi ngủ.

Đêm đó của ba Hên rất yên bình, chỉ không ngờ được sáng sớm vừa tới công ty người ấy đã đứng ở cổng chờ.

-“Tối qua có chuyện gì không ạ?”

-“À không có gì, ăn chưa?”

Cô lắc đầu bảo lo cho anh có nuốt nổi cái gì đâu, anh Hậu mặc dù no nê rồi vẫn chở cô ra quán phở ngon nổi tiếng gọi một bát với hai lon nước ngọt.

-“Em à, lần sau có khi mình chỉ nên tâm tình tầm một tiếng thôi, khuya quá không hay.”

-“Sao vậy ạ? Chán người ta rồi chứ gì?”

-“Nói vớ vẩn, vợ anh không ngủ được, nghĩ tội lắm.”

-“Ồi dào, anh thương vợ nhưng vợ đâu có thương anh? Anh ngốc quá à, rồi bị chị ta dắt mũi lúc nào không biết đâu.”

Nếu không có bức xúc gì thì sếp Hậu cũng chẳng phải dạng đàn ông thích nghe người khác bôi xấu vợ mình, vì vậy liền cắt lời.

-“Đừng nói thế, anh biết em thẳng tính nhưng sự việc đôi khi không như chúng ta nghĩ đâu.”

Người đối diện anh húp sùm sụp, đoạn chẹp miệng đề xuất.

-“Nếu...giả sử thôi nhé...nếu như em không muốn sống xa anh như này nữa...muốn anh bỏ vợ thì anh tính sao?”

Anh Hậu nhấp ngụm nước mà suýt sặc, ho khù khụ xong mới nói.

-“Đùa gì mà dai thế?”

-“Hai người đâu có yêu nhau đâu...nhưng chúng ta...thì khác mà...có rất nhiều thứ...”

Cô ấp úng, anh ngược lại kiên quyết.

-“Vợ anh em à, là người vợ anh mang trâu cau tới xin cưới đàn ông, không phải áo quần mà bỏ đâu em.”

Anh thấy cô rơm rớm, anh cũng bất lực không kém.

-“Thấy em không hạnh phúc anh chẳng yên lòng, anh làm em khổ, anh nhận. Nhưng anh không muốn vì thế mà kéo theo cả vợ anh đau lòng cùng. Hay để anh tìm cho em chỗ dựa nhé, bạn bè anh cũng nhiều người chưa lập gia đình...”

-“Anh đừng bao giờ nói vậy nữa.”

Cô buông đứa rồi vội bỏ đi, chỉ sợ ở lại thêm giây phút nào nữa sẽ lại cãi nhau. Anh Hậu định đuổi theo mà nhận được điện thoại của bà xã nói có việc khẩn nên vừa giữ máy vừa vội lái xe đến địa chỉ chị bảo.

Chị Hà lúc này đang ngồi uống trà với cô Diệp. Thái độ chị không được hiền hoà dửng dưng như trước, ngược lại bất mãn chất vấn.

-“Thế này là sao hả Diệp? Em nói chị nghe những bức ảnh này là như nào?”

-“Thì chị thấy như nào nó là như thế đó ạ...em với sếp...em xin lỗi chị...”

-“Cô là đồ khôn nạn.”

Thấy vợ sếp mặt bình tĩnh, bé thư ký được đà làm tới.

-“Chị à, chị thương em với. Anh chắc chắn không bỏ vợ nên chị cũng chẳng mất gì cả, với lại tình yêu không có lỗi mà chị. Em thề không bao giờ ra mặt cướp giật hay tranh giành. Chỉ xin chị rộng lượng cho bọn em được sống đúng với trái tim mình.”

Diệp khóc lóc tức tưởi, chị Hà chẳng tức mà chỉ khẽ cười khiến cô hơi nản. Một lát lại thấy sếp bà lôi điện thoại dưới gầm bàn lên, nhẹ nhàng hỏi han.

-“Mình tới đâu rồi? Có nghe rõ không ạ?”

-“Rõ lắm, anh đang tìm chỗ đậu xe, đợi anh chút.”

Chưa đầy mười phút sau thư ký được diện kiến giám đốc. Khuôn mặt anh đen kìn kịt, thất vọng thấy rõ. Thật không ngờ một cô nhóc tưởng rằng rất dễ thương ngoan ngoãn mà lại quỷ quyết xảo trá tới mức như vậy. Quả đúng là thế gian lòng người khó lường.

Chị Hà đành không gian riêng tư cho hai người tự giải quyết, còn mình thì đi bộ ra xe trước.

Nào có ngờ, vừa mở cửa chưa ngồi ấm chỗ đã thấy chiếc áo ren nhỏ xinh xinh toạ lạc ngay ngắn ở ghế sau.

Áo quần của chị nào có được diêm dúa như thế?

Mẹ Hén lạnh toát cả người, ngẫm giá kể cứ như xưa nghèo nghèo một chút cũng tốt, giờ vợ sếp để mà làm gì đâu? Cứ dăm bữa nửa tháng lại thế này chắc có ngày chị sốc mà chết mất.

30. #30

Trong quán trà có cô thư ký sục sục thút thút với sếp.

-“Chị Hà đi rồi anh à...anh không cần giả bộ nữa đâu...tình cảm của anh em biết cả mà...”

Ba Sò ngẩn ngơ nghe cô trình bày mãi mà chẳng hiểu gì sất.

-“Cô uống lộn thuốc hả?”

-“Anh đừng xấu hổ nữa...em cũng thương anh mà...”

Nói tới đây thì cô nức nở oà khóc.

-“Àu cháo anh mua cho em khi ốm, những cử chỉ quan tâm thường ngày, rồi cả chiếc vòng tay bằng vàng trắng nữa, em luôn trân trọng mà anh...em biết anh có gia đình rồi...nhưng tình yêu này em không thể dừng lại được...em tình nguyện làm người xấu...anh cũng thương em mà...chúng ta...thật khổ cho chúng ta...”

Anh Hậu chợt bật cười khanh khách, tự hỏi mình đã gây nghiệp chướng gì không biết?

Chẳng nhẽ lũ nhóc thời nay đùa nào cũng dễ ăn đùa bở như vậy?

Chồng nhấp ngụm trà từ chiếc chén của vợ rồi mới điềm tĩnh phân trần.

-“Em đi quá xa rồi Diệp à, tình yêu khổ gì chứ? Hôm lâu rồi bà xã đi hội giăng dưới tỉnh nên anh mới phải mua cháo cho con, chú Thắng bảo cô ốm nên anh tiện tay lấy thêm một suất. Với cả chiếc vòng tay nữa, đợt đó anh đặt bộ trang sức kim cương cho Hà thì người ta khuyến mại, cái đó là bằng inox mạ bạc thôi, thấy cô thích nên anh cho luôn, chả nhẽ cô không phân biệt được vàng trắng với inox?”

Có người sốc nặng, nước mắt giàn giụa. Mặc cho cô van xin, ăn năn hối lỗi giám đốc vẫn cương quyết cho nghỉ làm.

Chẳng qua vì anh họ Diệp là bạn thân lâu năm của sếp chứ không thì làm sao một người không bằng cấp như cô sao có thể kiếm được công việc ngon tới thế?

Cuộc đời đúng là lạ, nhiều khi tính toán cẩn thận kỹ càng, cứ ngỡ sắp đạt được mục đích thì tất cả mọi thứ lại bùng một cái vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Đôi lúc làm sai rồi, chẳng thể ước thời gian quay lại được nữa.

Anh Hậu vốn ghét loại đàn bà quỵ quyết nên nhìn người trước mặt tức tưởi một chút thương cảm cũng chẳng có, cứ thế thở dài chán nản rời quán.

Ra tới xe thấy vợ đang chăm chú nhìn chiếc áo ấy thì có anh chồng mặt mũi đỏ như cà chua chín, ngập ngừng mãi mới thốt lên lời.

-“Mình...mình...mở quà rồi hả?”

Chị Hà giật nảy, chưa kịp thanh minh thì đã thấy chồng gãi đầu gãi tai.

-“Anh...đợt ở Đà Nẵng có đưa đối tác đi mua sắm, ông ấy mua liền hai bộ, một cho chị nhà, một thì bảo anh mang về tặng vợ...nhưng mà...anh thấy không hợp nên ngại chưa đưa cho mình...”

Bà xã nhìn ông xã ngượng tới mức bối ra bối rồi thì hơi tin tin, cố tình đưa mắt xung quanh tìm kiếm, trông ngang ngó dọc mãi mới thấy đúng là có một chiếc hộp màu tím nho nhỏ dưới gầm ghế, nhặt lên thấy bên trong còn chứa thêm một mảnh tam giác ren rúa điệu đà chẳng kém.

-“Vợ không thích à...sao lại ném xuống đó?”

Anh hỏi bất ngờ, chị hơi chau mày nhưng rất nhanh liền tươi cười hiền hoà.

-“Nào có, em lúc nãy thấy cái áo rơi trên ghế nên xem thôi, không biết có cả hộp quà, còn tưởng của cô nào để lại đánh dấu lãnh thổ cơ...”

-“Mình nói gì nghe ghê vậy?”

-“Ồi dào đàn bà có chồng hào hoa phong độ quá nhiều khi hay nghĩ quẩn, mình đừng giận em nhé, là em sai mình ạ.”

Vợ chẳng trách lại còn ngọt ngào khen mình rồi chủ động nhận sai trước khiến chồng thấy bản thân hơi hèn hèn. Bức bối một hồi khó chịu quá có người đàn ông khai thật.

-“Lúc này có chỗ bạn đi ăn sáng, chắc cô ấy nghịch ngợm.”

Mẹ Hến nghe mà nóng hết cả người, đến chín mươi chín phần trăm cô này và cô bạn tri kỷ hàng đêm là cùng một người rồi. Ở đâu có kiểu phụ nữ như vậy chứ?

Chị biết mỗi người đàn bà có quan điểm sống khác nhau.

Nhưng bởi vì anh là chồng chị, cũng bởi vì chị là vợ anh nên chị chẳng thể rộng lượng cũng như thông cảm nổi cái kiểu bạn bè tâm giao này.

Hình như người đó không có họ hàng thân thích hay công việc gì quan trọng phải lo hay sao ấy, ban ngày tìm chồng chị đã đành, ban đêm Hến Sò còn đang nghe chuyện cổ tích đã thấy điện thoại ba réo rất rồi.

Hai nàng những ngày đầu còn nũng nịu chút chút, nhưng sau dần các bé như bị dị ứng cấp nặng, cứ nghe chuông kêu bắt đầu cau có xì mặt. Cũng may ba Hậu chiều con, mỗi lần như vậy đều thương lượng hẹn bạn đợi lũ nhóc ngủ đã.

Tiếc rằng thời khắc công chúa nhà anh say giấc nồng thì hoàng hậu lại râm ran bức bối. Chị thử đủ mọi cách, từ soạn giáo án, chấm bài tới lên mạng tìm phim xem mà không thể nguôi ngoai nổi.

Có người vợ bây giờ mới ngấm thế nào là tức nước vỡ bờ. Giây phút đó, việc giữ lòng tự trọng hay hình tượng nhu mì đoan chính cũng chỉ là con muỗi mà thôi.

Mẹ Sò vào nhà tắm, quỳ gối rửa mặt trong bồn nước sữa dê hoa hồng thơm ngát. Cảm thấy tâm trạng khá khả hơn một chút mới nhẹ nhàng đứng dậy thay bộ đồ sexy chồng mới tặng, còn không quên xịt thêm một tầng nước hoa ngọt ngào.

Cánh cửa mở ra mới là lúc khó khăn nhất, đúng là có những chuyện cần năng khiếu bẩm sinh thật. Chị ngượng đến mức chân tay luống cuống nên đành phải với thêm chiếc khăn quấn quanh mới dám mò ra phòng khách thủ thủ với chồng.

-“Vào giường nói chuyện cho thoải mái mình ạ.”

Anh còn đang hăng say buôn dưa, mãi cười nên bảo không cần rồi xua xua tay. Khổ nỗi xua hơi quá trớn, nhỡ gạt cả cái khăn lớn của vợ rơi xuống đất. Chồng nghe tiếng động, vô tình liếc qua thì sưng sờ tới mức rơi cả điện thoại.

Lớp ren mỏng manh làm tôn lên đường nét quyến rũ lẫn nụ hoa nhỏ phấp phồng kiều diễm. Eo thon cùng cánh sen e ấp thoát ẩn thoát hiện như lời mời gọi khó cưỡng, ai đó ngay lập tức cả người cứng ngắc, gấp gáp kéo vợ ngã nhào vào lòng, những nụ hôn từ trán dần tới chóp mũi rồi nhẹ nhàng trượt xuống đôi môi đỏ mọng.

Chị không nghĩ được anh lại cuồng nhiệt như vậy, đang định véo nhẹ ông xã ý bảo vào phòng ngủ mà thấy màn hình phía dưới còn hiển thị cuộc gọi, chắc hẳn ai đó vẫn đang nghe thành ra ức chế dồn nén bao lâu nay lại trỗi dậy.

Nguy hiểm nhất là đàn bà khi ghen, ngấm mà chuẩn.

Hiện thực coi trọng lễ tiết như chị Hà mà cũng có ngày nỉ non như mèo nhỏ bên tai chồng.

-“Làm...làm...ở đây...à...mình...”

Chồng nghe giọng bà xã mà như có tia điện chạy thẳng vào tim, da dẻ màu phấn hồng nộn nà trước mặt khiến anh như bị trúng tà, cơ thể khát khao trống rỗng khó tả, không ngừng mơn trớn rong ruổi thân mật.

Chị chưa từng như vậy, chưa từng cùng anh phiêu lưu trải nghiệm cảm giác mới mẻ, chưa từng ngoan ngoãn đến thế. Dù so với người ta cũng chẳng là gì nhưng sự tiến bộ vượt bậc này cũng đủ khiến chồng hoa mắt chóng mặt, ngẩn người say đắm vuốt ve, dịu dàng ngắm vợ như một kẻ ngốc.

Ai đó khẽ xoay người bao trọn bà xã, chiếc ghế sofa chật chội khiến họ dính chặt vào nhau, những điểm nhạy cảm không ngừng cọ xát va chạm. Xúc cảm lạ lùng khiến người chị không tự chủ được mà run lên cầm cập, anh khẽ cười thoả mãn, tham lam náo loạn từng tắc.

Phòng khách ấm áp ngập tràn sắc xuân, ba Hên mãi vui mãi tới tờ mờ sáng mới vội vàng ôm vợ rút quân, mẹ Sò trong lòng nơm nớp chỉ sợ hai nàng thức giấc bắt quả tang thì chẳng biết giấu mặt đi đâu cả.

Chồng luyến tiếc vui mặt vào cổ vợ hít hà, còn chọc lần sau cố gắng phát huy hại chị cả người lại mềm nhũn. Sáng ra có ông sếp ngồi họp nhưng trộm cười tùm tùm suốt, lại có cô giáo đối mặt với năm tiết dạy mà hưng phấn thấy lạ, chẳng giống người cả đêm mất ngủ gì cả.

Phải chăng sức mạnh của tình yêu lớn đến vậy?

Lớn tới mức cuối tuần cả nhà đã lên lịch đi sở thú chơi mà chồng nói có việc bận đột xuất vợ vẫn tươi cười dặn anh giữ gìn sức khỏe.

Hai bé ở nhà chán quá cứ mè nheo không nhẽo hoài. Tầm hai giờ chiều tiện có Tôm Cua nhà dì Hợi qua thể nên tất cả rủ nhau đi công viên nước. Lũ trẻ thích lắm, hò reo mãi thôi, chị Hà bên trên nhìn con mà thấy hạnh phúc theo.

Có dì Hợi là không vừa lòng.

-“Bác Hà đi thay đồ xuống đây chơi đi, lúc này em chuẩn bị hai bộ đồ bơi đó.”

-“Thôi kỳ quặc lắm dì à.”

-“Bác nói thế là bác xỉa đều em kỳ quặc hả?”

-“Đâu có...mọi người chơi đi...chị không hợp...”

Chị từ chối mà em gái nhất mực rủ rê. Hai bé cũng bò lên làm nũng, năn nỉ chẳng được thành ra cả đám quyết định lôi cái người cổ hủ cổ chấp nào đó xuống nước.

Mẹ Hên bị ướt nhẹp, ở bên dưới rồi mới thấy mát mát với cả vui lắm nên đắn đo mãi rốt cuộc đồng ý vào trong thay đồ bơi. Rẽ tắt hướng nhà gấu, vừa đi bộ qua chiếc cầu tre thì nghe tiếng trẻ con kêu ba Hậu khiến chị giật nảy. Nghĩ bụng cũng buồn cười, đàn bà có khác, hơi chút là lo sợ linh tinh.

-“Ba Hậu...ba Hậu...ba Hậu kiệu Bi...ba Hậu ơi...ba Hậu...”

Đi một lúc thấy tiếng gọi rõ dần, thanh âm háo hức rộn ràng lắm, có bà vợ theo phản xạ tự nhiên liền quay người, giọng của một cậu nhóc chừng ba bốn tuổi.

Quan trọng hơn, ba Hậu của bé, và ba Hậu của Hên Sò, là một người.

Sắc mặt chị dần tái mét, áo quần thấm nước ban này bám sát vào người khiến da thịt lạnh toát, trống ngực từng cơn nhức nhối.

Là cơn ác mộng thôi phải không?

Chồng chưa trông thấy vợ, nhưng người phụ nữ đó lại liếc chị rồi khẽ nhếch mép cười khẩy. Lẽ nào cô ấy biết rất rõ về chị?

Lời anh Sáu, lời cô Nguyệt bỗng dưng văng vẳng bên tai, chưa bao giờ chị thấy mình ngu ngốc đến vậy. Phải chăng đây cũng là lý do ông xã không cần con trai?

Cổ họng mẹ Sò nghẹn đắng, chị từng nghĩ, gia đình chị, bốn người rất hạnh phúc. Bây giờ mới nhận ra, gia đình ba người họ cũng viên mãn chẳng kém.

Lạnh.

Buốt.

Đau đến nỗi gan ruột, xót xa như bị ai tra tấn rồi sát từng lớp muối vào tim.

Cảm giác này, có ai thấu?

31. #31

Có người còn chưa kịp tính xem phải làm sao, cứ thế đi về hay ra chào hỏi vài câu thì đã nghe giọng con gái lớn ngọt xơn xớt tìm mẹ Hà. Chị gấp gấp quay người ôm bé trở lại chỗ cũ, con còn nhỏ, đáng yêu quá, mẹ không nỡ để bé chứng kiến cảnh đau lòng ấy.

Mẹ Hên lấy lý do bị nhức đầu nên bảo em gái muốn về trước, dì Hợi thấy sắc mặt chị không tốt thì đoán chắc chắn có chuyện gì đó, nhưng khai thác mãi bác không hé nửa lời nên đành thôi, ôm lũ nhóc lên bờ cho về hết.

Hên Sò Tôm Cua mặt xị như cái bị, cũng may trẻ con nhanh quên, các mẹ hứa mua thật nhiều kem là hào hứng ngay. Chị Hà cố ý bảo bọn họ đi đường khác, bởi vậy lúc về cũng không chạm mặt chồng.

Anh Hậu chiều đó tuy đi ăn cánh gà nướng bên ngoài rồi nhưng dầu sao cũng chỉ là lót dạ nên vẫn báo cơm bà xã. Tám giờ tối về tới nơi thấy cửa mở sẵn, bên trong cũng không có tiếng riu rít của các nàng như mọi khi thì hơi hụt hẫng. Ba Hên cất đồ xong xuôi liền ngó quanh nhà đi tìm vợ con.

Chị Hà đang nằm trong phòng các bé, hai nhóc thì im thin thít ngồi cạnh. Thấy ba rồi chúng cũng chẳng thêm lao vào ôm lấy ôm để, đứa lớn giờ ngón tay mập mập lên miệng sực sực, đứa út thì bị ba bị bỏ ngoảnh ra giải thích.

–“Mẹ Hà bị em muỗi bay vào mắt...mẹ Hà bị đau mắt...”

Anh Hậu bật cười, ngồi xuống giường trêu trêu.

–“Muỗi đâu mà muỗi, chắc lúc chiều hai đứa nghịch hư làm mẹ buồn mẹ khóc chứ gì?”

Em Sò ngơ ngác một lúc, rồi hình như sực nhớ ra cái gì đó liền chu miệng chối.

–“Không phải bọn con, là dì Hợi, dì Hợi bảo đẩy mẹ xuống nước nên mẹ mới đau rồi mẹ khóc...dì Hợi hư...”

Chị Hên thấy vô lý liền cãi lại.

–“Đâu Sò nhầm à, lúc đó mẹ có khóc đâu, mẹ cười rồi mẹ bảo vào thay áo quần á, xong mãi lúc chị đi tìm mẹ mới bảo bị muỗi cắn...là muỗi thật đó ă...mẹ Hà bị em muỗi chích mấy phát liền...xong mẹ Hà bảo nhức đầu về thôi...”

Con vừa dứt lời thì anh Hậu đã thắc mắc hỏi.

–“Hai đứa đi đâu mà xuống nước?”

–“Đi công viên nước...ở gần chỗ nhà anh Khôi ba à...vui ới là vui ý...”

–“Có lâu đài cổ tích ba nha, có nhà gấu chuông kêu bính bong, có chú lùn đẹp ới là đẹp...nhưng chưa được chơi hết á...hôm nào ba Hậu đưa mẹ Hà với Hên Sò đi chơi tiếp nha...”

Các nàng càng háo hức khoe bao nhiêu thì ba càng bồn chồn bấy nhiêu. Dầu biết lỗi của mình ngoài không gọi một cú điện thoại thông báo cho rõ ràng thì cũng chẳng có gì to tát cả nhưng không hiểu sao nhìn trán vợ nhễ nhại mồ hôi lại cứ xon xớt.

Không rõ mẹ Sò chiều nay có nhìn thấy không hay chỉ ốm thông thường thôi?

Anh Hậu dỗ dành mãi lũ nhóc mới chịu rời mẹ, ba tắm tấp thay váy hoa xinh xinh cho các nàng rồi bế vào bếp, bốn cơm chiều chuộng tụi nhỏ.

Xong xuôi rồi chồng sợ vợ mệt nên ôm con vắt vẻo trên người, vừa đung đưa vừa kể chuyện tới lúc chúng ngủ gà ngủ gật mới đặt xuống giường đắp chăn cẩn thận, đồng thời đem luôn bà xã về phòng.

Lúc mẹ Sò thức giấc đã là mười một rưỡi, chị nhớ rõ ban nãy nấu cơm xong định bụng nằm chơi với con một lúc mà, thế nào lại ở đây cơ chứ?

Chồng chẳng biết về từ bao giờ nữa, vừa sờ sờ trán vợ vừa thở phào nhẹ nhõm.

-“May quá hết sốt rồi.”

Ông xã nói rồi lật đật vào nhà tắm cắt khăn mặt và chậu thau con. Chị nhìn theo bóng lưng chồng, đoán chắc người ta chăm con chu đáo thì thấy an lòng. Tính ra ba Hén là người đàn ông ngọt ngào, khi xưa chị ở cũ anh cũng chưa từng nề hà việc gì cả.

Càng ngẫm càng thấy tủi, hoá ra trên đời chẳng có việc gì là hoàn hảo.

Ngay trong lúc mắt chị ươn ướt thì anh chui vào chăn cùng, giọng điệu đều đều.

-“Hôm nay lúc đầu đúng là có hợp thật nhưng về sau sắp tổng bạn nên thôi, bạn anh nhờ đưa con đi công viên nước chơi, xin lỗi vì chưa gọi điện về báo lại cho vợ.”

Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Anh thì bình tĩnh quay sang ôm vợ, ngược lại chị ức chẳng thể kiềm nổi.

-“Mình à...em nào có phải bù nhìn...giữa anh và cô ấy...kể gì cũng nhận ra hai người không phải quan hệ bạn bè thân thiết bình thường...nếu mình còn chút nể tình người vợ này thì làm ơn đừng giấu em nữa...”

Anh Hậu nghe bà xã thắc mắc thì chợt thấy buồn buồn, chuyện đã qua lâu rồi, quá khứ đau lòng lúc nào cũng chôn giấu thật sâu, chưa từng muốn nhắc lại.

Ba Hén nhìn mẹ Sò, tự nhắc nhở đây là người phụ nữ đã bên mình từ những ngày tháng khó khăn nhất, là mẹ của hai cục bông nhỏ đáng yêu nhất trên đời, là người tần tảo sớm hôm lo cho anh, cho con.

Có lẽ chồng với vợ, đôi khi chia sẻ một chút cũng tốt. Anh đặt lại gối, chọn tư thế nằm thoải mái nhất rồi kéo bà xã vào lòng, trầm ấm mở lời.

-“Hi vọng nghe xong vợ sẽ không buồn.”

-“Em không dám hứa...nhưng em sẽ cố...”

Chị nhẹ nhàng đáp, anh thở dài nhớ về một ngày xa xưa.

-“Cô ấy tên Liên, thời đại học bọn anh cùng lớp. Mình biết là tính anh hiếu thắng rồi đó, tính Liên còn hiếu thắng gấp năm gấp bảy. Hồi năm nhất học đại cương hay ngồi cùng bàn xong cãi nhau hoài luôn. Năm hai phân khoa duyên số thế nào bọn anh đều đủ điểm để vào CNTT, rồi cùng hoạt động trong liên chi đoàn. Từ đó có duyên gặp gỡ thường xuyên hơn, hiểu nhau rõ hơn rồi yêu nhau...”

-“Tình yêu sinh viên chắc là đẹp lắm phải không mình?”

Anh nghe giọng vợ nghèn nghẹn liền cố ý đan tay qua tóc chị xoa xoa, mãi sau mới kể tiếp.

-“Ừ, hồi đó tuổi trẻ dại dột. Bọn anh gà mờ không biết dùng biện pháp, tới năm ba thì nhờ dính. Ba mắng anh kinh lắm, nhưng vẫn vì con mà muối mặt sang bên đó hỏi cưới. Khổ nỗi gia đình cô ấy không chấp thuận vì nhà anh nghèo, sau đó sức khoẻ Liên yếu nên cũng không giữ được em bé, hai đứa còn ôm nhau khóc cả tối. Rồi hè năm tư thì đột nhiên anh nhận tin nhắn cô ấy báo chia tay đi, lúc đó tưởng Liên giận dỗi đơn giản như mọi khi thôi nên anh không để ý lắm. Hồi ấy còn đang mải đi thực tập, căn bản mong giền dưa bắn thân để tương lai có thể lo cho người ta tốt hơn. Nào có ngờ mấy tuần sau có thời gian rảnh qua nhà tìm thì hàng xóm nói Liên ra nước ngoài lấy chồng, cả gia đình cũng sang đó định cư rồi. Anh khi ấy chỉ là một thằng sinh viên quèn, tiền không có lại còn bị đá, cuộc sống bết tắc đến ngột thở...”

Mẹ Sò lén lút lau nước mắt, chẳng hiểu sao mọi việc qua lâu rồi mà vẫn thấy đau lòng cho ông xã thế này. Anh Thanh từng thất tình chị nên chị hiểu mà, không rõ ngày đó anh làm cách nào mà vượt qua?

-“Anh mới gặp lại Liên từ đợt tháng Giêng trong lần đi họp lớp. Ngày trước hận bao nhiêu thì giờ thương bấy nhiêu. Hoá ra ngày xưa ba Liên bệnh nặng nên lúc đó cô ấy không có sự lựa chọn nào khác, bắt buộc

phải lấy người ta để có tiền chữa trị. Chồng Liên là người cổ hủ, khi phát hiện ra vợ không còn trinh tiết thì thường xuyên đánh đập. Hai người giờ li dị rồi, Liên mang theo con trai về nước. Vì xưa chưa học hết nên cũng không kiếm được việc gì tốt cả, giờ chỉ ở nhà bán hàng online.”

-“Em nghe bé gọi mình là ba mình à...”

Có thể hỏi vậy sẽ khiến anh chạnh lòng, nhưng hơn ai hết, chị rất muốn biết sự thật.

-“Ừ, bé con từ nhỏ đã thiếu tình cảm của cha. Nó gặp anh là gọi ba miết, anh không thích việc đó nhưng vì thương thương nên cũng chẳng cấm. Với lại hoàn cảnh của họ ra như thế này cũng là lỗi ở anh, nếu ngày đó có thể giữ được đến đêm tân hôn thì tốt. Chẳng nhẽ mình nghi nó là con rơi của anh? Chỉ cần nhìn màu tóc cũng biết mà.”

Gia đình anh Hậu rất lạ, từ ba Hải, mấy người con rồi tới các cháu đều có tóc màu nâu đen chứ không phải đen nhánh như đa số người bình thường. Tiếc rằng lúc đó cuống quá chị cũng chẳng để ý màu tóc của bé.

Tuy nhiên nếu anh đã nói vậy thì chắc là đúng, thời đại nào rồi cơ chứ, xét nghiệm ADN một phát là trắng đen rõ ràng, người làm công nghệ thông tin như anh chắc chẳng ngu ngốc mà gian dối đâu.

Mới đầu nghe ba Hén không gửi thằng cu bên ngoài vì mẹ Sò mừng mừng, mà sau càng ngẫm càng thấy đau lòng. Chị cũng chẳng hiểu rõ mình nữa, chỉ là chị mong anh gặp họ vì thương con hơn là chấp nhận sự thật, anh còn tình cảm với người mẹ.

Lấy hết can đảm, có người vợ thủ thỉ hỏi chồng.

-“Mình...còn yêu chị ấy...phải không?”

Dù là một câu dối lòng thì chị Hà vẫn muốn nghe. Nhưng anh lại lảng tránh không trả lời, chỉ đơn giản bảo đừng lo lắng, anh đã cưới chị thì cả đời sẽ có trách nhiệm với chị.

Hai cái từ trách nhiệm, nghe sao mà nó nặng nề?

Thử hỏi trên đời này, có bà vợ nào muốn chồng bên mình chỉ đơn giản vì nghĩa vụ?

Sau đêm ấy rồi ba Hén mẹ Sò không nhắc lại chuyện đó nữa, chỉ là giữa hai người dường như có sự xa cách vô hình.

Chồng chia sẻ tất cả rồi nên mỗi lần người cũ gọi là vô tư bảo vợ luôn, lúc thì anh nói chuyện với Liên nhé vợ, khi lại Liên gửi lời hỏi thăm vợ, thỉnh thoảng thì thằng Bi bị sổ mũi, anh qua đó lát rồi về.

Chị ngậm đắng giữ hoà khí trong nhà, nhiều bận tức điên người mà lại cố nén xuống. Lời chị dâu dặn chị vẫn còn nhớ, bác nói tìm cơ hội mấy người gặp mặt đi đã xem cơ sự tới đâu rồi, bác bảo thím cố gắng bình tình đợi tôi đi công tác về hai chị em bàn bạc kỹ càng.

Nóng nảy là hồng chuyện.

Chị biết, mọi khi chị chịu đựng rất giỏi.

Nhưng chị cũng chỉ là con người thôi, tích tụ lâu ngày thành ra giống như núi lửa vậy, lúc nào cũng muốn phun trào.

Kiên nhẫn thủ thỉ ngọt ngào với chồng, mời mời cả miệng mới có dịp khách quý hạ cố đến thăm. Cả chị Liên và bé Bi đều ăn mặc rất sang trọng, đối lập với hình ảnh giản dị của chị Hà cũng như Hén Sò.

Anh Hậu dắt người cũ đi tham quan nhà cửa. Vợ anh thì rủ hai con ra chơi với Bi, thấy bảo bé kém Hén mấy tháng thôi mà gầy quá, nhìn qua còn tưởng bằng tuổi em Sò.

-“Hén chào em Bi đi con.”

Chị Hén ngoan ngoãn nghe lời mẹ, chìa tay ra nắm tay em Bi cười tíu tít.

-“Chị chào em Bi, chị là chị Hén, đây là em Sò. Vào nhà chơi búp bê với bọn chị đi...”

-“Tránh ra, cái đồ quê một cục.”

Phản ứng của thằng bé khiến chị sốc gần chết. Hén Sò bị quát mếu máo hỏi mẹ quê là gì, mẹ Hà vội thơm má con rồi nhẹ nhàng bảo.

-“Quê là quê hương, em bé mệt nên câu đó chứ không phải em hư đâu, hai đứa vào phòng chơi trước nha.”

Các nàng đi rồi mẹ mới quay sang hỏi khách quý.

-“Bé Bi, con nói cô nghe sao con lại bảo các em quê?”

-“Vì các em mặc đồ như giẻ rách á, cô cũng thế.”

Với người bình thường chắc ức mà chết, nhưng với cô giáo Hà thì khác, cậu nhóc này cũng chỉ như một học sinh khó bảo. Với lại suy cho cùng tội nhỏ thì biết cái gì chứ, chẳng qua là vô tình học xấu ở đâu đó thôi.

Chị xoa đầu thằng bé, dịu dàng khen.

-“Cu Bi có quần áo đẹp thật đó. Trông con phong độ quá à, ai mua đồ cho con thế?”

Với bọn trẻ, nguyên tắc đầu tiên là phải ngọt.

-“Là ba Hậu ạ.”

-“À, vậy à. Ba Hậu cũng mua áo đẹp cho chị Hén em Sò nha. Không tin con vào tủ mà xem. Nhưng đang ở nhà mà, mình phải mặc áo quần sao cho mát mẻ thoải mái nhất chứ nhỉ? Bi nói thật cô nghe con mặc nhiều đồ như vậy có thấy nóng với ngứa ngứa không?”

Sở dĩ chị hỏi thế vì thấy cổ thằng bé đỏ rực những vết gãi. Trẻ con đúng là dễ bảo hơn người lớn, ít ra thì chúng luôn sống thật với cảm xúc mình, Bi nghĩ nghĩ một lúc rồi gật đầu.

-“Thế để cô Hà bỏ bớt áo khoác ra nhé, rồi Bi vào trong kia chơi với Hén Sò thì chơi, còn không thì ở ngoài này cô mở đĩa pokemon cho Bi xem...”

-“Dạ.”

Bi được thoát đồ sượng hết cả người, ba đứa mới đầu còn ngại mà lúc sau đã thân ơi là thân rồi.

Chị Hà cười cười rồi vào bếp chuẩn bị cơm đãi khách. Một lát thì chị Liên cũng vào theo, hỏi có gì cần giúp đỡ thì cứ bảo chứ chơi không hoài cũng chán.

Mẹ Sò chưa kịp từ chối thì mẹ Bi đã nhìn thấy trên bếp có chảo dầu sôi, miếng ba chỉ cũng chuẩn bị sạch đẹp cạnh đó, liền tốt bụng giúp vợ anh Hậu chiên thịt.

Khổ nỗi chị vụng, lại đặt ngay phần bì xuống trước khiến nó nổ tanh tách, dầu mỡ không nể tình bắn tung toé vào hai mẹ.

Chị Liên bị đau kêu oai oái, anh Hậu từ ngoài vội vàng nhảy vào, sốt sắng cầm tay chị đưa lên vòi xả nước lạnh, miệng còn không ngừng trách móc.

-“Dặn em bao nhiêu lần rồi, đã không khéo thì đừng bao giờ vào bếp.”

-“Người ta xin lỗi mà.”

Giọng chị như mèo con làm nũng, anh vẫn chưa hết bực mình.

-“Em xem này, da dẻ kiểu này thì bao giờ mới lành được...”

Có bà vợ ngây người nhìn bàn tay cũng bị bỏng đến đỏ rực của mình, sống mũi cay cay. Rõ ràng chồng chị cầu người ta cơ mà, có sao chị vẫn thấy ngọt ngào trong đó?

Cơm còn chưa ăn, vì đâu cổ họng đã thấy đắng nghẹn đến thế này?

32. #32

Tiếng dầu mỡ xì xèo đan với tiếng nổ lụp bụp ngày một to khiến bà vợ nào đó bình tĩnh, vội quay lại tắt bếp. Đôi bạn kia lờ qua tiếng lại chán chê thì rủ nhau sang phòng khách xem tivi. Đúng là có những người hợp tính, gặp nhau cười khanh khách như pháo nổ.

Chị Hà lững thững ra vòi xả nước mát, đoạn với lấy đôi găng tay mỏng xỏ vào rồi tiếp tục nấu ăn dọn dẹp.

Hên Sò đang chơi vui bỗng dừng hai cái mũi khìn khịt hít lấy hít để, ngửi thấy mùi hành phi với nem lụi nướng thơm lừng thì háo hức lắm, rủ cả Bi chạy vào bếp với mẹ.

-“Mẹ Hà ơi cho Hên ăn nem nướng...”

-“Cho Sò nữa...cho Sò nữa nha mẹ Hà...”

Mẹ nhìn các nàng cười hiền, gấp cho mỗi đứa một xiên. Hai chị em vừa thổi vừa ăn thích ơi là thích. Bi lúc đầu còn ngại nhưng thêm tới mức nước bọt ứa cả ra rồi nên chẳng làm khách nữa, lén lút cắn một miếng.

Uầy nem lụi ngậy ngậy ngon ngon, cu cậu chén tìn tìn hết cái đó mà chẳng chẳng thoả mãn gì, liền bắt chước chị Hên em Sò xin thêm cái nữa.

Thằng bé đang chén vui vẻ thì có tiếng quát khiến nó giật nảy.

-“Bi! Ai dạy con ăn vụng trước bữa như vậy? Con xem lại bản thân mình xem có giống cái bọn vô giáo dục ở tầng lớp thấp không hả?”

Bé Bi rơm rớm, Hên Sò hơi hoảng, theo phản xạ nép hẳn vào người mẹ. Chị Hà xoa đầu con cười cười cho bọn trẻ bớt sợ rồi nhỏ nhẹ bảo chị Liên.

-“Là lỗi của em, em cho bé ăn, chị đừng mắng cháu.”

Mẹ Bi cáu lắm nhưng ngẫm lại thôi cũng chẳng chấp cái loại đàn bà văn hoá lùn suốt ngày chỉ biết quanh quẩn trong xó bếp làm chi. Ngó thấy bàn ăn đã dọn đầy đủ chị liền quay ra phòng khách gọi anh Hậu vào dùng bữa.

Không khí vui vẻ lắm, mấy đứa nhóc ngồi ngoan ngoãn khoanh tay trên bàn. Hên Sò lúc nào chả tíu tít, Bi thì lâu lắm rồi mới được ăn cơm với nhiều người như vậy, thằng bé phấn khởi mời to thật to.

-“Con mời ba Hậu mẹ Liên, con mời cô Hà, em mời chị Hên, anh mời em Sò ăn cơm.”

Anh Hậu, chị Liên và chị Hà đều khen bé ngoan, chỉ có Hên Sò là bốn mắt tròn xoe long lanh nhìn nhau, ngơ mắt mấy giây mới ngoảnh lại thắc mắc.

-“Ồ, sao anh Bi gọi ba Hậu là ba thế?”

Người lớn chưa kịp nói gì thì trẻ con đã nhao nhao hết cả lên.

-“Anh vẫn gọi từ xưa tới nay mà Sò.”

-“Nhưng...nhưng...ba Hậu là ba của Sò mà...với chị Hên nữa...ba Hậu mẹ Hà mà...”

-“Hai người là ba Hậu mẹ Hà, còn Bi là ba Hậu mẹ Liên đó.”

-“Không được, chỉ có ba Hậu mẹ Hà thôi á...nhất định không được...”

Anh Hậu thấy lũ nhóc bắt đầu cãi cọ đỏ mặt tía tai thì ngọt nhạt gấp cánh gà cho các bé, dỗ dành tụi con ăn cơm đi. Bi ngoan ngoãn nghe lời, khổ nỗi hai đứa con gái của anh bướng quá thể đáng, đứa em một câu đứa chị một lời đua nhau chắt vấn.

-“Ba Hậu ơi, anh Bi cũng là con ba à?”

-“Sao hôm nọ ba bảo không được gọi bác Thanh là ba đó, xong ba bảo Hên Sò chỉ được làm con của ba, với cả ba còn bảo ba chỉ là ba của Hên Sò thôi á...Hên nhớ rõ ràng thế mà...”

-“Đúng rồi, em cũng nghe như vậy nha, anh Bi nhầm rồi, đến ba mình còn không biết à, cuối tuần cô giáo sẽ không phát phiếu bé ngoan cho anh đâu, lêu lêu.”

Bi bị hai con tiểu yêu dồn cho đến nỗi phát mếu. Mẹ Liên xót con quay sang gắt gỏng.

-“Hai đứa có thôi đi không hả? Gọi một tý có sao mà lảm chuyện, con gái con nứa đánh đá cá cày chẳng ra cái thể thống gì cả.”

Hén Sò đang riu rít tự nhiên sững sờ rồi oà khóc nức nở. Sếp Hậu giận đen sùi cả máu, nếu không vì một đám lít nhít trước mặt chắc xách cổ chị Liên ra cãi nhau luôn rồi.

Nhà anh Hậu chị Hà, chồng cứng con gái như cứng vàng, vợ làm giáo viên lại cực kì dịu dàng trong cách giáo dục, bởi thế nên chưa từng nặng lời với các nàng bao giờ, chuyện gì cũng đều nhẹ nhàng khuyên bảo, hoà hoãn lắm mới nghiêm giọng một chút thôi.

Ba Hén xót con, vội vàng ôm hai đứa vào lòng dỗ dành nịnh nọt. Mẹ Bi thấy thái độ người yêu cũ khác hẳn liền ngay lập tức xuống nước.

-“Trội ôi cô thương...cô thương...cô nói vậy cũng là muốn tốt cho Hén Sò thôi mà...thôi ngồi xuống ghé cho ba Hậu con còn ăn cơm...”

-“Ừ ừ...ừ thích...ba Hậu dứt nha...hôm nay ba Hậu lại dứt nha...”

Em Sò phụng phịu, anh Hậu chiều con gái liền gật đầu. Chị Liên bực lắm mà vì ai đó nên vẫn phải nén xuống.

Nghĩ mà thương anh ghê gớm, chị ở trong cái nhà này chưa đầy một ngày đã sắp phát hoả rồi, không hiểu những năm tháng qua anh làm sao mà chịu đựng được?

...

Tối muộn đúng ý chị, anh Hậu đưa hai mẹ con về. Chỉ bực mình ở chỗ hai con quý cái đòi đi theo làm mất cả vui.

Chị Hà rửa bát xong xuôi mới tháo găng tay, vết bỏng không được chăm sóc kỹ thành ra phỏng rộp đau rát. Vừa mới định rửa lại để đi thoa thuốc thì nghe giọng ba chồng gọi liền vội vàng chạy ra mở cửa.

-“Ba, sao ba lại sang tầm này ạ?”

-“Rồng không thăm tôm thì tôm đành phải sang thăm rồng chứ sao? Tay mẹ Sò làm sao thế?”

-“Dạ là con sơ suất thôi ạ, ba vào nhà chơi để con đi gọt hoa quả.”

-“Thôi khỏi cần, Hén Sò ơi ra ông cho kẹo này.”

Chị nói khéo nhà con cho hai bé đi chơi rồi với dạo này bận quá chẳng có thời gian qua nhà, ông Hải hơi thất vọng nhưng vẫn nhẹ lời khuyên nhủ, bảo thôi bà Mây già rồi lắm lắm, mấy đứa đừng để bụng giận dai.

Hai người ngồi nói chuyện một lát thì ba con nhà Hén Sò về, hai bé tíu ta tíu tít sà vào lòng ông, vừa vuốt râu vừa cười đùa. Anh Hậu thì chưa tháo được cái giày ra đã bị ba mắng xối xả.

-“Anh Hậu từ ngày lên giám đốc khác hẳn nhỉ? Oai gớm! Con Hà nó nấu cơm thì cũng phải biết đường mà rửa cái bát, không rửa được thì cũng đứng cạnh úp hộ cho tình cảm. Đàng này vợ bỏng nặng mà ăn xong một cái vẫn cấp mông đi chơi được mới sợ chứ, tôi cũng đến chịu anh rồi, làm chồng kiểu gì không biết?”

Các nàng nghe ông nói thì mắt tròn mắt dẹt quay sang ngó mẹ, xong rồi cuống quýt xoa thổi hỏi thăm. Anh Hậu liếc mắt thấy vết bỏng của bà xã thì hơi sốc, không hiểu bị từ lúc nào mà anh chẳng hề hay biết gì? Tuy nhiên vì ngại ba ở đây nên có ông con trai cố ý lảng tránh vấn đề.

-“Vâng, con biết rồi.”

-“Cái gì anh chả biết, có thực hiện hay không mới là quan trọng.”

Chị Hà lên tiếng đỡ lời cho chồng, ông Hải ngồi chơi một lát với cháu tới mười rưỡi thì về. Con đòi chở ba mà ông không chịu, cứ nhất định muốn tự đạp xe cho khoẻ.

Người già nhiều khi ương bướng hơn cả trẻ nhỏ, anh Hậu cũng đành chịu, thay áo quần tắm rửa xong mới quay ra mở lời hỏi vợ.

-“Tay mình sao thế?”

-“Em ạ...vừa nãy chiên lại mấy cái nem không cẩn thận bị bỏng...”

Mẹ Sò lấp liếm cho cả hai đỡ khó xử, ba Hên biết thừa vợ nói dối nhưng vẫn giả tin bỏ qua. Vết thương của bà xã phồng phồng rộp rộp chứ đâu phải mới bị, chắc là do vụ rán thịt ba chỉ của Liên rồi, mà lúc đó thấy cô ấy kêu oang oang, vợ thì vẫn bình thản nên anh tưởng chị không sao.

Giá kể chị trách móc hay hờn dỗi thì tốt, ít nhất tâm lý anh cũng thoải mái hơn. Khổ nỗi cái người này một câu làm nũng cũng chẳng thêm khiến chồng áy náy khôn nguôi.

-“Còn...còn...đau không hả mình?”

Ông xã buột miệng hỏi vợ, hỏi xong mới thấy bản thân ngu ghê gớm, có phải mình đồng da sắt đâu mà không đau? Vậy mà chị Hà cũng lắc đầu như đúng rồi ấy.

Chồng thở dài, lật đật trở dậy tìm tuýp thuốc xoa cho vợ. Hình như bà xã bị xót, nhưng anh cũng không thấy chị kêu ca phàn nàn gì cả, chỉ là hơi mím môi thôi.

-“Mình và Liên đối lập hẳn với nhau. Mình nhìn bên ngoài tưởng hiền lành dễ bắt nạt nhưng bên trong lại vô cùng mạnh mẽ, Liên thì ngược lại, trông cô ấy hồ báo thế thôi chứ dễ bị tổn thương với hay khóc nhè lắm.”

Chị nghe ông xã phân tích mà cười khổ. Trên đời này có người đàn bà nào muốn mạnh mẽ đâu? Nhưng lòng của người đàn ông không hề hướng về họ thì yếu đuối để ai xem?

-“Mình thấy Liên là người như nào?”

-“Em thấy thế nào quan trọng sao?”

Anh Hậu chẳng đủ tinh tế để nhận ra sự chua xót trong giọng vợ, rất ngây thơ gật đầu, bảo rằng bạn của chồng thì cũng là bạn của vợ chứ. Chị Hà đành nhỏ nhẹ tâm sự.

-“Em...thì là em ngưỡng mộ thôi...được chồng em thương nhiều như vậy...thực sự rất tốt số...”

-“Tốt số gì đâu, cô ấy cũng khổ lắm chứ. Lấy chồng mà lặn lội, anh đoán cũng tại cái tính nóng nảy dễ bốc đồng nên chẳng ở được với ai lâu cả, chắc phải lấy người cực hiền và yêu thì gia đình mới yên ấm được. Nói đi cũng phải nói lại, Liên thuộc dạng người tốt tính hiền có mình ạ, ngày xưa có đợt anh ghét cay ghét đắng ấy chứ, nhưng rồi một hôm tình cờ phát hiện cô ấy đem thức ăn ở nhà cho mấy con mèo hoang thì có thiện cảm hẳn ra...”

Người ta nói đàn ông vô tâm, thật chẳng sai chút nào.

Có anh chồng cứ vô tư kể này kể nọ, hết chuyện năm nhất tới năm hai rồi vòng qua năm ba mà chẳng để ý lòng vợ đã nấu nê đến mức nào rồi.

Đợt ấy mẹ Sò buồn lắm, chẳng trách ba Hên, chỉ trách bản thân mình thôi. Xưa kia anh hỏi cưới đã nói rõ ràng chưa yêu và chưa chắc đã yêu rồi mà chị vẫn cứ cố đâm đầu vào.

Căn bản ngày ấy còn trẻ, vẫn mộng mơ lắm, cứ ngỡ nếu mình hết lòng hết sức với ai đó, rồi sống chung với nhau ngày qua ngày thì rồi kiểu gì cũng có thiện cảm.

Thời gian trôi qua, thiện cảm có, thương cũng có.

Nhưng lòng người phụ nữ lại tham lam muốn nhiều hơn thế. Đem lên mạng tâm sự thì người ta chửi chị ngu, nói cái loại đó thì còn nín kéo làm gì, giải thoát đi cho nó nhẹ nợ.

Ừ, chị cũng thấy mình ngu thật.

Mà biết làm sao đây? Khi mà chị còn yêu anh nhiều lắm, khi mà chị không hề muốn Hên Sò phải lựa chọn giữa ba và mẹ, chẳng nhần tâm phá hoại đi hạnh phúc bao lâu nay mình dày công vun vén.

Có chị vợ rơi vào bế tắc cực độ, dạo gần đây mặt mũi lúc nào cũng xanh xanh. Chồng nhìn vợ mà xót, nghĩ bà xã ở nhà nhiều mù người rồi nên nhân chuyến công tác đi Thái Lan nửa tháng thì đăng ký cho ba mẹ con sang cùng mừng ngày cuối luôn.

Hai cục bông nhỏ thích ơi là thích, háo hức chạy ra chạy vào đếm từng giờ, nhát nhát lại hỏi mẹ sắp tới ngày đi máy bay sang với ba Hậu chưa. Chị Hà nhìn lũ nhóc mà cũng vui lây theo.

Mà đúng là trẻ con, ở nhà thì hứng, tới lúc đi thật rồi thì bị say với cả nhọc người nên phụng phịu đòi xuống hoai. Chị phải dỗ mãi sắp được gặp ba rồi chúng mới phần chân thêm một chút.

Đợi mãi đợi mãi máy bay mới hạ cánh, Hến Sò sung sướng chạy tíu tít theo mẹ tìm ba. Ngặt nỗi ngóng mãi chẳng thấy ba đâu, các nàng xì hết cả mặt.

Chị Hà đoán anh mắc chút công việc nên dắt con vào phòng chờ. Hai đứa nhọc ngủ thiếp đi trong lòng mẹ, lúc dậy thì kêu đói nặng xì ngậu, chị đành phải mua tạm đồ trong sân bay cho tụi nó.

Mà khổ, con ăn không quen, đứa lớn đứa bé thi nhau nôn oẹ khiến mẹ lo tái cả mặt, tìm điện thoại gọi chồng thì mãi chẳng liên lạc được hại chị càng thêm cuống.

Một tiếng.

Hai tiếng.

Rồi ba tiếng.

Hến Sò khóc hoai, anh trước giờ vốn chu đáo chứ chưa từng như này, chị từ lo cho con giờ chuyển thêm lo cho chồng, thậm chí cầu mong mọi việc vẫn ổn. Ngay lúc chị đang tính tìm khách sạn nào gần gần để nghỉ tạm thì có điện thoại của ông xã.

-“Mình à, anh bận chắc không ra đón được ba mẹ con đâu, mình bắt taxi nhé, địa chỉ anh sẽ nhắn tin sau, có gì mình đưa cho lái xe là họ tự biết.”

-“Dạ, mình vẫn khỏe chứ?”

-“Anh khỏe, mình cho anh nói chuyện với hai con.”

Chị Hà đưa máy cho Sò, hai đứa đang dặt dẹo mè nheo mà nghe giọng ba một cái tươi tỉnh hẳn lên, nói cười khúc kha khúc khích.

Ba bảo ba yêu Hến Sò nhiều lắm nha, hẹn lát gặp lại. Ba Hậu vừa bai bai xong thì máy mẹ Hà lại kêu, chị bận xách đồ nên bảo con nhắn nghe với mở loa ngoài luôn giúp mẹ.

Bé Hến ngoan ngoãn cầm máy, cái giọng cô gì quen ơi là quen, cô chào hỏi qua vài câu rồi bảo mẹ.

-“Em à, bé Bi nhà chị ăn đồ Thái không quen nên bị nôn mửa phải đưa vào bệnh viện, chị mượn tạm anh Hậu nhà em một chút nhé.”

Chị Hà nghe mà điếng cả người. Ước chi bây giờ mình mới chỉ mười tám đôi mươi, nếu vậy chắc chị sẽ bỏ tất cả để mua vé sớm nhất quay về nước.

Mà ước thì cũng chỉ là ước mà thôi.

Nhìn các con mệt mỏi cả quãng đường dài, mong mỗi được gặp ba, háo hức được đi chơi, nước mắt mẹ ứa, tim mẹ bỗng dưng thắt lại.

Mẹ đau, nhưng mẹ thà nhẫn nhịn một mình chứ không muốn làm những đứa con thơ ngây kia chịu bất cứ tổn thương nào cả.

Thế mới nói thế gian này, bao la rộng lớn nhất, vẫn là lòng mẹ.

33. #33

Ngày hôm đó Hến Sò được mẹ Hà gọi xe đưa về khách sạn nha, mẹ tắm tấp cho hai em, thay váy hoa rực rỡ như công chúa ấy.

Thế rồi mẹ dắt hai đứa tới quán ăn sang trọng ới là sang trọng, gọi những món đắt tiền nhất. Bàn có ba mẹ con thôi mà tới mấy cô chú đứng cạnh phục vụ ỹ, thức ăn trong đây ngon hơn ở sân bay nhiều, các nàng tởm ta tởm tẻm hết đĩa này tới đĩa khác mà chẳng bị nôn hay dị ứng gì hết.

Xong rồi không như những lần trước nằm trong phòng đợi ba Hậu, mẹ cho hai công chúa đi chơi khắp cái khu đấy luôn, mẹ còn cùng tụi nhỏ đua nhau gấp gấu bông cơ.

Mẹ Hà chơi giỏi lắm, gấp được em gấu trúc to bự, Hén cười tít hết cả mắt. Mẹ cũng gấp thêm thỏ con đáng yêu cho Sò. Hai đứa nhảy chân sáo theo mẹ mà hí ha hí hửng, tíu tíu nịnh nọt.

-“Mẹ Hà là số một nha.”

-“Yêu mẹ Hà nhất...yêu ới là yêu ý...mẹ Hà thơm Sò một cái đi...”

-“Thơm Hén nữa nha mẹ...”

Hai em ngọt xớt nũng nịu làm mẹ khẽ cười, dường như mọi muộn phiền đều tan biến. Mẹ thơm chùn chụt lên má phúng phính rồi tung tăng dắt con đi thăm thú nơi này nơi kia, mãi tới tối muộn mới thềm về khách sạn.

Sếp Hậu về gần hai mươi phút rồi mà chẳng liên lạc được với vợ con, ngồi trong phòng đợi lửa giận cứ ngùn ngụt. Đã thế Hén Sò trông thấy anh lại còn phốt lờ mới choáng chứ, ba xuống nước chạy ra gọi mà các nàng trốn chui trốn lủi sau lưng mẹ, không chịu ôm hôn như mọi khi.

-“Sao thế? Hai đứa như vậy làm ba buồn lắm đó.”

Giọng ba rầu rĩ làm em Sò mũi lòng quay lại, chị Hén thì cứng rắn hơn, thủ thủ vào tai Sò cái gì đó rồi hai đứa gật gật đầu, chạy vù lên giường đắp chăn.

Mẹ Hà nhìn bọn nó giở thói trẻ con thì cười khỏ, ai bảo thường ngày chồng chiều chúng quá nên sinh hư rồi.

-“Sao anh gọi mình không được? Có biết anh lo như nào không? Ba mẹ con lạ nước lạ cái nhờ đi lạc thì sao? Có gì phải đợi anh về chứ?”

Hay.

Đúng là đàn ông, vô tư quá thể đáng.

Vợ ngậm đắng, giải thích mấy hết pin rồi xin lỗi ông xã cho xong chuyện. Đoạn, chị bỏ xuống spa bên dưới nằm một lúc xả stress. Được cái khách sạn anh thuê cũng khá ổn, nhân viên phục vụ 24/24, thái độ thân thiện hoà đồng, dịch vụ cũng rất tốt.

Anh Hậu thì cũng chẳng có tâm trí mà để ý vợ nữa, hai con cứ như vậy khiến ba ảo não dễ sợ. Bao nhiêu ngày xa cách mong nhớ mà giờ gặp lại chúng nữ lòng nào lạnh nhạt vô tình thể chứ?

-“Hén Sò chui ra được không? Giận ba cái gì à?”

-“Ba Hậu đi ngủ đi, bọn con phải ngủ đây, ngủ sớm mới là bé ngoan.”

Em Sò ra vẻ hiểu biết, ba em thì vẫn rất kiên trì.

-“Thế ba ngủ chung với nha.”

-“Ừ ừ, ba ra chỗ khác đi, ba ra giường ba đi, ngủ chung là sập giường đó.”

-“Không, giường này xịn lắm không sợ sập đâu, hai đứa không thương ba nữa à?”

Chị Hén nghe ba hỏi thì trề cái môi ra phản đối.

-“Đâu phải bọn con không thương ba Hậu đâu, là ba Hậu không thương Hén Sò, ba Hậu không thềm ra sân bay đón bọn con nha.”

-“Ba bận việc mà, nhiều công việc lắm, phải đi làm mới có tiền nuôi Hén Sò chứ.”

-“A a bắt quả tang ba Hậu nói phét nha, ba Hậu đâu bận việc đâu, ba Hậu đi với Bi cơ mà, rõ ràng con nghe thấy thế á, cô gì điện thoại cho mẹ ý, bảo là mượn tạm nha. Ba Hậu hư rồi, cuối tuần này ba Hậu không có phiếu bé ngoan đâu.”

Có ông bố bị con gái bóc mẽ đến điếng người. Biết lỗi nhận sai rồi nịnh nọt đủ kiểu mà các nàng mãi không tha, rốt cuộc đành đợi tới lúc bà xã về để xin cứu nguy.

Chị Hà nhìn chồng thấy tội tội liền động lòng trắc ẩn, vừa kéo chăn của hai con vừa dỗ dành.

-“Hai đứa nghe mẹ nói này, hôm nay Bi ốm thì ba phải đưa Bi vào bệnh viện là đúng rồi mà. Ba làm việc tốt sao hai đứa lại trách rồi giận ba thế?”

Bé Sò tròn mắt ngây thơ, nghĩ nghĩ có vẻ hơi hồi lồi. Ngược lại bé Hén không phục chút nào, quay ra chất vấn.

-“Người khác đưa Bi đi bệnh viện cũng được mà...ba đi với Bi xong ba bỏ mẹ con mình ở sân bay ý...sau rồi ba còn nói dối ba bận việc...ba Hậu là hư lắm rồi á...Hén mà méc ông Hải là ba Hậu sẽ bị đánh đòn...”

-“Thôi mà, sao Hén trẻ con quá vậy? Người khác đâu có tiện đường mà đưa em đi. Ba nói dối vì ba sợ Hén với Sò với mẹ lo lắng thôi mà. Đừng hờn ba như vậy tội ba lắm, các con nghe mẹ nha, ra ôm ba một cái đi.”

Các nàng đúng là được cưng quá thành ra đôi lúc lên nước khó bảo, con nhà người ta chỉ cần giơ gậy là đã sợ xoắn cả quẩy, đằng này hai đứa làm mình làm mẩy hoài, hại phụ huynh dỗ dành mãi mới được.

Mẹ Hà giải quyết xong thì mệt mỏi về giường mình, các bé nằm gọn trong lòng ba nghe kể chuyện cổ tích. Ba nhớ con đâm ra điện thoại nháy liên tục mà cũng chẳng bắt máy, đợi lữ nhóc ngủ rồi mới khe khẽ nhấn số gọi lại.

-“Có gì không em?”

-“À không, định rủ anh xuống bar chơi.”

-“Thôi em à, anh vừa bị hai đứa hờn một trận vì tội bỏ ba mẹ con ngoài sân bay kia, ngẫm cũng thấy mình sai.”

Anh Hậu thở dài, chị Liên từ đầu dây bên kia bực tức bảo.

-“Vớ vẩn, sai ở đâu mà sai? Tình huống lúc đó khẩn cấp biết làm sao? Mà bọn nhóc thì biết quái gì cơ chứ, chẳng qua là con mẹ nó nhồi vào đầu thôi, cái loại đàn bà dùng con đây đoạ chồng đúng là không thể chấp nhận nổi.”

Ai đó nghe người yêu cũ phân tích mà sôi cả máu, không vì hai con yêu đang ngon giấc thì chắc ầm ĩ lên rồi. Ba Hậu nhẹ nhàng nhắc nhở đối phương.

-“Em ngậm miệng lại đi. Là vợ anh đó, đừng đi quá giới hạn. Với lại anh còn chưa hỏi em cái tội bép xép đầu nhé, cuộc điện thoại lúc đó của em là có ý gì?”

-“Có gì đâu, chỉ là điện báo Hà không phải lo lắng với thông cảm cho mình, đừng giận anh thôi mà. Sao? Bà xã lại khóc lóc tí tê kể tội em à? Anh phải là người hiểu em nhất chứ, hỏi vậy khiến em buồn nha.”

-“Được rồi, anh xin lỗi. Ngủ sớm đi.”

Ba Hén chán nản tắt máy. Tính Liên là vậy đó, đầu ba từ bao giờ rồi mà còn trẻ con lắm, ăn nói chẳng biết chừng mực gì cả. Cô khiến anh lo lắng nhiều, lo cô tương lai không lấy được người tốt, rồi chỉ sợ với cái tính đó thì dăm bữa nửa tháng hấn cho Liên ra đề ỏ mắt.

Anh Hậu thơm nhẹ lên trán các con, lưu luyến ngắm hai thiên thần của mình mãi mới rời khỏi trở về giường lớn. Đêm khuya thanh vắng, những tiếng nấc ngày một rõ, có người chồng vội vã bật đèn ngủ, phát hoảng khi thấy mắt vợ đỏ hoe.

-“Mình...sao thế mình?”

Chị Hà nghe giọng ông xã thì giật nảy, len lén lau nước mắt rồi cố làm ra vẻ tự nhiên giải thích.

-“Em không sao, lạ nhà không ngủ được thôi ạ.”

-“Không sao là thế nào, mình khóc ướt hết cả cái gối rồi còn gì, người ta không biết lại tưởng anh bắt nạt mình.”

-“Đâu có...”

-“Thế dì Hợi lại gây chuyện à? Hay nhà cậu Hợp làm sao? Ba mẹ vẫn khỏe chứ?”

Chồng hỏi tới tấp dồn dập khiến vợ hơi bối rối. Chị có thể nói chị giận vì ba Hén không ra sân bay đón mấy mẹ con, chị buồn bởi anh còn thương người ấy nhiều thật nhiều sao?

34. #34

Mọi điều trước hôn nhân chẳng phải quá rõ ràng rồi mà? Anh giữ đúng lời hứa, lo cho chị cuộc sống sung túc, nhà cao cửa rộng, chị đâu thể muối mặt mà đòi hỏi gì thêm nữa?

Anh đã nói có thể mãi mãi sẽ không yêu, là tại chị ngốc nghếch mộng mơ quá thôi. Rồi thì rõ ràng là bé Bi bị bệnh, bây giờ tâm sự thật lòng chẳng khác nào bà vợ già nhỏ nhen mắt.

Dẫu sao chồng chị cũng là đàn ông, lòng phụ nữ chắc gì anh đã thấu, nhất là với người phụ nữ anh không yêu.

-“Vợ à...nghĩ gì mà đơ thế...trán nóng quá rồi đây này...anh gọi bác sĩ nhé...”

-“Không...thôi đừng anh...”

Anh Hậu thấy giọng vợ nghèn nghẹn thì thương nên cũng chẳng gượng ép, chỉ là chạy vào nhà vệ sinh vừa xấp nước khăn mặt vừa mang ra lau trán cho vợ, nhỏ giọng quan tâm.

-“Có chuyện gì nói chồng nghe xem nào, có chồng để làm gì?”

Mẹ Hà chẳng biết trả lời như nào, nhỡ buột miệng kêu Hén Sò. Ba Hậu nghe tên con gái thì như đĩa phải vôi, sốt sắng tra khảo bà xã, chị bối rối quá đành phải kiếm cái cớ nói bừa.

-“À, cũng không có gì, tại lúc ở sân bay hai đứa bị nôn, em nghĩ mà thấy xót.”

-“Hả? Sao lại bị nôn? Ăn cái gì mà bị nôn? Sao em lại bất cẩn như vậy? Hai con còn nhỏ như thế, thế có nôn nhiều không?”

Cứ động tới các nàng là ba lại xù lông như nhím vậy đó. Mẹ thở dài, thôi trót đâm lao thì đành phải theo lao chứ biết làm sao?

-“Cũng hơi nhiều, khóc nữa, hại em sợ xanh cả mặt. Lúc đó đợi mãi không thấy mình nên em mua thức ăn ngoài sân bay cho tụi nhỏ, hai đứa ăn không quen. Mình đừng giận, suy cho cùng cũng tại em gà mờ chẳng biết hàng quán nào tốt tốt ở đây cả.”

Ba Hén nghe mẹ Sò kể chuyện thì sồn hết cả gai ốc, lao ra ôm mỗi đứa một phát rồi mới quay trở lại. Vợ nhận lỗi mà chồng chẳng thấy người ngoài chút nào cả, tính ra người sai là anh mới đúng.

Con mình không lo lại đi lo con người khác, có thằng cha nào tệ như anh không? Nếu như hôm nay hai cục bông ấy có việc gì thì anh sống sao nổi?

Ông xã ăn năn chẳng ngủ nổi, trần trọc qua lại hoài, bà xã thương thương chồng lại đổi đầu nhẹ nhàng matxa chân.

Thế rồi ba Hén với mẹ Sò sau bao nhiêu ngày xa cách, mới khề chạm vào nhau đã thấy rạo rực xao xuyến. Có người cứng ngắt chẳng chịu nổi bắt đầu rà soát tới lui, người kia nhিপ tim cũng rối loạn chẳng kém.

Khổ nỗi đời lắm sự oái oăm, nửa đêm nửa hôm chồng vừa mới lột được mảnh vải cuối cùng của vợ thì chuông đã kêu inh ỏi liên hồi. Bực bội lắm mà vẫn phải với áo quần mặc vội, bắt đắc dĩ ra mở cửa.

Chị Hà nằm trên giường nghe giọng nỉ non thỏ thẻ bên ngoài thì ức chế muốn điên, chẳng buồn giữ hình tượng lễ tiết gì nữa, tức mình trở dậy mở tủ lấy chiếc áo sơ mi của chồng khoác vào, cố ý cẩn thận cài lệch một hàng khuy mới mò ra dịu dàng chào hỏi “khách quý”.

-“Mẹ Bi sang chơi ạ.”

Anh Hậu đưa mắt nhìn bà xã đến nội y cũng chẳng thèm mặc, cả người chỉ khoác mỗi chiếc áo mỏng dính xộc xà xộc xệch thì đột nhiên toàn thân tê dại tưởng đứng không vững.

Ngược lại chị Liên ngứa hết cả mắt, ngấm mồi cũng chẳng hiểu vì sao người yêu cũ của mình có thể chung sống với loại đàn bà rẻ tiền như này gần đây năm trời nữa?

-“Gớm đàn bà phụ nữ tưởng cô Hà thế nào, ai ngờ cũng dâm dăng ra phết nhỉ?”

Ba Hén nghe mà tím cả mặt, cứ sợ mẹ Sò sẽ giận cơ, ai ngờ thái độ của chị vẫn rất nhẹ nhàng lịch sự.

-“Chị thông cảm, em đoán chắc hai mẹ con có việc gì nghiêm trọng lắm nên chị mới gọi khuya thế này, em lo quá liền vội phóng ra luôn. Tại nhà em ban nãy ném đồ đi đâu mà vợ tìm hoài chẳng thấy.”

Anh Hậu bị vợ trách thì cười xuề xòa, cũng chẳng nghe ra được ý tứ gì kỳ lạ trong lời nói của bà xã nữa, căn bản chị thường ngày vẫn hay quan tâm quá mức tới người khác như vậy. Nhớ có đợt cô hàng xóm bị sốt mà ba giờ sáng mẹ Hén cũng nhảy sang đánh gió giúp người ta cơ mà, bởi vậy nên giờ lo cho bé Bi với chị Liên là điều đương nhiên thôi.

Chỉ có điều không hiểu làm sao mẹ Bi được quan tâm mà mặt mũi cứ đen kìn kịt, đúng là đàn bà già rồi mà nhiều khi điệu đà đỏng đảnh quá cũng gây phiền. Ba Hén chẹp miệng an ủi.

-“Thôi công việc có gì sáng mai giải quyết, còn giờ khuya rồi thì về nghỉ sớm đi.”

Đoạn anh quay sang giải thích với vợ.

-“Liên đợt này sang lấy hàng về bán online, nhưng bị kẻ xấu lừa mất trắng tiền mấy lô liền, tâm trạng không được tốt.”

Thương xót người ấy của chồng, chị đâu phải thánh nhân, cho nên chỉ có thể giả bộ mà thôi.

-“Vậy ạ, ôi tiếc thật. Thôi nếu gấp quá thì hai người vào trong này mà bàn bạc cũng được, em đi ngủ trước đây.”

Có người vợ khề vượn người tỏ vẻ mệt mỏi, đào bới cứ phải gọi là lấp la lấp lửng. Ông xã nhìn theo mà nóng hết cả người, quay lại dặn dò khách qua loa vài câu rồi vội vàng đóng sầm cửa, không nhận được lao vào bà xã đây đưa âu yếm.

Lần đầu tiên khởi đầu chuyện ấy ở nơi khe tường chật chội, chồng phần khích cực độ, mơn trớn dọc theo xương quai xanh của vợ khiến đầu óc chị trống rỗng, thân thể theo phản xạ tự nhiên mềm nhũn như nước, cổ vòng tay qua bám lấy bắp vai chồng làm điểm tựa.

Chị vẫn vậy, hay ngượng ngùng, ít nói. Nhưng chỉ cần chút thay đổi lả lướt nhỏ cũng khiến cơ thể anh ngay lập tức có phản xạ, bàn tay ấm nóng gấp gáp gõ từng chiếc cúc.

Nơi nào đó, có đoá anh đào nở rộ mời gọi.

Nơi nào đó, có ông chồng nhip thở một lúc một rồi ren hỗn loạn.

Anh ôm vợ đặt vào giường, ngây ngốc vuốt ve từng tác da thịt khiến chị run rẩy từng hồi, vô thức buột miệng gọi chồng.

-“Mình à...mình...như chúng mình có tính là yêu nhau không nhỉ?”

Ba Hén nghe mẹ Sò thắc mắc thì phì cười.

-“Già khảm khú rồi còn yêu đương cái nổi gì chứ, mình uống lộn thuốc hả?”

Thực ra không cần anh trả lời chị cũng biết đáp án, chỉ là chính tai nghe nó cứ xót xa làm sao ấy. Dưới ánh điện nhân nhật có hai người triền miên không ngừng, trái ngược với ông xã cuồng nhiệt ngọt ngào, bà xã nằm trong vòng tay ấm áp rộng lớn mà lòng bất an đến lạ.

Tính ra sếp Hậu chắc là người đàn ông “mẫu mực” của năm, đêm trước vừa hoạt động hết công suất mà sáng hôm sau vẫn có thể dậy sớm xuống gõ cửa phòng người yêu cũ để giải quyết công việc.

Cứ ngỡ giúp được chị Liên bắt kẻ gian.

Ai dè mẹ Bi ngây thơ quá, gửi tiền cho người ta lại trao tận tay chứ không ra ngân hàng, không có giấy tờ làm chứng, xong rồi chỉ biết mỗi tên anh Bốn, nơi ở, nghề nghiệp của hắn ta chị không rõ, hình dáng thì nhớ mỗi là người cao ráo.

Thế gian này thử hỏi có biết bao nhiêu anh Bốn cao ráo đây?

Ca này khó, đến giám đốc Hậu cũng phải chịu. Thấy người yêu cũ buồn rầu khóc miết, rốt cuộc anh đành bảo thôi tiền hàng anh đền cho, đồ dành mãi mà chị vẫn nức nở hoài.

-“Em...không phải em tham...mà số tiền đó quá lớn...không có thì em không nhập được đợt hàng tiếp...”

-“Ừ, được rồi, đừng ngại.”

Anh Hậu an ủi, chị Liên phân trần.

-“Nể anh lắm em mới lấy ạ.”

Ba Hén gật đầu, xong chuyện thì tính về đưa mấy mẹ con đi chơi. Nào ngờ chị đã dắt hai đứa đi ngắm bình minh từ bao giờ chứ chẳng thêm đợi chồng.

Có người ba trong lòng ngứa ngáy khó chịu kinh khủng, từng tức tẩn bộ dọc theo bãi biển để tìm vợ con. Chị Liên thấy vậy cũng thay bikini rồi dắt bé Bi đi cùng, trông họ chẳng khác nào gia đình ba người vô cùng hạnh phúc cả.

Mãi mới tìm được Hén Sò, ba Hậu hơi dỗi nên chỉ ngồi nhâm nhi nước dừa ở ghế gỗ phía xa với người yêu cũ chứ không xuống biển với các nàng.

Hai bé mặc đồ bơi nhìn trắng xinh quá, đúng là con mình có khác, anh Hậu khẽ mỉm cười. Chị Hà thì vẫn diện áo sơ mi quần ngắn thôi, mà từ nãy hình như mãi chơi nên bị dính nước hơi nhiều thì phải, vải có ép sát vào người lộ cả áo con bên trong.

Sếp Hậu đã nóng mắt thì chớ, chị Liên bên cạnh tấm tắc khen sếp bà trông ngon nhỉ khiến anh giận phùng phùng, lao ra kéo tay vợ mắng nhẹ.

-“Mình xem lại mình đi, ăn mặc thế hả? Còn ra cái thể thống gì cơ chứ? Để mấy thằng choai choai nó bỏ hết cả mắt rồi đấy.”

Mẹ Hà giật mình ngó lại bản thân mà mặt mỗi lúc một đỏ rực, thậm chí mình sao có thể bất cẩn đến vậy? Chồng bực bội kéo vợ lên bờ, Hén Sò trông vậy cũng tíu tít bám theo.

Chị Liên mãi hóng hớt, cái cổ vươn cao quá thành ra ghế bị lộn. Chị bị ngã một cú bán mặt cho đất bán lưng cho trời.

Đau quá, tiếng kêu cũng ai oán tha lương.

Ba Hén thấy tình thế nguy hiểm thì bảo vợ lên trước, vội vàng chạy tới đỡ người yêu cũ. Mẹ Sò nhìn theo bước chân hối hả của chồng, trong lòng thấy chán nản vô cùng.

Tiếng lủ nhóc léo nhéo đằng sau khiến chị bừng tỉnh, một tay ôm đứa nhỏ bồng lên một tay dắt đứa lớn. Hén hỏi chị có đợi ba Hậu đi chung không, thấy mẹ lắc đầu bé liền ngây ngô thắc mắc.

-“Ba Hậu lại đi với cô Liên ạ?”

Chị Hà sợ con buồn nên chỉ giải thích cô bị ngã ba ra giúp đỡ là chuyện đương nhiên, ba là người tốt. Bé nghe vậy thì vui vẻ quay lại đon đả.

-“Ba Hậu ơi Hên Sò với mẹ Hà về trước nha. Bai bai ba Hậu nha, bai bai cô Liên và em Bi nữa.”

Sò ở trên cũng ngoan ngoãn vẫy tay chào. Anh Hậu nghe giọng gái yêu ngọt xớt thì lòng xốn xang lắm, ngẩng lên trông dáng ba mẹ con nhà nó hoà vào ánh nắng sớm nhàn nhạt thấy bình yên ghê gớm.

Mẹ Hà chỉ bé được Sò thôi, còn chị Hên phải đi bộ khiến ba xót xót, định hỏi han mẹ Bi vài câu rồi chạy ra bông công chúa lớn mà chị Liên lại bị nặng quá, sải cả chân chẳng đi nổi nên rốt cuộc ba Hậu lại bắt đắc dĩ phải dìu chị về khách sạn.

35. #35

Chị Liên một tay bám eo anh Hậu, tay kia dắt bé Bi, nhìn lên ba mẹ con nhà chị Hà lồi thoi lệch thếch phía trước tự dưng thấy thoải mái ghê gớm.

Người ta nói đầu gối tay ấp cũng thua tình xưa nghĩa cũ, quả không sai.

Mẹ Bi chẹp miệng, có chút thương hại cho mẹ Sò nhưng cũng chẳng biết làm sao cả. Chị đâu phải tiên nữ mà nghĩ cho cả thế gian, sống không vì mình trời chu đất diệt.

Anh Hậu thì tay đỡ người yêu cũ mà mắt không rời khỏi con gái cưng. Ngẫm lại hơi bực bà xã, cứ cố đi nhanh thế làm gì không biết? Chẳng để ý tới Hên chân ngắn phải chạy tíu tít đằng sau gì cả.

Đó, đàn bà đó, kể cả người cẩn thận chu toàn nhất thì nhiều khi cũng sợ ý quá cơ. Chồng lo cho cục bông nhỏ, đang định gọi với dặn vợ đi chậm chậm thôi mà chưa kịp cất lời thì đã thấy con mình vấp phải đá ngã dúm dụi.

Ba sợ xanh mặt, hoảng hốt chạy tới đỡ Hên, có người đang yếu ớt dựa vào anh bị bắt ngờ, trượt chân một phát chổng vó ngay giữa bãi biển, hại bé Bi cũng lăn lóc theo chị. Hai mẹ con bị đau điếng, ôm nhau đứng dậy mà dờ khóc dở cười.

Phía kia sếp Hậu vừa bông con xoa xoa nịnh nịnh vừa tức tối mắng sếp bà.

-“Mình vội ăn cướp hả mà bước nhanh thế? Hên nhỏ xịu à, đuổi làm sao được mình?”

Mẹ thấy em đầu gối tìm bầm thì xót lắm, cộng thêm bao ức chế tích tụ đâm ra mắt cũng rơm rớm. Sò tròn mắt nhìn mẹ, nhìn sang ba cúi rồi lại nhìn chị Hên mếu thì tự dưng cũng sụt sà sụt sịt.

Chồng thấy vợ khóc con hờn thì tim gan mềm nhũn, hạ giọng dỗ dành mấy mẹ con nhà nó, dắt về khách sạn thay đồ rồi đưa đi ăn sáng.

Hên Sò mới đó thôi mà đã cười toe toét rồi, chị Hà ngồi ăn mà bị chồng khoác tay qua vai thì thấy hơi ngại ngại, chẳng hiểu sao nơi công cộng mà ông xã cứ làm như chỗ vắng người không bằng.

-“Mình à...mình ăn đi...”

Vợ nhắc khéo, sống với cái người này bao nhiêu năm anh Hậu lại quá hiểu đi. Cũng vì quen rồi nên không bực, chỉ là ghé tai thì thầm trêu chọc bà xã.

-“Mình mắc bệnh ngời sao nặng quá rồi đấy, đất Thái này biết ai với ai đâu mà phải giữ hình tượng.”

Đoạn anh quay sang giỡn với lũ trẻ, ra sức đồ các nàng.

-“Con gì ăn cỏ?”

-“Con biết, con trâu ạ.”

Sò nhanh nhẩu trả lời, Hên bên cạnh thì ra vẻ hiểu biết hơn.

-“Ồi dồi ôi, đâu chỉ con trâu đâu, con bò nữa nè, con ngựa, con voi, con tê giác...bao nhiêu là con á...cả con người nữa...”

-“Êu êu, chị Hên sai rồi nhé, con người đâu có ăn cỏ đâu.”

-“Có mà, thi thoảng ba mẹ vẫn ăn hành với lá hẹ đấy thôi, chẳng qua là chúng mình không ăn được.”

Bé chị bữu môi giải thích, bé em tỏ vẻ không phục.

-“Hành với hẹ là rau thơm ý, không phải là cỏ, chị nhầm rồi.”

-“Đâu, cũng tính là cỏ mà, em Sò không biết thì thôi á, đúng không ba mẹ?”

Các nàng bắt đầu chí cha chí choé, chị Hà phì cười, anh Hậu phải hỏi câu khác làm phân tán sự chú ý của chúng.

-“Ở nhà mình ba Hậu đẹp hơn hay mẹ Hà đẹp hơn?”

Ca này khó, nhiều lúc sếp bà thấy sếp ông cũng trẻ con kinh khủng luôn, cứ rảnh rỗi là mang tội nhỏ ra chọc thôi. Hai cục bông nhỏ ngơ ngác, mắt to tròn long lanh hết ngó ba lại ngó mẹ, mãi lâu sau bé Hên mới rụt rè phát biểu.

-“Ba Hậu đẹp trai hơn...nhưng mẹ Hà lại đẹp gái hơn ạ...”

Em Sò thấy hay hay cũng thích chí bổ sung.

-“Vâng vâng đúng rồi, ba Hậu đẹp trai nhất quả đất, mẹ Hà đẹp gái nhất hệ mặt trời, hí hí.”

Hai đứa con gái này cứ như thiên thần ông trời ban tặng vậy, khôn khôn với đáng yêu ghê gớm, ba mẹ có thể ở nhà cả ngày với các em cũng không chán.

Anh Hậu chị Hà đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chung một cảm xúc, ấy chính là tự hào.

Ai đó mãi vui với gia đình, tới lúc nhận được điện thoại của người yêu cũ mới nhớ ra chuyện ban nãy, vội vàng nhắc máy xin lỗi mẹ Bi.

Cũng may chị Liên là người tính tình xởi lởi tốt bụng nên không hề trách anh, chỉ rủ tẹo nữa đi trung tâm thương mại thì sáu người đi cùng cho vui. Anh Hậu ngay lập tức đồng ý mà chẳng thêm hỏi ý kiến bà xã.

Chị Hà tuy khó chịu nhưng mặt vẫn tươi như hoa. Chị đặt lợi ích của Hên Sò lên trước, chỉ đơn giản nghĩ các bé có quyền được ở cạnh ba, được đi chơi vui vẻ. Mẹ Sò là vậy đó, một khi đã cố ý giả bộ thì đối phương khó mà đoán được chị nghĩ gì.

Mẹ Bi thấy mẹ Sò vẫn cười đùa được thì hơi tức tức, trộm nghĩ thi thoảng người yêu cũ phàn nàn vợ vô cảm quả không sai. Mấy người dạo một vòng thì dừng lại ở shop quần áo hàng hiệu khá to, anh Hậu bảo hai mẹ cứ thoải mái mua sắm đi, anh chịu trách nhiệm dẫn ba bé sang gian trẻ con thử áo quần.

Chị Hà thấy váy áo ở đây hở nhiều quá, không hợp với mình nên đi thẳng qua gian hàng nam lựa đồ cho chồng.

Ngược lại chị Liên chọn được rất nhiều món ưng ý, thường thì nếu đi với người yêu cũ chị sẽ mua sắm thả ga hơn, căn bản anh Hậu rất đàn ông, mọi lần kể cả chị tranh thế nào thì anh cũng nhất định không để phụ nữ trả tiền.

Mẹ Bi nhọc công thay thay thử thử mấy tiếng trời cuối cùng cũng tạm hài lòng, quay sang thấy người bạn đi cùng trong giỏ toàn quần áo nam thì chân thành tâm sự.

-“Hà cũng phải chọn cái gì đi chứ em? Chỗ chị em với nhau chị nói thật lòng, trông em quê quá à. Nếu không vì đi với chị và anh Hậu thì chưa chắc người ta đã cho em bước chân vào cái hiệu quần áo sang trọng như này đâu.”

Thực ra những gì chị Liên nói không hoàn toàn sai, chuyện một vài cửa hiệu hay nhìn cách ăn mặc để đánh giá khách hàng là bình thường. Chị Hà nghĩ vậy nên cũng chỉ cười cười.

-“Vâng cảm ơn chị nhắc nhở. Nhưng mà em cũng toàn đi cùng ông xã chứ chẳng bao giờ tới mấy cửa hàng như này một mình nên chị không phải lo cho em đâu ạ.”

Đúng là cổ hủ khó cải tạo, mẹ Bi chán nản đi lên chỗ thanh toán cùng người cũ. Khổ nỗi thế gian lắm sự khó lường, anh Hậu thấy chị Hà thì phần khởi ném hết đồ trong giỏ của mình vào cho vợ rồi dắt ba đứa ra ngoài ăn kem.

Tính chị Hà xưa nay đều rất chiều chồng nên dần dần tạo cho anh Hậu thói quen xấu. Cứ gia đình đi mua sắm ở đâu mà mặc định bà xã đứng xếp hàng đợi thanh toán còn ông xã bế hai con ra ngoài chơi trước.

Vợ cũng chưa bao giờ thấy bất mãn vì chuyện đó, anh làm ăn bên ngoài vất vả nên cái gì đỡ được chồng là chị thấy hạnh phúc lắm rồi. Với lại thẻ lương ở công ty của anh, sổ tiết kiệm chung với mấy cái tài khoản ngân hàng chị quản hết mà, biết ba Hén có khoản ngoài nhưng mẹ Sò cũng chưa từng soi mói, căn bản mua sắm chi tiêu trong nhà có bao giờ thiếu đâu.

Chị Liên rơi vào thế bí, chẳng gọi anh Hậu quay lại được mà bảo chị Hà trả tiền thì nhục lắm, rốt cuộc đành rút ví.

Mà số đúng là nhỏ, chẳng hiểu sao cái máy đỡ hơi lại từ chối nhận thẻ của chị. May mà nhân viên ở đây biết nói tiếng anh, họ giải thích qua lại, chị nghe hình như là bảo có thể tài khoản của quý khách số dư không đủ.

Mẹ Bi ngoảnh lại thấy mẹ Sò điềm nhiên như không, từ đầu tới cuối chẳng có phản ứng gì sất, cũng không thêm đề nghị giúp đỡ. Mọi người trong hàng bắt đầu sốt ruột vì phải đợi lâu, chị Liên giữ lòng tự trọng nên thà vứt lại ba phần tư chỗ áo quần cũng nhất định không mở lời xin cứu trợ.

Ra khỏi quầy rồi, chị nhìn bà xã anh Hậu tươi cười thanh toán, còn nói vài câu tiếng anh trơn tru khen dịch vụ tốt cũng như cảm ơn thu ngân thì tức tím mặt tím mày.

Mẹ Bi nghĩ mà thấy bất công, loại đàn bà ích kỷ cổ hủ nhằm chán lại cưới được chồng ngon, còn người phụ nữ tuyệt vời như mình thì vợ phải thẳng đại gia đấm, chưa đầy ba năm đã phá sản.

Đúng là hồng nhan bạc phận, các cụ nói cấm có sai bao giờ.

36. #36

Mặc dù không ưa kiểu người bản tính như chị Hà nhưng một phần vì nghĩ mình quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, một phần nể anh Hậu nên mấy ngày đi chơi cùng chị Liên vẫn cố tỏ ra vui vẻ, thi thoảng trong bữa ăn chung cũng trò chuyện đôi chút với mẹ Sò.

–“Bây giờ chị với anh Hậu mà ngoại tình thì không biết Hà phản ứng như nào nhỉ?”

Sếp Hậu nhấp ngụm bia mà suýt sặc, hận không nhét được cái giẻ lau vào mồm chị Liên ngay lập tức. Tuy nhiên ngó sang thấy bà xã vẫn bình thản gỡ cua cho Hén Sò thì lòng nhẹ nhàng đi đôi chút.

Hén hỏi mẹ ngoại tình là gì? Ba bé xoa đầu bảo không có gì đâu, mẹ Bi thấy anh Hậu chau mày khó chịu thì liền đổi chủ đề.

–“Nói thật chị là chị ngưỡng mộ Hà lắm. Nhiều người phụ nữ mà thấy chồng nói chuyện với đàn bà khác thân mật chắc là họ lồng lộn lên rồi ý, đằng này em vẫn thoải mái được mới hoành tráng chứ. Không biết là cao thượng không ghen hay không yêu đây?”

Thực ra anh Hậu cũng tò mò muốn nghe đáp án nên quay sang nhìn vợ. Chị Hà chan nước sốt cho con rồi khê lau tay, dịu dàng đáp.

–“Không phải thế đâu chị à, mà là vì phúc em lớn, cưới được tấm chồng hoàn hảo hiếm có. Thiết nghĩ bất cứ người đàn bà nào được làm vợ anh Hậu thì cũng tin tưởng chồng hết mực thôi à.”

Sếp được vợ khen mát hết cả mặt, tuy ngoài miệng bảo anh có gì đâu mà mình cứ nói quá nhưng trong lòng cứ như có trăm đoá hoa đua nở vậy. Trong khi đó chị Liên chỉ cười cười bảo.

-“Chị đùa đấy, toàn người có học thức ai lại làm cái trò mèo mả gà đồng như thế. Chị và anh Hậu chỉ là bạn tâm giao giúp nhau khuây khoả trong cuộc sống thôi. Cả chuyến đi Thái cũng vậy, chị sang sau anh ấy hai ngày đó, chuyện bé Bi bị dị ứng thức ăn cũng là ngoài ý muốn, em đừng hiểu nhầm mà trách chồng.”

Mẹ Sò dạ hết mực ngoan ngoãn rồi gấp thức ăn cho ông xã. Sự thật thì đúng như chị Liên bảo, chuyện chị sang Thái anh Hậu cũng không biết trước. Thế nên mới có cái dở là trợ lý của anh chỉ đặt vé máy bay cho Hậu Hà Hên Sò thôi, còn mẹ con chị phải tự túc.

Bởi vậy tối muộn hôm đó mẹ Bi lại phải gõ cửa phòng khách sạn nhà người yêu cũ, giải thích rằng chưa biết cách mua vé online mà ra đại lý thì bất đồng ngôn ngữ không giao tiếp được, có gì trăm sự nhờ anh Hậu giúp.

Mẹ Sò nghe ai đó trình bày mà bị ngây ra mất mấy giây, cứ ngỡ dân CNTT của Bách Khoa thì điêu điêu với click vài phát trên web là muỗn chứ, với lại chị ấy còn buôn bán nữa cơ mà?

Tuy nhiên thương ba Hên đang vất vả làm báo cáo chuẩn bị cho buổi họp cuối cùng với cả cũng chẳng thích gây sự nên chị chỉ nhỏ nhẹ đề nghị.

-“Cái đấy đơn giản lắm, chị vào đây em dạy.”

Sếp Hậu bận bù lu một đồng công việc nên cũng gật đầu tán thành.

-“Ừ tốt quá, mình giúp mẹ Bi hộ anh nhé.”

Có người điêu lắm, nhưng vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt cho qua. Hai mẹ rủ nhau vào giường ngủ lớn, bắt đầu công cuộc mua vé máy bay, các bé cũng tíu tít hóng hớt xung quanh.

-“Hà chỉ làm giáo viên thôi mà cũng đua đòi dùng MacBook cơ à?”

Em Sò thấy cô nói vậy thì chu môi khoe khoang.

-“Ba Hậu con mua mác búcc đấy cô ạ, ba còn mua cho mẹ ai phôn hồng đính em bướm bướm xinh ơi là xinh á. Ba bảo bao giờ Sò với chị Hên lớn ba cũng mua rồi dán em thổ cho bọn con nha.”

Chị Hà véo nhẹ má cục bông nhỏ rồi cẩn thận hướng dẫn mẹ Bi đăng nhập, điền thông tin cơ bản và chọn chuyến bay. Tất cả đều diễn ra thuận lợi, chỉ còn bước cuối cùng là chị đưa máy cho chị Liên rồi bảo.

-“Chị điền số tài khoản của chị vào đây rồi click xác nhận là xong ạ.”

Đoạn mẹ Sò quay ra tủ lạnh lấy hoa quả ra gọt, Hên thấy cô mãi chẳng có động tĩnh gì, tưởng cô quên nên bé tốt bụng nhắc nhở.

-“Số tài khoản cô ạ, mẹ Hà bảo chỉ cần điền số đó vào là được rồi á, là mua được vé máy bay cho cô với em Bi đấy cô ạ.”

Chị Liên đã bực thì chớ, nghe cái giọng léo nhéo bên cạnh càng ngứa tai, không kiềm được ngoảnh sang mắng nhỏ.

-“Trẻ con biết cái gì mà bép xép, biến ra chỗ khác đi.”

Em Hên đang vui vẻ thì như bị gội gáo nước lạnh, mếu máo chạy ra ôm mẹ, thủ thỉ bảo con ghét cô Liên lắm. Chị Hà vốn thích con mình lớn lên sẽ trở thành một cô gái ngọt ngào, không mang lòng thù hận hay ầm ứ với ai cả nên đành lựa lời giảng giải nịnh nọt.

Tính Hên chẳng đánh đá như Sò nhưng rất khó thay đổi chính kiến, mãi một hồi sau bé mới chịu ngoắc tay hứa với mẹ không bực cô nữa.

Là trẻ con thật tốt, nhanh giận nhanh quên. Mọi chuyện ở Thái cũng như vậy mà về nước cũng chẳng khác, đàn ông vô tâm, đàn bà bằng mặt không bằng lòng, tụi nhỏ thì ngày một thân thiết, tít ta tít tít suốt ngày.

Khổ nỗi con người mà, nhần nhện càng lâu thì nhu cầu xả ra càng lớn. Chị Liên thì đã có anh Hậu tám chuyện cả ngày, chỉ còn chị Hà là phải nhờ tới công việc để vơi đi nỗi trống trải trong lòng.

Thế nên trong trường giờ các cô ấy quen rồi, ai có việc bận là nhờ bác Hà dạy thay, cũng chẳng cần trả tiết. Thậm chí chị còn nhận thêm dự án Toán Học Ứng Dụng làm cùng với thầy Thanh để giết thời gian.

Đây là một dự án phi lợi nhuận do thầy chịu trách nhiệm, mục đích là giúp học sinh từ tiểu học tới phổ thông thêm hiểu biết về những ứng dụng của toán học trong đời sống cũng như khơi gợi cho các em thêm hứng thú, không còn cảm thấy môn học quá khô khan.

Khối lượng công việc hơi nhiều mà lại chỉ có hai người làm nên có chút vất vả. Dì Hợi suốt ngày kêu bác Hà hăm nặng rồi, không có trợ cấp mà cũng làm. Mẹ Hến cười cười, thực ra có những thứ niềm vui chẳng thể mua được bằng tiền mà, tuy nhiên có nói thì cũng chưa chắc dì đã hiểu nên thôi.

Anh Hậu thấy dạo này vợ bạn thì cũng tâm lý sắp xếp công việc để về sớm xem có việc gì giúp được thì giúp. Nào có ngờ vừa vòng xe vào cổng đã bắt gặp bà xã toe toét trước mặt ai đó, lên trên thấy Hến Sò ở nhà không có ai trông thì càng bức bối.

Chồng ôm cục tức ngồi ở phòng khách, đợi được vợ về thì mắng xối xả.

-“Mình đi đâu mà để các con ở nhà thế hả? Có biết xã hội bây giờ nguy hiểm như nào không? Xềnh ra một cái là có chuyện. Mình vô trách nhiệm nó vừa thôi.”

Chị Hà sợ con thấy không hay, liền kéo ông xã vào phòng ngủ nhỏ nhẹ giải thích.

-“Em chỉ chạy xuống năm phút lấy tập tài liệu thầy Thanh đưa thôi, với lại đối diện còn có cô Nguyệt chú Trung đang ở nhà mà, mình làm gì mà nghiêm trọng thế?”

Sếp Hậu thấy hơi bị hớ, nhưng vì sĩ diện đàn ông nên vẫn nặng giọng.

-“Cô Nguyệt thì chưa biết khỏi điên chưa, còn cái thằng Trung gì gì đó cũng mới gặp vài lần, tin được à? Nói chung mình xem lại tư cách làm mẹ của mình đi.”

Anh nói xong thì tức tối bỏ sang phòng Hến Sò chơi. Với một người đàn bà dành toàn bộ tâm sức và tình cảm cho gia đình như chị Hà thì những lời chỉ trích của chồng chẳng khác nào dao sắc cửa dần cửa mòn từng lớp da thịt.

Đau.

Tim chị, nơi ấy đau lắm.

Chị thẫn thờ trở lại bếp nấu ăn. Từ hôm ấy mẹ Hến như người vô hình, ít cười, ít nói. Chồng gọi thì dạ, không gọi thì cả ngày chị cũng lười chẳng thèm mở miệng.

Anh Hậu chán cái không khí gia đình ngột ngạt nên chiều thứ bảy rủ chị Liên đi bar xả stress. Tâm sự xong quả thật thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều.

-“Em bảo anh có nên xin lỗi cô ấy không?”

-“Anh có gì sai mà phải xin lỗi?”

Mẹ Bi hỏi ngược lại, ba Hến suy nghĩ một hồi thì bảo.

-“Nhưng dù sao anh cũng là đàn ông, vợ là vợ anh nữa, có khi xuống nước một chút cũng tốt chứ tình hình như này anh bức bối lắm, nhiều khi chán chẳng muốn về nhà.”

-“Ôi dào, anh cứ hiền quá rồi có ngày vợ dè đầu cưới cổ đấy. Đàn ông là phải biết cách dạy vợ, lơ mơ thì tấn cho một trận. Còn nếu không xuống tay được thì cũng lạnh nhạt vài ngày đi cho biết lễ độ. Thử xem có ai sướng như cái Hà, nhà cửa kinh tế chồng lo hết, đàn bà phụ nữ không phải bươn chải kiếm tiền nhiều khi tầm nhìn kém, sướng quá hoá rồ.”

Sếp Hậu thấy người yêu cũ nói cũng đúng, có khi vợ mình được chiều quá nên dạo này hơi kiêu rồi.

-“Anh cứ nghe em, tối nay ở lại đây chơi cả đêm xem sáng mai về nó còn dám láo không? Lại ngoan như chuột nhất ấy chứ.”

Có người trong men say gạt gù đồng ý. Mẹ Bi rủ ba Sò ra nhảy cùng, nhân cơ hội thử thử bảo cái máy tính của chị cũ quá rồi đang định đổi, hỏi anh có biết chỗ nào bán MacBook tốt tốt không thì gửi tiền nhờ anh mua hộ.

Anh Hậu nghe vậy liền phì cười, bảo khách sáo thế, thứ hai anh đặt rồi gửi cho chứ tiền nong gì.

Ở một nơi khác, chưa đầy một tiếng sau, có chị vợ nào đó đang ngồi kể chuyện cổ tích cho con thì điện thoại rung.

Là anh.

Chồng chị cũng người ta ôm nhau khiêu vũ, tình cảm nồng nàn dưới ánh đèn lung linh mờ ảo. Gương mặt anh sáng bừng tràn ngập hạnh phúc, thoải mái tự tại chứ không cau có giống những lúc ở nhà với vợ.

Chị xem hình mà run run, cảm giác như có một dòng khí lạnh buốt dần lan toả khắp người.

Điện thoại rơi, rồi nước mắt cũng rơi.

Hén nhìn mẹ thì giật nảy, bé cuống quýt hỏi mẹ ơi mẹ sao thế. Nhưng mẹ chẳng trả lời em, cả người mẹ ngã rạp xuống đất.

–“Mẹ Hà ơi, mẹ Hà mở mắt ra đi...mẹ Hà ơi...mẹ Hà mở mắt ra nhìn Hén đi mẹ ơi...”

Chị Hén nức nở lay mẹ, em Sò cũng hoảng hốt ôm mẹ gọi thăm thiết.

–“Mẹ Hà ơi mẹ giận Sò à, sao mẹ không động đây...mẹ Hà ơi Sò ngoan mà...mẹ Hà ơi dậy đi mẹ Hà ơi...ba Hậu ơi ba Hậu ở đâu thế...mẹ Hà ơi xin mẹ Hà đừng chết...ông Hải ơi...bác Vân ơi...”

Trong căn phòng nhỏ rục rở sắc hồng, có hai đứa trẻ sợ hãi cực độ, khóc lóc ầm ĩ náo loạn.

37. #37

Lúc chị Hà tỉnh lại đã là gần nửa đêm, thấy mình đang nằm trên giường con gái, xung quanh lù nhù mắt mũi đỏ hoe. Chị ngậy người chưa hiểu chuyện gì cả thì nghe giọng cô Nguyệt vui vẻ.

–“May quá bác tỉnh rồi, ông Lâm bảo cơ thể bác bị suy nhược quá đó, bác liệu liệu mà bồi bổ vào.”

Ông Lâm là bác sĩ đông y ở ngay tầng dưới, ông về hưu lâu rồi nhưng còn nhớ nghề lắm, xung quanh hễ ai có ốm đau gì mà giúp được thì ông đều sang bấm huyệt miễn phí.

Chị đoán chắc Hén Sò gào thét kinh quá nên bà con cô bác cả khu tụ họp hết ở nhà chị rồi. Mẹ Sò nhỏ nhẹ cảm ơn hàng xóm, cha ông ta có câu bán họ hàng xa mua láng giềng gần quả không sai.

–“Chú Hậu nhà cô đi công tác à mà khuya như này không thấy?”

Mẹ Nhím hỏi, mẹ Sò chỉ biết dạ vâng cho qua. Bà nội Bò Sữa bên cạnh lên tiếng.

–“Cũng may nhà còn có hai đứa nhỏ chứ nói gở nằm ngất như thế tới sáng mai chắc thành cái xác vô hồn.”

–“Cái bà này thật, phui phui cái mồm, không sao là tốt rồi.”

–“Ồi dào, sống chết có số cả, mấy mẹ làm gì mà nghiêm trọng.”

–“Số thì ai chả biết là số, nhưng một phần thôi, cũng phải biết tự bảo vệ sức khỏe của mình chứ.”

Hội phụ nữ đang tám chuyện thì đột nhiên có anh chàng đeo kính trông cao to đẹp trai lắm, hiền hiền đứng ngoài cửa, tay cầm túi hoa quả với cái áo khoác mỏng ấp úng gọi Nguyệt ơi.

Cô Nguyệt đỏ bừng hết cả mặt, chạy ra nhận đồ rồi phũ phàng đuổi thằng bé về làm các bà tiếc hùi hụi.

–“Xoài ngọt nho mọng. Được, bác chấm thằng này đó Nguyệt ạ. Con tốt số nhỉ, yêu anh nào là anh đó đẹp như tranh vẽ, anh này còn hơn cả anh Bách Khoa ý chứ.”

–“Ồi dào ôi, yêu đương gì đâu, mấy mẹ đừng có hiểu nhầm, em là em sợ đàn ông rồi. Anh ấy là quen với ba mẹ em thôi, anh nuôi cả nhà ạ.”

–“Thôi đi, cô làm màu quá, anh nuôi mà vừa mới rời khỏi nhà vài bước đã sốt sắng mang áo khoác thế hả? Thằng này mà không có tình ý gì với cô tôi xin thề tôi bé làm con kiến.”

Ai đó bị trêu ghê quá liền ngượng ngượng đổi chủ đề.

-“Bác Hà để được hai đứa con khôn ơi là khôn. Ước gì mai sau con em lanh bằng nửa con bác thôi em cũng thấy hạnh phúc lắm rồi.”

Cô vừa nói vừa thối thối bát cháo, chị Hà ăn thìa cháo nóng thấy bụng ấm ấm dễ chịu đi nhiều, lại nhìn hai nhóc mỗi đứa một bên chui rúc bám riết lấy mẹ thì cảm giác nhẹ nhõm lắm.

Sẽ chẳng sao cả, phải không?

Đúng vậy, chẳng sao cả đâu, dù thế nào đi chăng nữa thì mẹ Hà vẫn còn hai cục bông nho nhỏ đáng yêu này, là tài sản vô giá của mẹ.

Các bà buôn đưa một lúc thì rút quân cho người bệnh nghỉ ngơi. Nhìn hai thiên thần đang say giấc nồng trong lòng, thỉnh thoảng lại chớp chớp cái miệng cứng ơ là cứng, mẹ thương chẳng nỡ xa, cứ thế ba mẹ con ôm nhau ngủ ngon lành.

Tầm bốn giờ sáng thì chuông kêu liên hồi, có người say khướt giờ mới thèm mò về nhà. Chị Hà còn sốt, đầu óc chũnh choáng nhức nhối nhưng vẫn cố trở dậy mở cửa cho ông xã.

Anh uống nhiều quá thành ra chưa vào được tới nhà tắm đã nôn tới tấp. Vợ xót chồng lại lật đặt đi nấu canh giải rượu rồi giúp anh lau người với thay quần áo ngủ.

Ba Hén lúc đi đường còn ợ chua khó chịu lắm, thế nào về nhà một lát được vợ chăm thì đỡ hẳn, nằm trên chăn thơm đậm mềm mà thấy thoải mái vô cùng.

Có người sáng khoái quay sang ôm bà xã mè nheo. Anh chất vấn sao dạo này chị lạnh nhạt thế làm anh rất stress, anh tâm sự anh hỏi Liên thì cô ấy khuyên chơi bởi một đêm cho chị biết mặt. Rồi anh bảo hôm nay anh với người yêu cũ ôn lại bao nhiêu kỉ niệm, nụ hôn đầu tiên của hai người như nào, cảm giác khi ăn trái cấm ra sao, vân vân và vân vân.

Mỗi lần nói xong ai đó lại lè nhè thắc mắc bà xã có nghe rõ không, chị chưa gạt đầu thì anh sẽ cố kể to thêm. Vợ chỉ biết cười khở, tối mai mà kể cho chồng nghe những hành động của anh lúc này thì chắc ông xã chẳng bao giờ tin đâu, có khi lại bảo chị bịa chuyện cũng nên.

Mẹ Sò cay đắng nghĩ về người đàn bà đó rồi lại chưa xót nhớ tới chuyện mình bị ngắt ban tối, chị nào nề hỏi chồng.

-“Mình à, bây giờ em mà chết, liệu mình có buồn không?”

Anh kéo chị sát hơn, vừa đưa tay qua áo mơn trớn vừa càu càu.

-“Mình hỏi đỡ hơi...đang yên đang lành chết chết thế quái nào được...mình chết thì ai bế cháu ngoại với anh...ai cùng anh chăm Hén Sò khi các nàng ấy đẻ đấy...mình là giống y như Liên nói rồi...sướng quá hoá sinh sự...nhưng chẳng hiểu sao...mà thôi...nói chung cũng chẳng sao cả...chỉ là...mình không thể chết mình à...”

Chồng cầu nhàu đôi lời rồi rúc vào lòng vợ, khoé môi ấm áp khê bao phủ nụ hoa kiều diễm, mặc cho bà xã cố gắng đẩy ra thì vẫn cứng đầu bám riết.

Mẹ Sò thở dài bất lực, ngay lúc này đây, chị thấy chán ghét bản thân biết bao.

Chị chán mình tiến thoái lưỡng nan, chẳng đủ sức níu kéo tình cảm lại càng chẳng nỡ xa ba Hén.

Trước nay vợ tưởng rằng chồng không rung động với mình cũng có sao đâu, cứ sống với nhau như vậy tới già cũng được mà.

Nhưng trước kia là trước kia, là anh không yêu chị cũng chẳng yêu ai. Đến bây giờ khi rõ ràng người ấy chiếm vị trí quan trọng trong tim chồng thì chị mới thấm cảm giác ấy chưa xót đau đớn đến nhường nào.

Người ta bảo, con gái yêu đơn phương thật khổ.

Nhưng liệu có ai biết, làm mẹ rồi, lại yêu đơn phương chính ông xã của mình còn khổ gấp trăm gấp vạn.

Mẹ Sò vòng tay qua ôm chồng, lấy hết can đảm thơm nhẹ lên trán anh rồi trầm ngâm ngắm ông xã. Tự dừng nhớ về lần đầu tiên gặp cái người này lòng đã xốn xang lắm, tới bây giờ hai mụn con lớn tướng rồi tình cảm cũng chẳng bớt mà chỉ có thêm.

Ba Hén ngủ một mạch tới bảy giờ mới thức giấc, ngẩng lên bắt gặp ánh mắt bà xã trù mến nhìn mình thì không khỏi sững sờ. Xem ra người yêu cũ của anh cao tay ghê, nhiều khi đàn bà là phải trị thì mới bớt kiêu.

-“Mình còn mệt không?”

Chị chủ động hỏi làm anh càng thêm hứng khởi. Trộm nghĩ mẹ Bi phải chuyển nghề sang làm chuyên gia tư vấn hôn nhân gia đình giúp các cặp đôi giải quyết mâu thuẫn mới đúng.

Có dịp nhất định anh sẽ trả ơn cô chu đáo.

Ông xã còn ngây người chưa kịp nói gì thì đã nghe giọng lũ nhóc nheo nhéo ngoài cửa. Ba Hén nhanh tay kéo chăn, mẹ Sò vội vã cài lại mấy chiếc khuy áo xộc xệch rồi mới chui ra nựng các nàng.

-“Hai đứa lại dậy sớm thế à?”

-“Mẹ Hà ơi mẹ Hà...mẹ Hà thấy sao rồi?”

-“Mẹ Hà ơi sáng rồi mẹ có mệt nữa không ạ?”

Cả hai vợ chồng cùng ở trong phòng mà bọn trẻ chỉ ôm hôn với tíu tít hỏi thăm mẹ làm ba chúng có phần chạnh lòng.

-“Hén Sò không thương ba nữa rồi.”

Bé Sò ngơ ngác ngó ba đang đổi, Hén thấy mẹ cười cười lắc đầu thì quay sang phụng phịu giải thích.

-“Không phải đâu, bọn con có thương ba mà, nhưng hôm qua mẹ Hà bị ngã nha.”

Chồng nghe con kể thì tự dưng giật nảy, anh có hỏi mà chị chỉ lấp liếm nói không sao, hơi chóng mặt thôi. Chị thì thầm với Hén Sò cái gì đó rồi bảo anh mấy ba con cứ chơi em dậy nấu bữa sáng.

Ba Hậu đợi mẹ Hà đi rồi mới trở dậy đóng cửa, đoạn anh quay lại ôm hai đứa nịnh nọt.

-“Hôm qua mẹ bị làm sao thế?”

-“Mẹ dặn không được nói ạ.”

Em Sò ngây thơ trả lời, chị Hén bên cạnh thấy bé ngốc quá liền mắng nhỏ.

-“Sò buồn cười thật đấy, mẹ đâu dặn thế đâu, mẹ dặn là ba hỏi thì bảo mẹ không bị làm sao. Sò nói thế thì lộ hết cả bí mật rồi còn gì?”

Anh Hậu biết con gái mình rất ngoan và nghe mẹ nên không tốn công ép buộc mà chỉ lựa lời phân tích.

-“Không sao, mẹ bảo không được nói với ba nhưng đâu có cấm hai đứa kể chuyện với em gấu bông đâu.”

Nhân lúc bọn nhỏ đang ngây ngốc nhìn nhau có ông bố đã chớp thời cơ giả giọng gấu bông lấy lòng con gái.

-“Chị Hén ơi...chị Sò ơi...chị kể cho em nghe đi...hôm qua mẹ Hà bị làm sao thế ạ?”

Em Sò bị dụ, bàn tay nhỏ xíu mập mạp chìa ra xoa đầu gấu bông rồi khai sạch sành sanh.

-“Mẹ chị bị ngã, mẹ chị không mở mắt ra, chị với chị Hén gọi nhưng mẹ không trả lời...bọn chị khóc gọi ba gọi ông Hải...xong thì các bác sang bế mẹ lên giường nha...ông Lâm bấm huyết cho mẹ...hình như bà ngoại của Bò Sữa bảo suýt nữa mẹ sẽ trở thành cái xác vô hồn nha...gì nữa nhỉ...à xong mọi người còn khen bọn chị khôn nữa...kiểu gì nếu cô giáo biết thì tuần sau cũng được hai phiếu bé ngoan đó...chị sẽ cho em một phiếu...”

Hén ngơ ngác một lúc thì như chợt nhớ ra cái gì đó liền giãi bày.

-“Ồ nhưng mà như thế thì ba Hậu nghe thấy mất rồi còn gì. Sò ngốc quá là ngốc Sò à. Mẹ Hà sẽ không yêu Sò nữa đâu.”

Em Sò mếu máo vì bị dọa, ba Hậu đành bảo lúc này ba bị tai rồi, chưa nghe thấy gì cả.

Hեն hỏi ba nói thật không, ba gật đầu khẳng định cho các bé yên tâm. Hai chị em thở phào nhẹ nhõm, chỉ có ba chúng là tim gan như bị cả đàn kiến thi nhau giày xéo, sống mũi cũng cay cay đỏ ửng.

38. #38

Ba Hậu nằm chơi với hai con một lát rồi nóng lòng nóng ruột dỗ các nàng về phòng xem phim hoạt hình còn mình thì lao ra bếp nấu bữa ăn. Nhớ lại lúc tờ mờ sáng anh còn nôn ra nhà nữa hay sao ấy, hình như mẹ Sò cũng dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Chị đang đứng chặt thịt gà, chồng từ xa nhìn cảnh ấy tự hỏi chẳng biết có phải vợ mình sở hữu năng lực siêu nhiên không mà bàn tay mảnh khảnh xương xương thế kia vẫn cầm chắc con dao phay to bự.

Hai mắt chị thâm quầng, mặt cũng xanh xao tím tái. Người thì gầy guộc chắc gió thổi qua cái là bay mất thôi.

Ban này tưởng trị được vợ, ba Hեն hỏi dạ bao nhiêu thì giờ thấy náo nê bấy nhiêu. Ừ thì cứ coi như lần chiến tranh lạnh này anh thắng, nhưng sao cảm giác lại bức bối khó chịu đến như vậy?

Nếu hôm qua anh ở nhà, có phải mọi việc sẽ khác?

Giá như lúc anh về, chị tát anh lấy một cái.

Giá như chị chỉ thẳng vào mặt anh mà chửi, mà bới anh là thằng khốn nạn, chơi bời đú đờn cả đêm vợ bị ngất mà cũng không hề hay biết, đã thế khi về còn làm mình làm mẩy bắt vợ phải chăm sóc đủ kiểu.

Giá như vậy, có lẽ anh sẽ cảm thấy đỡ áy náy hơn.

Có người lầm lũi tiến lại gần đặt tay lên vai vợ, nhiệt độ nóng rẫy truyền tới khiến anh khẽ rùng mình.

Mẹ Sò vẫn chưa dứt cơn sốt, lại cộng thêm đêm qua chẳng ngủ được mấy nên đầu óc có hơi chuyển choáng. Chị định cố xào qua chỗ thịt gà này xong thì ra phòng khách ngồi nghỉ một chút mà khổ nỗi không cố được, cả người cứ lạnh toát, ba Hեն chạm nhẹ vào thái dương nhưng cảm giác cứ như bị đẩy một cái, chân run run suýt nữa thì khụy.

Cũng may có anh đỡ đằng sau, chồng hốt hoảng bế vợ vào giường. Thấy sắc mặt anh không tốt lắm, chị liền cố cười cười cho không khí khuây khoả.

-“Không sao mình đừng lo, em mệt chút thôi...cũng già rồi mà.”

Ba Hեն chẳng đáp lời, chỉ vội vã lục tung tủ tìm thuốc hạ sốt cho mẹ Sò uống rồi lại chạy như bay vào nhà tắm xấp nước khăn mặt đặt nhẹ lên trán chị. Nhìn vợ gầy gò yếu ớt thấy thương thương, mà cứ ngẫm người ta cái gì cũng chẳng nói với mình lại hơi buồn.

-“Lấy nhau bao nhiêu năm rồi nhưng đằng ấy vẫn chưa coi tớ là người thân.”

Giọng ông xã nửa đùa nửa thật, bà xã thẫn thờ một hồi cũng đánh liều trêu lại.

-“Thế đằng ấy coi tớ là người thân rồi hả?”

-“Tất nhiên rồi.”

Anh đáp chẳng cần suy nghĩ, chị lại tò mò hỏi khéo.

-“Thế giữa tớ và Liên, đằng ấy thân với ai hơn?”

Chồng vắt một cái khăn khác, vừa lau chân tay cho vợ vừa suy ngẫm. Anh chưa bao giờ đặt hai người phụ nữ trên bàn cân như vậy cả. Liên là Liên, là người đầu tiên cũng là người duy nhất cho anh nếm trải cảm giác yêu là gì.

Ngày xưa à, nông nổi cuồng nhiệt lắm, tuần cãi nhau mấy bận liền nhưng kiểu cái duyên cái số ấy, không tách ra được. Đợt đó có lần chưa mua kịp đồ ăn sáng thôi mà mẹ Bi đã điên tiết ném cả cái hộp bút vào mặt anh rồi ngúng nguẩy giả bộ thân thiết với thằng em khoá dưới, nhớ lại thấy người đầu mà đáng yêu dễ sợ.

Còn Hà lại khác, từ hồi lấy về chẳng mấy khi sút mẻ. Cuộc sống đơn điệu ngày qua ngày khiến anh đôi khi khát khao cái cảm xúc giận giận hờn hờn thời trai trẻ cũng như thèm muốn có người để tâm sự.

Một bên là hai tâm hồn cô quạnh an ủi lẫn nhau, chia sẻ niềm vui nỗi buồn. Bên kia lại có ràng buộc con cái cha mẹ, trách nhiệm nghĩa vụ và các giá trị đạo đức xã hội. Ba Hến nghĩ một hồi chẳng biết thân bên nào hơn cả, rốt cuộc chỉ khẽ nắm tay mẹ Sò kết luận.

-“Anh sẽ lo cho mình sống sung túc cả đời, vì mình là vợ anh.”

Chị Hà nghe người ta hứa đảm bảo mà thấy chua xót, chị biết so với những người phụ nữ phải bươn trải kiếm từng đồng tiền nuôi con, trả nợ cho chồng rồi suốt ngày bị đánh đập thì chị sướng hơn rất nhiều.

Biết là vậy đó, nhưng tâm vẫn chẳng thông, vẫn muốn được nhiều hơn một chút.

Vì mẹ Sò không thích đồ ăn ở ngoài nên sáng hôm đó ba Hến đành phải vào bếp. Thịt gà thì hơi cháy cháy, miến nấu trương phềnh ra, cũng may hai bé để tính chan nước vào là húp sùm sụp hết bát.

Chị Hà thì lại thấy ngon mới lạ đời chứ, chẳng mấy khi ông xã nấu mà, khen ngợi tới tấp làm anh Hậu như nở từng khúc ruột.

Rồi vợ anh cuối cùng cũng khỏi ốm, sang tuần mới chị nhận dạy thay dạy thêm bận liền miên hết cả thành ra dự án với thầy Thanh toàn phải để đến tối mới làm được. Nhiều khi ý kiến bất đồng mà không gặp mặt trực tiếp khó giải quyết vô cùng nên thầy hẹn chị xuống cafe ngay dưới nhà.

Ban đầu mẹ Sò còn ngại ngại, sau thấy hai nhóc ngủ rồi mà ba Hến mãi buôn chuyện cười sang sảng cả tối thì nấu hết cả ruột nên đồng ý luôn. Không khí trong quán khác với ở nhà, chủ yếu là toàn các cô cậu sinh viên thôi, chị Hà vào đây cũng thấy mình trẻ ra vài tuổi ấy.

Xong thì bác Thanh cũng khá quan tâm với chị, dần dần hai thầy trò ngoài chuyện công việc thì chia sẻ với nhau nhiều hơn.

-“Anh mấy hôm nay chẳng hiểu sao cứ hắt xì hơi hoài, không biết ai nhắc nữa.”

-“Không ai nhắc thầy đâu ạ, là thầy bị cảm rồi, từ giờ thầy đừng uống nhiều nước đá nữa, với cả lát ra kia em mua thuốc cho thầy.”

Có người khẽ cười nhìn mẹ Hến. Bao năm trôi qua bé vẫn vậy, tính trầm nhưng hễ xung quanh ai gặp chuyện gì thì lại nhiệt tình quá mức.

Ngày xưa lúc chuẩn bị xuất ngoại, anh cứ ngỡ mãi mãi không quên được người yêu cũ, tự dặn lòng mình đàn ông là phải mạnh mẽ. Thế nào mà sang rồi mới ngộ ra, người lo sẽ nhớ thì không nhớ, lại vương vấn cái người mà mình không ngờ tới nhất.

Thương lắm cái dáng nhóc con cặm cụi làm bài tập, hai má hây hây đỏ mỗi khi bị trêu. Rồi thì nhiều lúc anh bực bội linh tinh hay tìm chị trút giận, tất nhiên anh vin vào lý do bài này tính sai bài kia trình bày chưa được để mắng mỗ.

Nếu với bé Hợi chắc âm ỉ lên rồi, vậy mà bé Hà nhẵn nhịn chẳng dám cãi nửa lời, chỉ đơn giản bảo em biết rồi thầy ạ, em sẽ sửa thầy đừng bực.

Nuối tiếc lớn nhất của anh là không nhận ra sớm hơn để theo đuổi chị. Rồi một thời gian sau đó nghe tin người ta lấy chồng, tìm gan như bị ai cẩu xé, về nước nhìn chồng chị đẹp trai phong độ người người thì lại càng thất vọng.

Biết là mình chẳng còn cơ hội, nhưng mà để quên đi, là cái gì đó không hề dễ dàng.

Cái tuần ấy được gặp mẹ Sò nhiều nhiều chắc là tuần vui nhất của bác Thanh. Ngược lại ba Hậu mấy ngày đầu vui vẻ không để ý, tới hôm thứ sáu chị Liên bận đi lấy hàng không buồn điện thoại được, vào nhà chẳng thấy vợ đâu mới giật mình gọi điện hỏi mình đi đâu thế, nghe chị nhỏ nhẹ trình bày mà điên muốn đập máy.

Có người bực bội khó chịu lắm mà giữ sĩ diện đàn ông nên đành lấy con làm bia đỡ đạn.

–“Mình về ngay đi, Hên Sò không thấy mẹ đang khóc um lên kia kìa.”

Chị Hà nghe thế thì sốt ruột chạy như bay lên nhà, lên thấy các con ngủ im lìm ngon lành thì ngơ ngác nhìn chồng, ba Hên chỉ chẹp miệng.

–“Anh nệm một lúc con lại ngủ rồi.”

Mẹ Sò thấy không có gì liền vào phòng làm việc mở máy tính tiếp tục chat video với thầy giáo, thảo luận nốt công việc còn dang dở. Ba Hên trong lòng ngứa ngáy bức bối, đi qua đi lại một hồi rồi cuộc không nhin được, vào đập máy tính của vợ tới rầm một phát.

–“Cả tối các người hí húi với nhau dưới kia chưa đủ hay sao mà về vẫn phải mặng nồng thế hả?”

Chồng xĩa đều làm vợ sưng sờ, chị nhỏ nhẹ giải thích đây là công việc, giữa chị và thầy chẳng có gì cả. Chị bảo anh làm ơn người giận rồi hai vợ chồng từ từ nói chuyện.

Chị hết nước hết cái năn nỉ mà càng nói ông xã càng phùng phùng, không những không nghe ngược lại còn buông lời xúc phạm vợ.

–“Mình im đi. Đàn bà con gái mười một giờ tối không ở nhà chăm chồng trông con lại đi đàn đúm với trai là cái thể loại gì hả? Tưởng mình thanh cao như nào, hoá ra thật giống với những gì Liên bảo, cũng chỉ là dạng đàn bà giả bộ đoan chính học thức, thích gây sự chú ý.”

Nghe người ta chằm chọc mà lòng chị nhói, cảm giác đau đến xé ruột xé gan.

Những năm tháng thanh xuân rực rỡ nhất, chị dành cho anh.

Trái tim chị từ khi biết thổn thức, cũng chỉ yêu một người là anh.

Vậy mà có sao anh nữa?

Mẹ Sò hít một hơi thật sâu, giọng chị đầy kiên cường.

–“Phải, mình nghĩ sao thì nó là vậy. Em chính là loại đàn bà như thế đó.”

Chị toan bỏ sang phòng con mà lại bị chồng giữ lại, sự ích kỷ như con quỷ ác độc khiến anh trở nên mất kiểm soát. Cả chị, ngay lúc này đây chị dường như cũng không còn là chính mình, bao uất ức thống khổ cứ thế theo nước mắt tuôn trào.

–“Sao mình có thể vô lý như vậy chứ? Mình không tự nhìn lại mình xem, mình và người ấy cả đêm buôn chuyện em có nói gì không? Các người khiêu vũ âu yếm trong quán bar rồi lại gửi hình khiêu khích em, em đã trách mình chưa? Hai người đàn bà cùng bị bóng nhưng mình chỉ quan tâm xuýt xoa người ta, mình đã thử đứng ở vị trí của em xem nó đau như nào chưa? Em cũng là con người chứ không phải sắt đá mình à, cay đắng lắm mình không hiểu được đâu.”

Lần đầu tiên từ khi lấy nhau, chị Hà dám lớn tiếng cãi chồng. Anh Hậu choáng tới nỗi đơ mắt một lúc, mãi sau mới tức tối quát lại.

–“Hay. Quá hay. Mình đúng là dạng xảo quyết đổi trắng thay đen, rõ ràng gian díu với thầy giáo cũ giờ lại về lên mặt đồ lỗi ngay sang cho anh. Mình làm anh quá thất vọng.”

Chị Hà ức phát run, chán chảng buồn tranh luận, chỉ đơn giản bảo chồng.

–“Vâng, em chỉ có thể thôi. Ai làm mình không thất vọng, làm mình yêu thương thì mình cứ việc tới với người đó.”

Anh Hậu giận sôi cả máu, chỉ thẳng vào mặt vợ tuyên bố.

–“Được, mình không phải thách. Chúng ta giải tán. Sau này mình đừng có mà hối hận.”

39. #39

Mâu thuẫn trong hôn nhân, cãi nhau là chuyện bình thường thôi. Cái bất thường ở đây là ba Hén cứ có khúc mắc gì là y như rằng đi tìm người cũ để giải khuây.

Chị Liên nhìn thấy anh Hậu thì vui vẻ hẳn lên. Căn bản hàng vẫn còn chuyển cuối đang ngại lắm, giờ anh có xe thì tốt quá rồi.

Kể ra cái ông này đúng là ga lăng, không những phụ chị sắp xếp dọn dẹp các thứ đâu ra đấy mà toàn bộ tiền mấy đợt khất chưa trả cho người ta anh cũng thanh toán hộ.

Xong xuôi thì đêm muộn rồi, hai người nhìn nhau cười khúc kha khúc khích. Thật giống hồi sinh viên quá, nhớ đợt ấy cùng đi buôn hoa nhân dịp ngày quốc tế phụ nữ thì phải, ôi dồi ôi cái tội chiếm vỉa hè, bị bảo vệ đuổi mà chạy bán sống bán chết.

–“Uống chút không anh?”

Mẹ Bi hỏi, ba Hén gật đầu. Chai rượu vang bật nắp, hai tâm hồn cô độc bên nhau, thân thiết tâm sự mọi muộn phiền trong cuộc sống.

–“Kể cũng nhọc quá, em ước sau này mở được cái spa chăm sóc sắc đẹp của riêng mình.”

–“Có gì khó đâu, tuần sau anh tìm địa điểm cho. Cứ làm từ từ, ban đầu nhỏ rồi về sau mình mở rộng dần.”

Anh Hậu đề xuất, chị Liên bĩu môi không nhẹ.

–“Ừ ừ, ừ thích. Thích có đất sở đồ của riêng mình cơ, rồi xây cái biệt thự bảy tầng, lắp cả thang máy nữa. Em với Bi ở tầng cao nhất còn sáu tầng còn lại để kinh doanh.”

Ai đó nghe mà bật cười.

–“Gớm nỡm ạ, cái gì cũng muốn ngay và luôn thì làm sao nổi? Tính em mãi cũng chẳng lớn được.”

–“Không phải em không lớn được, mà là em có hoài bão. Em bảo này, anh có mảnh đất mấy trăm mét vuông ở quận Đống Đa phải không? Hay đăng ấy để rẻ cho em đi.”

Ba Hén rót thêm ly rượu rồi phân trần.

–“Đất đó là của ba vợ anh cho, anh định khi nào Hén Sò lớn thì sang tên thôi chứ anh không thích động tới.”

–“Thế còn mảnh ở Đông Anh mà xây mấy cái trung tâm thương mại ý? Khu đấy chắc không phải của ông già bên kia chứ?”

–“Ừ không phải. Chỗ đấy lúc đầu là anh với bác Đăng hùn vốn, anh chỉ có 2 phần thôi còn của bác là 8 phần. Sau đó hai anh em bận quá nên đưa cho bác Văn quản lý với làm giấy tờ. Kể ra bác dâu cũng thoáng tính, lúc góp là một chuyện, lúc phân chia lại vẫn để 5-5, chỉ có điều xong xuôi thì mẹ bé Khôi vớt sổ đỏ cho Hà nhà anh cầm luôn. Mà sao em biết nhiều thế?”

Anh Hậu thắc mắc làm cô người yêu cũ giật nảy. Bây giờ mà bảo em tò mò nên xem trộm tài liệu lúc anh không để ý thì chắc ba Hén giận lắm.

Chị chẳng đại đâu, nên là ngay lập tức tươi cười như hoa đổi chủ đề.

–“Ồ anh kể cho em mà, anh quên rồi hả?”

–“VẬY Ờ? Ừ, chắc nhiều việc quá nên anh chẳng nhớ gì cả.”

–“Anh để bà xã quản hết tiền nong mà không sợ có ngày em ấy đá anh ra đường à?”

Anh Hậu xua tay bảo Hà không phải loại người như thế. Chị Liên không đồng tình, hỏi vặn không phải loại như thế, thế thì thế nào mà làm anh đêm hôm tức tối đến mức như vậy?

Ba Hén nhớ tới chuyện ban tối lại giận sôi người, uống liền tù tì mấy ly rượu sau đó mới chậm chậm tâm sự. Mẹ Bi nghe mà ức thay cho anh, giọng điệu bức bối thấy rõ.

-“Chán người quá, người dạy vợ như thế thì có ngày nó treo lên đầu người nó ngồi ấy. Em đã bảo rồi mà, đời này làm gì có loại hiền đệt như thế, giả tạo thôi.”

-“Anh cũng đang lo cô ấy lấn át mình, nhưng có phải hôm nay anh hơi nặng lời không?”

Anh Hậu bần khoản, chị Liên máu nóng rùng rục, vừa vỗ vai anh vừa giảng giải.

-“Nặng cái gì mà nặng? Thế là còn tử tế chán. Cái Hà nhà anh sướng chẳng biết đường hưởng. Ở đâu có cái kiểu đàn bà con gái lại đi so bì với đàn ông như thế không? Em đây này, em tuy có nóng tính nhưng chồng nói một chưa bao giờ dám cãi hai, nữa là cái kiểu giả hiền như nó, nói chung người ta nói cấm có sai, về ngoài càng tao nhã bao nhiêu thì càng thâm bấy nhiêu.”

-“Anh chẳng rõ nữa, công nhận lòng người khó lường.”

-“Khó cái gì mà khó, cái Hà nhất định là gian gian dúi dúi với tên Thanh rồi. Anh nghĩ mà xem, bọn mình nói chuyện bao lâu em ấy có ý kiến gì đâu, dùng một phát bị anh bắt gập lại giữ chứng cứ. Cái loại đã sai lẽ ra méo nhận còn đổ lỗi cho người khác đúng là khôn nặn.”

Mặc dù chị Liên hơi quá lời nhưng anh Hậu phải công nhận rằng điều chị nói giống y hệt những gì anh suy luận. Có thể Hà vẫn còn tính đàn bà dám làm chưa dám chịu, nhưng chị chắc không biết được chiêu trẻ con đó làm sao qua được mắt anh và mẹ Bi.

-“Thế bao giờ ra toà?”

Anh Hậu nhìn chị Liên cười khỏ.

-“Diên à, nóng giận thì nói vậy chứ toà án quái gì. Lấy con gái nhà người ta rồi thì sướng khổ gì cũng phải chịu trách nhiệm. Với cả khi xưa anh với bác Đăng khó khăn ba vợ cũng cho vay vốn không ít.”

Ai đó nêu quan điểm rành mạch làm mẹ Bi ngậm ngùi chua xót. Chị nhấp ngụm rượu rồi khẽ rút chiếc nơ nơi cổ áo, nhích vào anh gần thật gần. Tay chị âu yếm khoác qua vai người ta, khoé môi đỏ mọng ghé sát môi anh khơi gợi.

Từng là người cũ, hơn ai hết chị hiểu rất rõ phản ứng cơ thể của anh.

Cứ ngỡ sẽ là một đêm mặn nồng thấm thiết, chẳng ngờ ba Hén lại một mực trốn tránh.

-“Đừng em, thế này không đúng đâu.”

-“Có gì mà không đúng chứ? Vui vẻ chút thôi mà, yên tâm em không phải là gái mới lớn, nhất định không mè nheo ràng buộc anh.”

Có người vừa đon đả vừa e ấp nép vào lòng người kia. Anh không nỡ làm chị đau, chỉ dịu dàng đỡ chị xuống rồi trầm ngâm tâm sự.

-“Phụ nữ mà phải dùng chung đàn ông là rất đáng thương em à, anh không muốn vợ anh bị như vậy, càng không muốn em cũng thế. Chẳng phải ban đầu lúc liên lạc với nhau em nói chỉ làm bạn tâm giao thôi mà? Cho dù chúng ta yêu nhau tới thế nào cũng không thể được, em căn bản không phải vợ anh. Và anh, quan trọng là anh còn có một gia đình trên vai, Hén Sò mà biết thì anh không có mặt mũi nhìn con đâu, em hiểu không? Cuộc đời anh đến bây giờ chẳng mong gì cả, chỉ mong con gái mãi coi anh là người ba tuyệt vời nhất là được. Còn vợ chồng không hợp thì về già anh sang nhà các cô ấy bế cháu là xong.”

Ba Hén kiên quyết như vậy làm chị chỉ biết mím môi cay đắng. Tự hỏi chàng trai nhiệt huyết năm xưa đi đâu rồi?

Thời gian đúng là liều thuốc tàn độc nhất, cái gì cũng có thể thay đổi được.

Ngày ấy anh thấy chị là lao tới ôm ấp hít hà, nay đêm đến đang vui vẻ cùng nhau lại bỏ vào phòng con trai chị nghỉ ngơi, đúng là nực cười.

Anh Hậu ở trên giường bé Bi lăn qua lăn lại cũng không sao chớp mắt được. Kể cũng lạ, nhà là do anh chọn, ký hợp đồng thuê ba năm liền. Chính anh là người lựa giấy dán tường rồi sang sửa linh tinh, ban ngày trông thấy hài lòng lắm mà cứ sao ban đêm nằm chẳng thoải mái gì cả.

Cảm giác này giống hệt mọi lần đi công tác xa, phải chăng là lạ nhà? Cứ tưởng chỉ có chim chóc mới nhất quyết phải bay về tổ, thì ra loài người cũng kỳ quặc thật đấy.

Có thể là tâm linh tương thông, chồng khó chịu ở nơi nào đó thì vợ ở nhà cũng thức trắng đêm. Sáng ra mắt sưng vù như gấu trúc mẹ lại phải nói dối Hên Sò là bị muỗi đốt.

Rồi mẹ Hà sợ ra trường điều tiếng không hay nên đưa bọn trẻ đi học thôi rồi gọi điện báo cậu Hợp nghỉ một ngày. Vừa mới đặt lưng vào giường nghỉ một lát đã thấy có người bất thành hình xuất hiện trước mặt làm chị sợ tưởng rút tim ra ngoài.

-“Bác Vân, em cứ nghỉ tuần sau bác mới về? Sao bác vào được đây?”

Mẹ bé Khôi ném một lô lốc cái loại túi vấy hàng hiệu vào tủ áo quần rồi cũng nhảy lên giường đắp chăn thủ thỉ.

-“Mua cho thím đó, không mặc được thì cho cái Hợi. Thím có khoá đầu mà tôi chả vào được. Tôi sốt ruột về sớm, máy bay vừa hạ cánh lúc năm giờ sáng, có gì thím nói lại ngọn ngành xem nào, từ hôm đó tới giờ tiến triển ra sao rồi?”

Chị Hà nghe mà rơm rớm, bác Vân rất cẩn thận trong việc gìn giữ sắc đẹp, mọi lần bác đi Nam Phi về thì toàn trốn trong spa cả mấy ngày liền thôi, giờ lại lao thẳng tới đây làm chị thực sự rất cảm động.

Mọi chuyện mà kể về nhà ngoại thì sợ ba mẹ lo, dì Hợi cậu Hợp lại nóng tính hay gây sự nên chị Hà bao nhiêu ngày tháng ảm ức mà chẳng có ai chia sẻ, nay có chị Vân về thì như nắng hạn gặp mưa rào, hai chị em dẫu ôm nhau nức nở tâm tình.

Mẹ Cún nghe mà nẫu hết cả ruột gan.

-“Ôi dào kể cũng khó nhí? Giá cứ như lão Đăng chơi bởi một vài hôm là xong, đằng này bạn tâm giao nó mới chết chứ.”

-“Bác bảo em làm sao bây giờ? Người ngoài cuộc thường tỏ hơn mà.”

Chị Vân thở dài, ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo.

-“Nói thì thím đừng giận tôi nhé. Là tôi thương nên tôi mới khuyên thật lòng đấy, thím không tự tin giành được tình yêu của chú thì tốt nhất chia tay tìm bến đỗ mới. Thím còn trẻ nên mọi thứ dễ dàng chứ không như tôi, Hên Sò cũng còn nhỏ tuổi nên dễ thân lắm. Ví dụ bây giờ thím tìm được người thương thím thật lòng thì chỉ cần dăm bữa nửa tháng là hai con bé hoà hợp được rồi, còn anh Khôi thì khác, càng lớn càng khó thím à. Với lại nếu thím muốn tái giá sinh con với người ta bắt đầu cuộc sống khác thì tôi sẽ nuôi Hên Sò cho.”

Mẹ Hà mới chỉ nghĩ tới việc xa hai cục bông nhỏ thôi mà đã đau quặn thắt cả ruột gan rồi, mẹ Cún thấy vậy liền an ủi.

-“Thím lấy chồng sớm thôi chứ tính ra thím vẫn còn trẻ mà, chẳng nói ngoa chứ con bồ mới của ông Đăng nhà tôi, cái gì mà nữ hoàng nhạc bốp đó, con ấy còn hơn thím mấy tuổi lận cơ, có ba đời chồng rồi nó vẫn cứ nhơn nhơn đấy thôi. Nói chung giờ bọn mình cũng phải học tập các em ấy thím ạ, ích kỷ một tý cho nó dễ sống, cứ nghĩ tới người khác hoài nhưng người ta không bao giờ hiểu được đâu.”

-“Nhưng bác cũng có bỏ bác Đăng đâu?”

-“Ồi thím so với tôi thì so làm sao được? Tôi già xừ nó rồi, với tôi không còn tình cảm với lão Đăng nữa thím à, không còn nên không buồn không quản. Tôi nói rồi, tôi và lão giờ là đôi bên lợi dụng lẫn nhau. Thím mặt dày được như tôi không? Hay chú Hậu quan tâm tới con Liên một chút thôi là thím cũng đau lòng? Nếu mặt dày được như thế thì thím cứ sống tiếp như này, cho nó tức lồng lộn lên.”

Hôm ấy hai mẹ nói chuyện mãi tới tận ba giờ chiều mới rủ nhau đi ăn. Tranh luận phân tích cả buổi rồi cuộc mẹ Sò quyết định cho hôn nhân của mình thêm hai chục ngày nữa. Sau đó nếu cảm thấy có thể không

chế cảm xúc và chịu đựng được thì chịu đựng, trong trường hợp tù túng bức bối quá thì chị sẽ tự cho mình lối thoát.

Chị cũng tưởng ba Hén giận thì chắc phải bốn năm hôm nữa mới về nhà cơ, chẳng ngờ năm rưỡi đã thấy chuông kêu.

Hai con hớn hở chạy ra mở cửa cho anh, còn vợ thì vẫn lằm lì trong bếp.

Chồng về không những không nhảy ra xin lỗi mà đến một câu chào hỏi cũng chẳng có, còn ra cái thể thống gì nữa đây? Xem ra bà xã được chiều quá hoá rồi.

Ông xã tất nhiên giữ sĩ diện nên không mở lời trước, trong nhà người lớn làm mặt lạnh với nhau, chỉ có tiếng trẻ con riu rít.

-“Ba Hậu ơi sao sáng nay Hén không thấy ba, mẹ Hà bảo ba bận đi làm à? Ba mệt không ba?”

-“Ừ, ba bận lắm. Ba Hậu mệt quá Hén Sò à.”

Hai đứa nghe ba kêu nhọc liền tíu tít lao vào mở tủ lạnh, chị Hén cẩn thận bê đĩa hoa quả sắt nhỏ dầm sữa chua, em Sò lách thếch mang cốc nước cam mát lạnh ra cho ba yêu.

Anh Hậu nhìn con mà sống mũi cay cay, con thế mới là con chứ. Chẳng bù cho vợ, mà không biết là vợ hay là cái của nợ đây?

Ba kiệu hết đứa chị đến đứa em vì vụ từ phòng khách qua phòng ngủ rồi vòng tới ban công. Hén Sò sượng quá cười ha hả rợn rợn gọi mẹ Hà.

-“Mẹ Hà ơi xem này, xem Sò làm máy bay này.”

-“Ồ lúc này Hén cũng được làm nha, ba Hậu thật là tuyệt vời quá à.”

Mọi khi nghe em gọi là mẹ ngẩng lên khen ba Hậu giỏi với ba Hậu thật là cường tráng rồi cười âu yếm lắm cơ, lần này mẹ chỉ bảo hai đứa dễ thương quá rồi lạnh lùng cúi xuống nhặt rau.

Hén Sò được khen tất nhiên vui tíu cả mắt lên rồi, chỉ có ai đó bị bơ là ngứa ngáy bức bối thôi. Có người vừa chơi với con vừa cố ý kể chuyện to thật to.

-“Ngày xưa ngày xưa trong khu rừng nọ có một cô bé quàng khăn tím tên là Hờ. Bé Hờ ở với bé Hắt trong ngôi nhà gỗ nhỏ, vui ơi là vui. Hàng ngày bé Hắt đều đi hái hoa quả và mang nước suối về cho bé Hờ. Thế nhưng bé Hờ được nuông quá sinh hư, nửa đêm nửa hôm chẳng ở nhà ngủ mà lại chạy sang đú đỗng với sói già gian ác tên là Thâm. Bị bé Hắt bắt gặp nhưng bé Hờ không chịu nhận lỗi hối cải mà còn ương bướng cãi lại bé Hắt...”

Lũ nhóc mắt to tròn lắng nghe chăm chú. Ba hỏi các con thấy bé Hờ hư không, em Sò thơm ba một cái rồi ngoan ngoãn gật đầu. Chị Hén dăm chiêu ngắm nghĩ một lúc, rồi cuộc cũng tán thành.

-“Đúng rồi ạ, bé Hờ hư ơi là hư ý. Sang nhà sói già để mà bị ăn thịt à, thật là ngốc nghếch. Cuối tuần chắc không được phát phiếu bé ngoan đâu, ôi chao đáng buồn ghê á.”

-“Ủầy Hén của ba mới nhỏ xíu mà đã hiểu chuyện thế nhỉ? Theo Hén thì bé Hờ phải làm gì bây giờ?”

-“Bé Hờ phải xin lỗi bé Hắt nha, rồi thơm bé Hắt làm lành ấy.”

Ba Hậu cười khoái trá, Hén liếc thấy mẹ Hà đi ra ban công hái mấy khóm hành thì bám theo rồi ôm chân mẹ riu ra riu rít kể chuyện cô bé quàng khăn tím. Mẹ Hà nghe xong chỉ khẽ cười, xoa đầu em rồi mẹ bảo.

-“Ba Hậu nhớ nhằm chi tiết truyện rồi, bé Hờ chưa từng đú đỗng với sói già Hén à. Chỉ có bé Hắt thỉnh thoảng lại qua đêm ở nhà cô cáo Lờ thôi.”

40. #40

Em Hén nghe được chi tiết mới thì sững sốt lắm, vội vã ulla vào khoe ba yêu.

-“Ba Hậu ơi ba Hậu ơi, nhầm rồi ba Hậu ạ, bé Hắt chơi với cáo đấy. Eo ôi bé Hắt mới là bé Hư.”

Anh Hậu mặt đen kìn kịt, chưa kịp giải thích gì thì đứa con út đã ngây ngô lay chị hỏi lấy hỏi để.

-“Thật á? Thật á chị Hén? Cáo mấy đuôi đó chị Hén?”

Ba Hậu bực bực bảo cáo đâu mà cáo, mẹ trêu thôi. Nhưng cục bông nhỏ trước giờ rất tin tưởng vợ nên chẳng thèm nghe lời anh, lại ríu rít với giọng hỏi mẹ con cáo đó có mấy đuôi.

Chị Hà bật cười, đáp bừa rằng có chín đuôi. Mẹ vừa dứt lời thì Sò nhỏ đã há hốc có vẻ sợ sệt lắm, quay sang chị Hén thủ thủ.

-“Cáo chín đuôi là hồ ly đấy.”

Hén ôm em một cái rồi cũng đồng tình.

-“Ừ đúng rồi, con hồ ly tinh á...eo ui sợ nhĩ...ba ơi ba...ba Hậu ơi ba Hậu ...đêm đêm mà bé Hắt cứ sang nhà nó là bị hút máu dần dần đó ba à...hút xong rồi nó sẽ ăn thịt nha...”

-“Bây giờ phải gọi Na Tra tới ý.”

-“Không không, chị nghĩ là mời Mỹ Hầu Vương vẫn hơn chứ, chú ấy có bao nhiêu phép thuật á.”

Mặc cho ba giải thích này nọ hai đứa vẫn cứ ríu rít bàn tán mãi tới lúc ăn cơm mới thôi.

Mẹ Hà không chỉ cẩn thận trong khẩu phần dinh dưỡng của Hén Sò mà còn rất quan tâm tới ông xã. Vì anh phải đi tiếp khách nhậu nhẹt nhiều nên bữa cơm nào vợ cũng làm tới mấy loại rau xanh liền đặt gần chỗ chồng ngồi, hôm nay là ngọn su su xào tỏi, nộm rau muống, dưa chuột chua ngọt và canh cua mồng tơi.

Khổ nỗi khi bực ai đó người ta hay có xu hướng làm những điều khiến đối phương phiền lòng. Anh Hậu vòng tay ra xa lựa miếng thịt kho tàu to bự, rồi lát sau lại gấp sườn ram, tiếp đến là cánh gà chiên xù, cứ thế cả bữa không thềm động tới mấy cái đĩa trước mặt.

Như thường ngày chị Hà sẽ chủ động gấp cho anh rồi nhỏ nhẹ khuyên mình ăn nhiều rau xanh cho mát ruột. Thế nào mà hôm nay mẹ Sò lạnh lùng mặc kệ luôn, ba Hén muốn ăn gì thì ăn cũng chẳng thềm quan tâm.

Ai đó ôm cục tức đến tận tối, tắm xong liền bực bội vác đôi dép đầy nước ở buồng vệ sinh đi lê la khắp nhà, thậm chí lúc lên giường còn cố ý để quả đầu chưa sấy nằm lên gối, chân ướt thì diễm nhiên lau vào chăn.

Lau xong thì có người len lén liếc sang quan sát thái độ bà xã, cứ ngỡ mẹ Sò ức sồi máu lên rồi, ai dè chị thản nhiên lấy chổi lau lại nhà, một lời oán trách nhắc nhở cũng không có.

Anh Hậu thấy vậy lại càng điên, mà đã điên thì chó, lại gặp ngay Hén nhỏ lững thững sang tìm mẹ Hà không nheo kêu mắt ngủ. Chẳng biết nằng ấy giống ai mà cái giọng nheo nheo nheo.

-“Á á bắt quả tang ba Hậu đi ngủ để tóc ướt nha. Như vậy là sáng mai ba dậy sẽ bị đau đầu đấy, rồi em gối sau này cũng bị mốc nữa. Lêu lêu ba Hậu hư, ba Hậu hư nhĩ mẹ Hà nhĩ?”

Ba bị con gái vạch mặt thì ngượng chín người, đành áp úng bảo ba quên. Mẹ Hà chẳng bình luận gì cả, chỉ bế Hén về phòng thôi. Lát sau ba cũng sang cùng, chị Hén với em Sò nằm gối đầu lên đùi ba với cả gác chân lên người mẹ nghe kể chuyện cổ tích mà thích ơi là thích, chưa đầy ba chục phút đã mơ màng khò khò rồi.

Ba mẹ em thì con ngủ một phát là lại nhìn nhau mặt tỉnh bơ ngay. Chị Hà chưa đưa ra được quyết định cho mình nên ngại mở lời, anh Hậu thì sĩ diện đàn ông đầu có cho phép bản thân hạ mình trước.

Cho nên là chiến tranh lạnh cứ thế tiếp diễn cả tuần liền. Vợ như người vô hình, chồng thì nhiều lúc phát bực. Trước kia thềm uống cốc nước cam chỉ cần ới một cái, nay lại phải lật đặt dậy tự pha.

Mà cái bà vợ này đúng là không biết tính toán gì cả, mua dao thì mua con bình thường thôi, dao gì mà sắc đến nỗi bổ có quả cam cũng bị cửa một phát là sao?

Đàn ông đàn ông như này cũng chẳng đáng, nhưng đàn bà nhìn thấy thì lại xót, ai đó vội vàng chạy ra ban công hái mấy cái lá hoàn ngọc đưa cho chồng cầm máu. Tiếc rằng ông xã chị không những không nhận mà ngược lại còn xỉa đều.

-“Gớm hôm nay mặt trời mọc hướng Bắc hay sao mà vợ mình lại quan tâm tới mình thế cơ chứ?”

Mẹ Sò chỉ nhỏ nhẹ bảo nếu mình không thích dùng lá thì em lấy bông băng cho. Ba Hến được nước lại càng kiêu, đáp lại rất phũ phàng.

-“Thôi khỏi cần, thời gian của mình còn phải dành cho ai đó, anh nào có dám phiền.”

Chị Hà tức run người, nhưng lại nhịn xuống gầm giường về phòng ngủ chứ không chấp lời ông xã. Anh Hậu thấy vợ lạnh lùng bất cần thì như muốn phát hỏa luôn.

Cái thể loại gì đây cơ chứ?

Sai rành rành mà vẫn cứ ngoan cố. Còn nữa, trước kia chồng sổ mũi tý thôi cũng sốt sắng hết cả lên. Bây giờ bị ngứa mũi như thế cũng không thèm nhỏ nhẹ nịnh nọt. Quả thật thức khuya mới biết đêm dài, vợ anh đúng là loại giả tạo trước sau bất nhất giống y như lời mẹ Bi cảnh báo.

Ba Hến ôm cục tức mãi mà chẳng chợp mắt được. Mẹ Sò nằm một lúc thấy yên ắng, tưởng ai đó ngủ rồi liền lật đật trở dậy dùng khăn ướt lau vết máu khô dính bết lại rồi giã mấy cái lá cho vào mảnh băng trắng rồi cuốn cẩn thận cho chồng.

Chị đang rón rén định đặt tay ông xã vào trong chăn thì bị anh bắt ngờ vòng qua siết chặt. Có người kéo vợ ngã dúi dụi trên lòng ngực mình, giọng điệu hờn dỗi thấy rõ.

-“Ai mượn mình quan tâm?”

Mẹ Sò hai má đỏ bừng, vừa cổ trườn xuống vừa ấp úng nói.

-“Là em nhiều chuyện...mình thông cảm.”

Người ta bảo ghét nhau là ghét ở cái thái độ quả không sai. Giá như chị Hà hiểu chuyện chỉ bằng một góc của chị Liên thôi thì chắc anh có phúc lắm. Đằng này đã khiến người ta ngứa mắt rồi mà điệu bộ lúc nào cũng nhàn nhạt như kiểu khinh nhau ấy, nhìn phát bực mà.

Ai đó tức mình chỉ muốn bằm vằm người bên cạnh cho hạ hỏa. Khổ nỗi đánh vợ thì quá mất mặt đi, đâm ra chỉ còn cách luồn tay qua váy rồi nhéo mông bà xã một cái đau thật là đau.

Chị Hà đã ức lại còn xấu hổ, mặt mũi nhăn nhó thấy rõ. Anh Hậu thì có chút hả lòng hả dạ, càng lúc càng rúc sát vợ hơn, vò đảo ép bừa chán chê mới buông lời khiêu khích.

-“Nhỏ đi nhé, rồi chồng ra mấy ngày là biết ngay. Vậy mà còn bướng!”

Nhỏ là do chị ăn ít ngủ kém chứ bộ, ba Hến làm gì mà nghiêm trọng hoá vậy? Mẹ Sò ngượng nóng bừng cả người, cố hết sức đẩy chồng ra mà đúng là so với người ta cứ như trứng chọi đá ấy, không tài nào mà xoay chuyển được tình thế.

-“Anh cho mình cơ hội cuối cùng đấy, giờ mình chịu nhận lỗi là được, anh không chấp mình nữa.”

Giọng chồng câu thấy rõ, giọng vợ cũng cương quyết không kém.

-“Mình à, vấn đề của chúng ta không đơn giản chỉ là một lời xin lỗi.”

-“Có gì mà không đơn giản? Chẳng qua là mình cậy có chỗ dựa rồi nên dạo này mới dám bố láo như thế phải không? Mình nói anh nghe, thằng ôn dịch đó thể thoát cái gì với mình? Bây giờ chúng ta ly dị là mình nhảy ngay sang thuyền của nó chứ gì?”

-“Mình nói linh tinh quá à, mình ngủ đi.”

Đêm hôm khuya khoắt chị cũng chẳng muốn ằm ỉ làm gì nên nhả nhịn đủ đường, vậy mà chồng chẳng chịu hiểu, cứ được đà là lấn tới.

-“Sao? Anh đoán trúng tim đen của mình nên mình nhột chứ gì? Cái loại đàn bà giẻ rách như mình anh quá hiểu đi.”

Cả giận mất khôn, anh Hậu thốt ra câu đấy xong cũng biết mình hơi quá nhưng lời nói như bát nước đổ đi chẳng rút lại được nữa. Chị Hà ghen đấng cả người, cắn tay chồng một cái thật mạnh rồi nhân lúc anh không để ý vội chạy vào nhà vệ sinh bật khóc nức nở.

Anh Hậu bên ngoài cũng bực đến mức đập cửa sầm sầm.

-“Anh cho mình năm phút để bước ra ngoài, không thì đừng trách anh ác.”

Có người hằm hằm dọa vợ mà đến khi nghe bà xã nắc từng tiếng thốn thứt thì lòng lại như bị hàng vạn mũi kim đâm từng chút, từng chút một.

-“Mình à...chỉ là gặp nhau bàn chút công việc thôi mà sao mình cứ day nghiến em hoài vậy...thế giả như mai sau chị Liên chị ấy tái giá...mình và chị ấy cứ thân thiết như vậy rồi chồng chị ấy cũng chửi vợ như mình đối với em thì mình thấy sao?”

Anh Hậu nghe vợ hỏi mà cứng cả họng, ở bên trong giọng chị ghen ngào lắ, chị hỏi anh hôn nhân gần đây năm anh thấy ức chế về cái gì nữa thì hôm nay kể hết chị nghe một thể.

Chồng bèn cố lục lọi kí ức, mà tìm mãi, tìm hoài cũng chẳng tìm được điều gì cả. Chỉ là một vài hình ảnh khi xưa ủa về, cái ngày nào đó anh bị ngã xe máy phải nằm ở nhà nửa tháng liền, hồi ấy khó khăn vợ vẫn ngày dạy thêm ba bốn ca, một mình quay như chong chóng cả học sinh lẫn chồng, lại còn em Hén trong bụng nữa chứ.

Vậy mà lúc nào chăm sóc anh người ta cũng cười cả, phải đến lúc anh bắt gặp vợ nôn mửa tím tái mặt mày trong nhà tắm chị mới thôi không giả bộ.

Đột nhiên nhớ tới lại thấy nhói lòng, có người đi tìm chìa khoá dự phòng, gấp gáp mở cửa rồi lao vào với khăn mặt lau nước mắt cho bà xã rồi nhẹ giọng an ủi.

-“Anh...ban nãy nóng nên hơi quá trớn...mình đừng ngồi đây lạnh...về giường ngủ đi...”

Ba Hén định đưa tay qua bồng nhưng mẹ Sò trốn tránh, chị chui vào chăn cuộn tròn rồi nằm nép sát vào tường. Chồng thương thương muốn tới gần nhưng vợ cứ đẩy thành ra mấy lần thì nản, cũng quay đi một mình một góc.

Cuộc sống mãi cứ bế tắc mệt mỏi như vậy, tới ngày thứ mười bảy thì chị nhận được điện thoại của chị Liên. Hai người gặp nhau ở quán cafe ngay dưới nhà, mẹ Sò tới sớm hơn năm phút, mẹ Bi thì vừa đặt mông xuống ghế, còn chưa ấm chỗ đã đơn đơn đả đả.

-“Gớm từ bé tới giờ chị chưa từng thấy ai mặt dày như cô Hà.”

Chị Hà nhấm ngậm nước rồi chỉ khê cười khẩy.

-“Vâng, em da mặt dày nên mới thế chứ da mặt mỏng thì đã tìm người đàn ông nào có vợ để đào mỏ rồi ạ.”

Có người nghe xía đều mà giận phùng phùng, chỉ thẳng tay vào mặt mẹ Sò quát tháo.

-“Cô đúng là rắn độc ngậm máu phun người, làm giáo viên mà ngu thế hả? Tôi và anh Hậu là bạn bè tâm giao giúp đỡ lẫn nhau chứ không phải lợi dụng tiền bạc. Tôi mà thềm mấy cái cắc bạc ấy à?”

-“Em chỉ nói bằng quơ thế thôi chứ nói gì chị đâu mà chị phải sồn sồn lên thế?”

Mẹ Sò thần nhiên đáp làm mẹ Bi điên cả tiết, chẳng nể nang gì lời ngay cái hộp vuông vẫn chuẩn bị từ lâu đưa cho đối phương, giọng điệu đầy thách thức.

-“Thoì thì đi thẳng vào vấn đề nhé. Tôi nghĩ cô và anh Hậu nên giải thoát cho nhau đi, lý do thì cô mở chiếc hộp này ra sẽ rõ. Tôi có quen người làm ở toà án, yên tâm sẽ giúp cô lo thủ tục nhanh nhất có thể.”

41. #41

Trên thế gian này có hay không người đàn bà chẳng hề tò mò về chuyện mèo mả gà đồng của chồng?

Trước đây chị Liên cứ nghĩ không có, bây giờ thú thực mới sáng mắt.

Đúng là sống lâu mới biết lòng người nông sâu, con vợ anh Hậu nói trắng ra thuộc thể loại giả tạo lâu năm quá nên đứt xừ dây thần kinh cảm xúc rồi. Nhưng không sao, hộp đã chuẩn bị, dù người ta không muốn động thì chị cũng mở cho mà xem.

Mẹ Bi lắc đầu ngao ngán, chậm rãi lôi từng món đồ kỉ vật ra trình bày với mẹ Sò.

-“Đây là album ảnh ngày đại học của anh chị, bộ này tập hợp ảnh hôn nhau. Chị thích nhất là cái ở cạnh Hồ Tiền, em nhìn thấy môi anh Hậu dày không? Người ta bảo đàn ông môi dày là chung tình lắm em à, yêu một người yêu cả cuộc đời luôn á.”

-“Bộ này là hồi kỳ thứ tư bọn chị cùng đạt học bổng, hai đứa rủ nhau lên Tam Đảo chơi. Bức nho nhỏ phía dưới là chụp trước khi chuẩn bị ấy ấy đó em...”

-“Hộp 1000 con hạc này anh Hậu gấp tặng chị nhân ngày sinh nhật.”

-“Cái điện thoại màu hồng em thấy chứ, tuy hơi hủi nhưng là cả tháng lương đi giao hàng của anh đấy, chị tới giờ nghĩ lại vẫn cảm động nên chưa vứt đi.”

-“Bông hoa hồng khô này chị giữ làm kỷ niệm, thực ra anh mua 99 bông cơ em ạ...đó...còn nhiều thứ lắm...”

-“Đây đây mới nhất luôn, cái đêm đó chẳng biết em giận gì ông xã mà để người ta phải chạy tới chỗ chị tâm sự.”

Ba Hến tìm ai mỗi lần có khúc mắc thì chị thừa đoán được. Chỉ là chẳng hiểu sao xem tận mắt hình ảnh người đàn bà khác váy áo xộc xệch ôm ấp chồng mình vẫn thấy chưa xót đến thế?

Mẹ Sò ngậm đắng, cố giữ bình tĩnh nhẹ nhàng bảo.

-“Sao chị phải mất công thế làm gì, chỉ cần nhân lúc đêm đến chồng em đang sướng thì rên rỉ vài câu xúi anh bỏ vợ là xong mà?”

Chị Liên tái cả mặt, trộm nghĩ đúng là dạng con cha cháu ông thích thể hiện. Thử hỏi cái loại cổ hủ bất tài cộng thêm mồm miệng độc địa thế này, ngoài trường của lão ba già ra thì nơi nào thêm nhận nó làm giáo viên cơ chứ?

-“Nói em nghe nhé Hà, chị đây quân tử không thêm sống bắn dẫu. Chẳng qua đàn bà con gái với nhau chị thương em phải mang danh chồng bỏ nên mới bày nước giúp thôi. Chuyện tình cảm người nào không được yêu thì người đó là người thứ ba, chưa kể em lại là người đến sau. Người anh Hậu thương là chị, còn em chẳng khác nào con hồ ly già chia uyên rẽ thủy cả, đêm đến em vẫn ngủ ngon được với cái xác vô hồn chị cũng thấy tài đó.”

Mẹ Bi nhiệt tình phân tích chỉ điểm, tiếc rằng mẹ Sò hiểu biết thấp mãi chẳng tiếp thu nổi, thái độ bất cần nhìn phát ghét.

-“Rồi, có gì chị và cái xác đó bàn bạc với nhau nhé. Em không rảnh, chào chị.”

-“Giờ lại định về ton hót với chồng à? Cả cái vụ ở sân bay lần trước cũng thế, cô đúng là con vẹt lảm chuyện. Nhưng cứ thoải mái nhé, mang cái hộp này về gửi anh Hậu luôn hộ chị.”

Chị Liên thách thức nhưng chị Hà chỉ gọi phục vụ thanh toán rồi đi thẳng chứ chẳng buồn đôi co. Chị dẫu có phải thiếu nữ hai mươi tuổi bỗng dưng mà người ta nghĩ có thể chơi bài khích tướng được?

Thứ nhất, chị Liên với cô Điệp khác nhau. Giữa vợ và thư ký chồng tất nhiên tin vợ hơn. Nhưng giữa chị và người yêu cũ thì thôi chẳng cần so cũng biết kết quả, còn chưa kể khi vỡ lở ra thì chị ấy đã chuẩn bị sẵn nước mắt ngấn nước mắt dài mô li phê mọi thứ.

Thứ hai, trước mặt anh Hậu chị Liên cũng hổng hách như vậy chứ có nề nang gì đâu, giờ kể cả có bằng ghi âm thì cùng lắm anh cười bảo cô ấy nóng tính với cả lo nghĩ cho anh nên mới giở thói trẻ con chứ không phải người xấu. Vậy nên người ta mới bảo, thương nhau thì củ ấu cũng tròn là vì thế.

Còn ba ngày nữa, tần ba ngày nữa cơ đấy.

Nhưng mà liệu có cần thiết nữa không? Ngay giờ phút này đây chị đã thấy bức bối ngọt ngào vô cùng.

Chị không đi thẳng về nhà mà qua xin cô giáo cho lũ nhóc nghỉ học sớm. Chỉ có nhìn thấy hai bé tíu tít lòng mẹ mới nguôi ngoai phần nào. Hén tung tăng đi trước, hén ha hén hờ.

-“Mẹ Hà ơi ba Hậu về rồi à mà mẹ lại đón bọn con trước mấy tiếng liền như thế?”

Em Sò bên cạnh nghe thế thì mắt sáng long lanh, cái giọng ngọt ơ là ngọt.

-“Đúng rồi, chắc chắn ba về rồi á. Mẹ Hà ơi đi nhanh lên đi không ba Hậu đợi.”

Các em phấn khởi chạy làm mẹ phải rảo bước nhanh hơn để đuổi kịp con, với được tay hai đứa rồi mẹ mới dịu dàng bảo.

-“Không, ba Hậu chưa về, hai đứa ngốc lắm, nếu mà ba về rồi thì ba phải đi đón tụi con chứ.”

Lũ trẻ tiu ngủi hần đi, Hén Sò níu tay mẹ ríu ra ríu rít.

-“Thế hôm nay mấy giờ ba về ạ? Ba có tắm cho bọn con không?”

-“Mẹ ơi mẹ chủ nhật tuần này đi công viên nước đi mẹ đi.”

-“Đúng rồi xong ba Hậu kiệu lên chơi trò hái hoa quả nha, sướng ơ là sướng. Mẹ Hà có thích không để lần này Hén bảo ba kiệu mẹ lên nữa?”

Nhìn hai con ngây ngô trò chuyện mà lòng mẹ nào nề. Chị có thể không cần chồng, nhưng Hén Sò không thể không có ba.

Chị có thể mạnh mẽ dứt khoát, nhưng nhìn con, chị lại không đành lòng.

Hôm ấy, có bà vợ trầm tư cả buổi, rốt cuộc cũng nghĩ thấu.

Lại có ông chồng đang định rút sặc lao ra phòng khách chém gió thì bà xã đột ngột tiến tới siết chặt từ phía đằng sau. Hình như mẹ Sò có điều muốn tâm sự, cứ ấp úng mãi không thành lời.

-“Mình à...em...em...mình...”

Ba Hén bỏ tạm điện thoại trên bàn trang điểm, quay người đỡ vợ ngồi xuống giường rồi nhẹ nhàng bảo chị có chuyện gì cứ bình tĩnh nói.

-“Mình...em biết là em hơi quá đáng...nhưng từ bây giờ trở đi...mình không liên lạc với chị Liên nữa được không mình?”

Phải cố gắng lắm chị mới thốt ra được lời đề nghị ấy. Đúng như dự đoán của chị, nét mặt chồng cau có thấy rõ, ngay lập tức mắng vợ xối xả.

-“Mình điên hả? Hay uống lộn thuốc? Mình sai rành rành ra anh đã không chấp rồi mà mình cứ làm tới là sao? Anh và Liên là bạn bè trong sáng mà mình cứ làm như anh chim chuột gì không bằng...”

Mẹ Hén vội vã cầm tay ba Sò rồi rít phủ nhận.

-“Không phải...em không dám...nhưng mà mình thường bảo hôn nhân của chúng ta không có tình yêu phải không? Thực ra không phải như vậy mình à...em chẳng biết diễn tả sao nữa...từ giây phút đầu tiên gặp mình tim em đã đập thốn thốn lắm rồi...mình có nhớ hôm đi chụp ảnh cưới không...mình là làm theo lời thợ chụp ảnh hôn em thôi nhưng từ lúc về em cứ như người mất hồn ý, dì Hợ cậu Hợ còn trên em lấy chồng chứ có phải trúng xổ số đâu...”

Tính ra thì trước giờ mẹ Sò hiếm khi nói nhiều như vậy, giọng cũng nức nở nghẹn ngào làm ba Hén thấy thương thương nên không bức bối. Anh thở dài rồi kéo bà xã vào lòng, vừa vỗ vai an ủi vừa kiên nhẫn lắng nghe chị kể lể.

-“Cái tuần đầu tiên lấy mình em còn tưởng là mơ cơ...ngày nào giật mình thức giấc đều phải bật điện lên nhìn mình một cái mới thấy yên tâm...căn bản em tự thấy bản thân chẳng có gì nổi bật cả...ngược lại mình thì đẹp trai hơn tất cả những người đẹp trai em từng gặp...”

Chị Hà tâm sự thật lòng thôi nhưng kiểu già rồi còn nói những điều trẻ trâu nên má ngượng đỏ hết cả. Anh Hậu nghe vợ khen thì trong ruột như nở hoa ý rồi mà ngoài mặt vẫn phải giữ sĩ diện e hèm.

-“Mình cứ nói quá, anh cũng bình thường mà.”

-“Mình bình thường sao được mà bình thường, em nói thật đàn ông to cao như mình là hiếm mà. Chính vì vậy em rất áp lực, lúc nào em cũng nỗ lực cố gắng sao cho hoàn hảo để xứng đáng với mình. Em thực sự rất sợ phải xa mình, cái đợt mình bị ngã xe mình nhớ không? Nghe ba gọi điện báo mà em sợ gần chết, tự bảo mình mà làm sao đợt đó chắc em đi theo mình luôn ấy. Rồi bao nhiêu năm em vẫn nghĩ mình chẳng yêu em cũng được, cứ sống thế này ngày qua ngày là tốt rồi...nhưng...”

-“Nhưng sao?”

-“Mình không nhận ra à mình? Em và thầy Thanh hoàn toàn không có gì cả, người em yêu trước tới giờ chỉ có chồng em thôi, chính vì vậy nên em rất khổ tâm. Lúc đầu em sợ gia đình tan nát nên mới không dám nói, em cứ nghĩ em giỏi nhẫn nhịn. Khổ nỗi em cũng chỉ là người đàn bà bình thường thôi mình à, mình hiểu không? Em có tuổi rồi nhưng em vẫn ghen vẫn hờn...em thực sự không thể chịu đựng được việc hai người thân thiết như vậy...”

Lấy nhau bao nhiêu năm, hai con cũng lớn tướng rồi đột nhiên vợ lại tỏ tình khiến chồng bối rối lạ lùng. Chị bảo hi vọng anh sớm cho chị câu trả lời, dù có là như nào chị cũng tôn trọng quyết định của anh.

Kể cả trong trường hợp xấu nhất thì chị vẫn mong sau này họ có thể làm bạn.

Anh muốn tập trung suy ngẫm lắm mà chẳng hiểu sao từ nãy tới giờ đầu óc cứ choáng choáng, người ngợp thì xao xuyến bấn loạn như trai mới lớn ấy, không tài nào mà nghĩ được cái gì.

Cúi xuống lau nước mắt cho bà xã thì cái mùi oải hương thoang thoảng xộc vào mũi, khoảng cách gần gần khiến cả người anh nóng ran. Có người cố gắng nhẫn nhịn nhưng lâu dần cũng chẳng kiểm soát nổi, rốt cuộc đành mở lời hỏi bà xã.

-“Mình này...hơi mất mặt nhưng mà mọi chuyện để tới mai được không...còn bây giờ...thực sự anh nhịn lâu quá rồi...thêm nữa chắc bệnh mất...”

Chồng mong lắm một câu dạ ngọt ngào mà đợi mãi vợ chẳng nói gì cả. Một lát ai đó thất vọng toan đẩy bà xã ra bỏ vào nhà tắm thì lại thấy người ta chủ động bỏ áo ngoài, ngón tay trắng nõn mượt mà kéo dây yếm bên trong làm lộ ra cảnh xuân sắc mơn mớn e ấp mời gọi.

Gió lạnh ùa qua khung cửa sổ khiến chị hơi run, chị biết hạnh phúc của mình thì chính mình phải nắm giữ. Anh Hậu là người xem trọng chữ tín, nếu ngày mai anh trả lời không liên lạc với người yêu cũ thì chị sẽ chẳng bao giờ phải lo lắng về họ nữa.

Chị cũng rõ hơn ai hết, chị còn thương anh nhiều lắm. Hén Sò cũng cần có ba.

Khổ nỗi thấu đáo là thế nhưng tay chân thì luống cuống đến khổ, cái bước đong đưa cuối cùng dì Hợi dạy ý, chị không làm sao mà thực hiện nổi. Rốt cuộc múa chẳng ra múa nhảy chẳng ra nhảy, lóng nga lóng ngóng ngã ngửa xuống đệm.

Cũng may là chồng không cười gì cả, chỉ là tiến tới tựa đầu lên vai vợ. Tay anh khẽ nâng niu nơi ấy, khoe môi âu yếm đặt xuống, ban đầu chỉ là mơn trớn nhẹ nhàng, mà càng về sau càng mãnh liệt như hổ đói lâu ngày.

Phòng xuân triển miên ướt át, nơi tuyết trắng ứng những dấu ấn, hai đoá hồng nhỏ cũng dần đỏ thắm. Có người mê chìm đắm, có người lại rối loạn khôn nguôi.

Từ bao giờ chị biến thành loại đàn bà hèn kém tới vậy? Dùng cả chuyện ấy để đạt được mục đích của mình?

Chị tự hỏi bản thân có còn lòng tự trọng không?

Không, chẳng còn nữa.

Lòng tự trọng là cái gì chứ? Lòng tự trọng có giúp chị giữ được cái gia đình mà chị yêu hơn cả mạng sống không?

Mẹ Sò cố gắng gạt mớ bong bóng trong đầu, cơ thể thả lỏng hết sức phối hợp cùng người ta. Chị tập thay đổi theo lời các mẹ dạy dỗ, trên giường thì không cần quá coi trọng sĩ diện lễ tiết làm gì, có thể nào thì trình bày như vậy.

Lần đầu tiên ba Hén nghe vợ lí nhí bảo vợ hạnh phúc rồi sau đó còn khen mình giỏi thì hơi bị đơ. Rồi kiểu như nỗ lực bao nhiêu năm tháng rốt cuộc cũng có ngày được công nhận, anh vui vẻ hẳn lên, tập trung hết sức chứng tỏ bản thân với bà xã.

Ai đó khép mắt cảm nhận từng nụ hôn nóng bỏng của chồng, sự cọ xát va chạm trên từng tác da thịt truyền thẳng vào tim thứ cảm xúc trống rỗng mơ màng. Có những khoảnh khắc sao mà đẹp đẽ và ngọt ngào tới vậy? Nếu như thế gian chỉ có hai người, có lẽ chị sẽ tưởng rằng anh yêu chị.

Một đêm lao động mệt mỏi nên mẹ Sò chiều theo đề nghị của chồng là cả nhà cùng ra ngoài ăn sáng. Anh thấy vợ nghe lời thì tâm trạng tốt hẳn lên, mãi tới lúc vào phòng làm việc mới sức nhớ ra chuyện quan trọng.

Ba Hén đắn đo cả ngày trời cuối cùng mới đưa ra được quyết định. Năm rưỡi chiều anh qua gặp chị Liên, hai người không đi đâu mà chỉ ngồi trong xe trò chuyện.

–“Em à, từ giờ trở đi bọn mình đừng liên lạc với nhau nữa.”

–“Hả? Anh rồ à? Đùa gì mà dai thế?”

–“Anh hoàn toàn nghiêm túc. Thực ra bây giờ anh mới biết là Hà yêu anh rất nhiều, giấu cũng thấy bọn mình quá thân rồi. Nói đùa chứ như bà Bích hay bà Đào thì chắc em bị dẫn cho như tử từ lâu rồi, dù sao Hà như thế là còn hiền. Với lại cũng là vợ chồng còn sống với nhau lâu dài...”

Mẹ Bi nghe ba Hén trình bày mà mặt tái xanh, chị ức tới mức nước mắt ứa cả ra.

–“Anh đúng là ngu ngốc. Con Hà còn lâu nó mới yêu anh, nó làm vậy chỉ vì nó ích kỷ muốn chiếm hữu tất cả thôi. Anh không nghe lời em thì sau này có hối cũng không kịp đâu.”

–“Anh xin lỗi nhưng mà giờ anh phải lựa chọn em à. Anh sẽ chuyển cho em một khoản đủ dùng trong mấy năm tới, thông cảm cho anh.”

–“Em thêm vào, anh nghĩ em là loại gái ấy chắc. Nó bắt anh lựa chọn thì anh bỏ quách đi, con vợ như thế anh còn cần làm gì hả anh? Anh cũng đâu có yêu đâu?”

Anh Hậu giật mình nhìn chị Liên, mãi sau mới bình tĩnh giải thích.

–“Em mãi vẫn không lớn được thế? Vợ trót lấy rồi nói bỏ là bỏ được hả? Sống làm sao mà thất đức thế được? Rồi còn Hén Sò mới bé xíu à, chúng cần tình thương của cả ba lẫn mẹ.”

–“Vâng...vợ anh...con anh...thế còn em thì sao? Không vì năm xưa lỡ trao cho anh thì chồng em có day nghiêng đánh đập em thế không? Cả đời em vì yêu anh mà khổ. Vậy mà bấy nhiêu năm chỉ yêu mình anh...bây giờ anh lại nở phũ với em thế hả anh...anh nghĩ đi...xem mình tàn nhẫn tới mức nào anh à...”

Mẹ Bi khóc lóc rồi mở cửa chạy xuống, nhìn thấy chiếc xe tải đằng trước thì như con thiêu thân muốn lao vào. Cũng may anh Hậu kịp thời đuổi theo bắt được chị chứ không chẳng biết hậu quả sẽ tồi tệ tới mức nào?

Hai người giằng co qua lại rồi chẳng may trượt chân ngã xuống lòng đường. Anh Hậu chỉ bị trầy xước nhẹ nhưng chị Liên ngất xỉu phải đưa đi cấp cứu. Bác sĩ khám qua bảo bệnh nhân không sao mà chị mãi chẳng tỉnh, lúc tỉnh rồi thì cứ lơ ngơ lơ ngơ làm anh vừa lo vừa áy náy.

Ba Hén nhờ người đón Bi rồi hôm ấy một lớn một bé trực trong viện. Ở nhà Hén Sò đi ngủ từ lâu rồi, mẹ các em thì ngồi bồn thần trước mâm cơm đợi chồng, đợi tới gần một giờ sáng mới nhận được tin nhắn của anh chỉ vồn vện vài chữ.

“Liên bệnh tội lắm, anh ở lại chăm sóc.”

Có người vợ quẳng hết thức ăn ra thùng rác rồi chua xót quay vào ôm chặt hai con.

Mẹ ngậm ngùi nói lời xin lỗi với hai em.

Mẹ bảo mẹ đã cố hết sức rồi nhưng năng lực mẹ có hạn, hi vọng khi lớn lên các con thông cảm cho mẹ.

Rồi mẹ mệt mỏi trở về phòng, mở máy tính lên tải mẫu đơn xin ly hôn.

42. #42

43. #43

Trời khuya man mát, trăng sáng vàng vạc làm nổi bật quả đầu nhầy nhầy nhọn nhót chỗ trắng chỗ xám của ba Hén. Mẹ Sò đứng từ xa mím môi nhìn cười mà đỏ bừng hết cả mặt, chồng chị ngược lại giận sôi máu lắm ba lắm bầm.

-“Mấy cái con ranh con mắt trợn ngược hết lên trời à mà không nhìn thấy bố mày?”

Vẫn biết ông xã nóng tính nhưng đôi co cả với chim thì vợ cũng xin thua.

-“Mình làm gì mà ngơ ngơ như con ắt ơ thế? Hén Sò còn ở trên nhà không ai trông đấy?”

Chị Hà nghe chồng nhắc mới giật mình vội vã chạy về với con. Cũng may hai cục bông nhỏ vẫn đang ngủ rất ngon lành, cái miệng chúm chím yêu ơi là yêu ý. Mẹ thơm các em chùn chụt rồi kéo chăn chui rúc cùng luôn.

Khổ nỗi mới gà gà gật gật được một chút đã có người hắng giọng nơi đầu giường.

-“Mình sao không về phòng?”

-“Đêm nay em ngủ với con.”

Vợ trả lời nhỏ nhẹ rồi quay vào ôm tụi nhỏ, chồng không chịu nín áo hời han.

-“Giường bé xíu như này ba mẹ con nằm sao được? Đau lưng lắm, rồi mai sau chưa già nó đã còng đấy.”

-“Mặc kệ em.”

-“Hay mình sợ hơi à? Đừng lo, anh tắm gội sạch sẽ rồi mà, không tin mình ngủi kiểm tra thử đi?”

Anh Hậu mặt dày dí cả bộ tóc ướt vào mặt vợ. Chị Hà thấy phiền phức khó chịu lắm, mà sợ ba Hén chơi lầy quá nhờ làm hai đứa thức giấc thì khổ nên mẹ đành phải nhượng bộ ngoan ngoãn nghe lời chồng trở về phòng.

Kể cũng lạ, bên kia thoải mái bao nhiêu thì về đây không khí ngột ngạt bức bối bấy nhiêu, lẩn qua lẩn lại mãi mà chẳng thể nào chớp mắt nổi. Chồng chị bên cạnh cũng chưa ngủ, anh ngáp ngừng mở lời.

-“Thôi thì mình đàn bà nông nổi, chuyện hôm nay anh tha thứ. Đừng bao giờ nhắc lại nữa.”

Đêm muộn rồi xảy ra xung đột lần nữa thì cũng chẳng hay ho gì nên mẹ Sò nhìn ba Hén, không tranh luận âm ỉ mà chỉ nói nhỏ.

-“Em quyết rồi mình à, sáng mai em sẽ gửi mail mình xem giùm em, có chỗ nào chưa hợp lý thì chúng ta thảo luận sau.”

Anh Hậu nghe vợ trình bày mà ruột gan sôi sùng sục. Từ xa xưa các cụ đã có câu dạy vợ từ thừa bơ vợ mới về, ấy thế mà anh lại không nghe.

Ấu cũng là do anh chiều bà xã quá, để bây giờ chị kiêu căng vênh váo quá rồi, nào có cái thể loại đàn bà con gái ương bướng ngang ngạnh đến thế là cùng?

-“Mình trèo lên đầu anh mà ngồi luôn đi này.”

Ai đó mĩa mai xĩa xối, có người lặng thinh chẳng thềm nói gì cả.

Vợ coi khinh mình làm chồng tức gần chết, anh kéo chị vào lòng, gác chân ghì tay siết chặt thật chặt. Tụi nhóc nhà anh thì chỉ cần tròng mắt đã sợ xoắn cả quấy rồi, nhưng mẹ tụi nhóc thì khác, bị cắn bầm cả vai mà vẫn rất cứng đầu.

Dù nước mắt có chảy, nhưng nhất định không mở miệng van xin. Quả thật loại người thường ngày hiền hiền trầm trầm thì đến lúc điên lên đáng sợ gấp trăm vạn lần kẻ nóng tính, ba Hén chấp nhận đầu hàng, hôn miết từ xương quai xanh ngược lên cổ rồi mặc cho bà xã giãy giụa vẫn vừa mơn trớn nhẹ nhàng nơi vành tai vừa thủ thủ.

-“Mai anh bay vào Nam, thứ bảy tuần sau về hứa sẽ nói chuyện nghiêm túc với mình.”

Chị Hà tưởng ông xã đùa thôi, ai ngờ sáng ra thấy anh cuống cuống chuẩn bị vali thật. Mọi khi vợ sắp xếp đầu ra đấy nên quen rồi, bây giờ có mấy cái áo sơ mi thôi cũng lộn xộn hết cả.

Mẹ Sò nhìn ngứa mắt quá đành quay vào gấp hộ, ba Hén tranh thủ cơ hội nhảy vào phòng con gái cưng nựng dăn dò đủ điều. Các nàng biết sắp phải xa ba yêu nên mặt nghệt hết cả ra, mắt rơm rớm suýt nữa thì khóc. Ba thấy thế lại càng chẳng muốn rời con, thơm thơm hôn hôn mãi mới dứt được.

Cuộc sống của chị Hà mấy hôm ấy nhẹ nhõm thấy lạ. Cái dự án với anh Thanh không những đã hoàn thành thuận lợi mà nộp lên còn được cấp trên khen tới tấp. Bây giờ dạy xong mẹ Sò cũng chẳng vội vàng vàng về nhà mà hay xuống phòng hội đồng chơi với mọi người.

-“Ồ bác Hà dạo này bắt đầu có thói quen ngồi lê đôi mách với bọn em rồi hả?”

Dì Hợi troll đều, cô Thư bên tổ Địa véo dì một phát rồi hớn hở kể lể.

-“Chị Hà ơi còn quên chưa cảm ơn chị, em nghe lời chị không mặt nặng mày nhẹ với chồng nữa, xin xỏ cái gì là ngọt ngào nhẹ nhàng, từ lâu rồi gia đình cứ như có gió mới vậy á.”

-“Nói thừa, bác Hà quân sự là chỉ có chuẩn thôi, mình cũng thế, thỉnh thoảng khen lão nhà vài câu, ối dồi ôi lão sướng phát rồ, đàn ông đúng là cái bọn ưa ngọt.”

-“Ừ đúng, nhiều khi mấy lão trong lòng mừng bỏ xừ đi được nhưng ngoài miệng vẫn anh đâu thế đâu, mình cứ nói quá.”

-“Không, nhà tớ thì không màu mè như vậy. Hấn lúc nào cũng vênh mặt lên bảo sao dạo này vợ mình nhận xét chuẩn thế chứ nì, nghe thốn cực các mẹ ạ.”

Mấy cô cười rúc ra rúc rích. Các thầy đi qua cũng chẳng vừa, nhảy vào chọc ngoáy bọn bà nào có tốt đẹp hơn mấy đâu, nịnh cho một chút có mà phởn cả sáng ấy chứ.

Chị thuộc dạng ít nói nhưng nghe các cô các cậu chém gió cũng thấy vui đáo để. Nhìn mọi người, rồi nhìn lại chính bản thân mình, tới giờ phút này mẹ Sò mới thấm, nhiều khi không quan trọng người phụ nữ đó nét na hoàn hảo như thế nào, mà cái quan trọng là vị trí của cô ấy trong trái tim người đàn ông lớn bao nhiêu?

-“Bác Hà ơi cái con nặc nô lại tìm bác kìa.”

Tiếng dì Hợi lanh lảnh vọng vào, dì khá khó tính, ghét rất nhiều người, trong danh sách dài dằng dặc đó có cả bác Thơm cô Thắm nhà ba Hải.

Cô giáo Hà vội vàng ra cổng trường gặp em chồng, cái cô này mãi vẫn chẳng lớn được, gặp chị dâu mà chưa chào hỏi gì đã hất hàm ra lệnh.

-“Rút tôi 70 triệu.”

-“Cô làm gì mà cần lắm tiền như vậy?”

-“Cái bà này, thọc mạch hỏi nhiều, tôi bảo rút thì cứ rút đi, tiền của anh tôi chứ của bà à mà lắm mồm.”

Cô Thắm cau bần định giật túi xách của mẹ Sò, tiếc rằng người đối diện cũng chẳng phải dạng vừa, chị chậm rãi bảo.

-“Cho dù cô đoán được mật khẩu thì thẻ của anh chị không thể rút được 70 triệu tiền mặt ở ATM trong một ngày. Cho nên cô không nói lý do thì chị cũng sẽ không ra ngân hàng lấy tiền đâu.”

-“Tôi là em gái thì tôi lấy tiền của anh trai có gì là sai? Bà đúng là cái loại khốn nạn...bà...với bà Vân đồn mặt không kém gì nhau cả...tôi sẽ mách anh Hậu...”

-“Được, cô thoải mái, mách luôn cả ba Hải nữa nhé.”

Cô Thẩm nghe tên ba thì sợ xanh mặt, ba mà biết chắc ba đập cô lên bờ xuống ruộng mất. Thế nên sau một hồi suy tính thiệt hơn cô đành xuống nước.

-“Sắp tới sinh nhật người yêu tôi rồi, anh ấy bảo ước vọng duy nhất là được đổi xe mới.”

Mẹ Hén nhìn cô em chồng lắc đầu thở dài, người ta thì được mọi tiền của trai đây cô nhà này ăn gì mà ngốc quá thể đáng. Nghĩ đi nghĩ lại thôi thì cũng là em gái anh nên chị mở lời khuyên nhủ.

-“Cô cẩn thận không gặp phải thằng họ Đào tên Mỏ đấy. Ngoài kia còn nhiều trai tốt, cứ xem xét kỹ lưỡng đi kéo sau này lún sâu lại thiệt thòi.”

Ở đời nhiều khi làm phúc phải tội, chị Hà hôm đó mà không phản xạ nhanh chắc ăn luôn cái vả của em chồng rồi cũng nên. Cô Thẩm thì dại, đi xin tiền ngọt nhạt nhẹ nhàng còn chưa ăn ai đằng này lại cứ sồn sồn lên thế thì giải quyết được cái gì.

Rốt cuộc cô đành rút kinh nghiệm dụ dằng hiền thực đến xin chị Vân, khổ nỗi bà này còn phũ hơn cả bà Hà. Gọi điện cho ông Đăng ông Hậu thì không ông nào thèm bắt máy hại cô bị người yêu giận không thèm nhìn mặt, đến là khổ.

Nịnh hết hơi anh mới mủi lòng tha thứ cho Thẩm, nhưng anh bảo anh muốn đi Hạ Long ăn chả mực. Thẩm đường cùng hết cách đành phải mò tới trường cấp ba tìm gặp thằng cháu tự kỷ, lèo nhèo nhí nhéo mãi may mà nó còn thương tình vớt cho mấy triệu lẻ không thì toi mất.

Nói chung cháu ông Hải đứa nào chả ngoan. Anh Khôi dù không thích cô Thẩm lắm nhưng vẫn giúp, Hén Sò thì ngày nào cũng như ngày nào, hễ rảnh ra một cái là kéo mẹ Hà lại gần mồm năm miệng mười.

-“Ba Hậu đẹp trai nhất hệ mặt trời á.”

-“Vâng vâng, chị Hén nói đúng rồi mẹ ạ, ba Hậu phong độ nè, biết lo cho vợ cho con xong lại kiếm tiền giỏi nữa, ai lấy được ba Hậu là người sung sướng nhất thế gian này nha.”

Cục bông nhỏ chu choa, cục bông lớn ôm em gái cứng một cái rồi gật gù thêm nêm.

-“Mẹ Hà lấy được ba Hậu đấy, suy ra mẹ Hà sướng ơ là sướng ý. Mẹ Hà nhớ ba Hậu không mẹ Hà? Nhớ nhỉ mẹ nhỉ? Có ba Hậu ở nhà vui phải biết ấy, Hén thích ở với ba Hậu hơn là bác Thanh, em Sò cũng thế. Ba Hậu đi làm vất vả lắm ý, nên mẹ Hà với Hén Sò ở nhà phải ngoan ngoan. Mới cả mẹ Hà này, có những chuyện trong cuộc sống cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, nhiều khi đi một bước sai rồi là có hối cũng không kịp đâu.”

Chị Hén nói một hơi một quá phải ăn tạm một quả táo lấy sức, em Sò bên cạnh hí hửng chen vào bổ trợ.

-“Còn nữa mà...còn cái bát nước ý...bát nước...bát nước...à bát nước hắt đi, xong cái bát bị vỡ tan tành thành nhiều mảnh đó...rồi...rồi...rồi vỡ...rồi...”

-“Rồi nước trong bát không lấy lại được. Sò ngốc quá à, có câu đó cũng không nhớ.”

Bé em bị chê thì hơi dỗi, tạm thời cắt xoet chị Hén. Mẹ em mấy hôm đầu còn kìm nén được nhưng dần dần cứ hễ hai con vệt con mở miệng là chị thấy nhức hết cả đầu, chịu không nổi đành gọi bọn chúng vào đàm phán.

Hén Sò nghe mẹ phân tích thì dạ dạ vâng vâng ngọt xớt, tối hôm ấy ba gọi về các nàng tranh nhau nói.

-“Ba Hậu khỏe không? Ba Hậu ăn mấy bát cơm? Sò ăn hai bát...mẹ Hà ăn nửa bát...chị Hén ăn ba bát...”

-“Không phải đâu con ăn tận ba bát rưỡi cơ, à ba Hậu ơi mẹ Hà bảo không cần pi a nữa đâu ạ, mẹ thuộc hết rồi. À ba ơi ba có biết câu kẻ nào xui dại trẻ con là kẻ tiểu nhân không ba?”

Ba già ở đầu dây bên kia điên cả người, Hén nhỏ xịu à, hiểu cái quái gì chứ. Chắc chắn là mẹ Hà xui rồi, nhưng thôi nội bộ đang lục đục anh cũng chẳng muốn thêm dầu vào lửa làm gì, chỉ nhờ các nàng bảo mẹ Hà tối nay đừng vội đi ngủ sớm.

Hén Sò ngoan ngoãn nghe lời, gác máy một cái là chạy vào nhà tắm khoe rồi rít. Nhưng mẹ chẳng hào hứng gì cả, mặt mẹ Hà xanh lăm, mẹ Hà nôn rất nhiều, em Sò nhìn thấy máu thì khóc thét. Chị Hén đang định quay lại gọi điện mách ba Hậu thì bị mẹ kéo lại, mẹ bảo không sao đâu, chắc do bị dị ứng thức ăn thôi.

Bọn trẻ meo máo đứa chạy ra rót nước đứa kiễng chân lên giặt khăn mặt đưa cho mẹ lau miệng. Mẹ Hà nhìn gái yêu mà rơm rớm, quả thật tới giờ phút này, ngoài hai cục bông nhỏ xinh thì đời mẹ chẳng cần gì hết nữa cả.

Đúng mười hai giờ đêm có người bấm chuông, mẹ Hà nhận được hộp quà thất nơ to bự của ba Hậu, trong đó có đôi giày cao gót màu hồng đính kim cương đẹp lung linh nha. Em Sò mãi ngủ tít mít, chỉ có chị Hén chồm dậy lượm tấm thiệp của mẹ lên hóng hớt.

-“Ừầy, mẹ Hà ơi chữ C nè, chữ H nữa nè, chữ U, lại chữ C nữa, chữ M...trong đó viết cái gì thế mẹ?”

Chị Hà xoa đầu con, dịu dàng đọc cho bé.

-“Chúc mừng sinh nhật vợ yêu.”

-“Eo, eo...mẹ Hà đấy...mẹ Hà là vợ yêu của ba Hậu đấy...ó...nhưng mẹ Hà ơi...sinh nhật mẹ Hà sau sinh nhật em Sò cơ mà...còn lâu lâu lâu lâu mới đến ý...với cả chỗ này sai rồi...chỗ này không phải số 5 đâu ạ...”

Hén được các cô dạy nên nhận được mặt số rồi á, kể cả số điện thoại ba mẹ với anh Khôi bé cũng thuộc vanh cách ấy. Nhóc con ngây thơ chất vấn hoài làm mẹ lại phải giải thích rằng đấy ba tặng quà sớm cho bất ngờ, với cả trên thiệp ghi ngày nhận nên số 5 là đúng rồi.

Bé nghe thấy có lý nên thôi không thắc mắc, ngáp ngáp ngáp dài chẳng mấy chốc đã ngủ ngon lành trong lòng mẹ.

Thấm thoát cũng tới ngày ông xã về, chị Hà lo con còn nhỏ thấy ba mẹ tranh luận thì không hay nên gửi hết sang ông bà ngoại. Ban đầu chị định ngồi ngoài phòng khách đợi chồng, mà sau bụng lại cứ đau râm ran, người ngợp cũng chuyển choáng nhức nhối thì đành vào giường nằm.

Anh Hậu từ lúc xuống máy bay lòng đã vui khắp khởi rồi. Đôi giày đó là hàng thiết kế độc quyền đặt từ bên Pháp, cũng chính là mơ ước bao lâu nay của chị Liên. Một người sành điệu như mẹ Bi còn mê mẩn nữa là người cổ hủ như mẹ Sò, thời khắc nhìn thấy chắc sướng phát rồ lên mất.

Ai đó trộm nghĩ đợt này nếu vợ biết điều nhận lỗi xin xỏ chắc anh cũng bỏ qua thôi chứ cũng chẳng chấp đàn bà làm gì. Nào đâu ngờ về tới nhà bà xã còn không thềm ra mở cửa, quà sinh nhật đặt nguyên trong hộp chưa động, đơn xin ly hôn vẫn ngay ngắn trên bàn.

Ba Hén điên cả tiết, hằm hằm lao vào phòng ngủ quát tháo inh ỏi. Mẹ Sò đầu óc ù ù như có cả đàn ong bay qua lượn lại nhưng vẫn cố gượng dậy nhỏ nhẹ.

-“Mình hứa sẽ nói chuyện nghiêm túc bình tĩnh mà?”

-“Anh hứa...ừ thì anh hứa...nhưng anh không nhịn được. Mình bị dở người à? Hay uống lộn thuốc? Chẳng nhìn ở đâu xa, nhìn ngay Liên kia kìa, một thân một mình nuôi con khổ biết bao. Còn mình, sướng quá rửng mỡ hả? Anh lo cho mình còn thiếu cái gì nữa thì mình nói anh nghe xem nào?”

Vợ chán chẳng muốn đôi co nữa, chỉ đơn giản nhìn chồng rồi chua xót hỏi.

-“Em thích màu gì nhất hả mình?”

-“Vàng...xanh...à không hồng...mà tự dưng mình hỏi linh tinh vậy?”

-“Còn nữa, em thích ăn món gì nhất? Em thích làm việc gì nhất vào lúc rảnh rỗi? Em thích nghe loại nhạc nào? Bộ phim yêu thích nhất mọi thời đại của em là gì? Em thích được tặng cái gì nhân dịp sinh nhật hoặc các ngày lễ đặc biệt? Em đi giày cỡ bao nhiêu? Năm nay em dạy Toán khối mấy? Hiện tại trong trường em có chủ nhiệm lớp nào không? Mình trả lời được bao nhiêu câu?”

Ai đó đột nhiên bị đờ, có những chuyện tưởng dễ mà lại như đánh đổ không bằng. Có ông chồng tới giờ mới hiểu hiểu ra vấn đề, khổ nỗi chưa kịp nghĩ gì thì điện thoại kêu réo rất, lại đành phải khất bà xã giờ anh đi có việc gấp, tối về bọn mình sẽ bàn bạc cụ thể.

Ba Hên đi một lát thì bụng mẹ Sò bắt đầu quặn thắt, tưởng nín một lúc là qua như mọi lần, ai ngờ lần này bị nặng, từng cơn từng cơn đau đến tái tê. Cổ họng bắt đầu nôn nao khó chịu, chị với điện thoại gọi cho chồng mà anh mãi không bắt máy, rốt cuộc không biết làm sao đành nhấn số em gái.

Dì Hợi nghe giọng bác Hà đứt quãng thì hơi hoảng, ba chân bốn cẳng lao chạy xuống lấy xe máy rồi phi như bay đến Royal. Tới nơi thấy bác nằm thở yếu ớt trên nền nhà, xung quanh rất nhiều máu tự dưng người dì cứ bủn rủn hết cả ra, bấm gọi cấp cứu thôi mà run cầm cập luôn.

Trên đường đi bác nôn nhiều lắm, mà công nhận bác này gan chịu đau giỏi. Từ nhỏ đã vậy rồi, cùng bị ngã dì la om sòm lên còn bác thì chỉ cắn răng nín nhịn thôi. Mẹ Tôm xót ruột khóc rưng rức làm mẹ Sò phải nắm tay động viên ngược trở lại mãi mới nguôi.

Cũng may năm ngoái ba làm thẻ VIP cho mấy chị em rồi nên mọi thủ tục đều rất tối giản cộng thêm dịch vụ cực kỳ tốt, xe cứu thương tới cổng bệnh viện là đã có đội ngũ y tá bác sĩ mang xe đẩy cáng ra đón rồi.

Thế nào mà trái đất tròn, dì Hợi vừa cúi xuống tháo cái dép ra để chạy chân đất cho tiện thì ngẩng lên đã thấy bóng dáng anh rể ôm người phụ nữ khác trong lòng tình cảm lắm, còn hỏi hỏi các y tá xem đau bụng kinh thì tới khoa nào.

Cớ sao dì chỉ là người ngoài cuộc thôi mà cũng thấy ghen đặng thế này?

Mẹ Tôm chẳng rõ bác Hà có nhìn thấy cảnh ấy không? Chỉ biết rằng từ nãy tới giờ bác kiên cường là vậy mà nay nước mắt lại lặng lẽ chảy. Nhìn chị gái mà lòng thấy nhói, định ghé tai an ủi vài câu mà đột nhiên thấy má bác trắng bệch, rồi sờ chân tay cũng thấy lạnh toát theo.

Có vẻ mọi người xung quanh cũng thấy sự bất thường của mẹ Sò nên vị bác sĩ lớn tuổi nhất ngáp lập tức vỗ nhẹ hai má chị rồi thực hiện mấy động tác sơ cứu đơn giản. Dì Hợi lo quá luôn mồm hỏi thăm loạn hết cả lên, bác Hà thì mãi không có động tĩnh gì cả.

Một lát sau dì nghe bập bôm người ta bảo bệnh nhân mất ý thức rồi giờ phải chuyển gấp sang phòng cấp cứu số ba thì sợ đến nghẹt thở, nín không được thành ra oà khóc nức nở. Dì chỉ có mỗi bác Hà là chị gái thôi, hôm nay bác làm sao thì chắc dì bấm vằm thẳng anh rể khôn nạn với con mắt kia thành trăm ngàn mảnh mắt.

44. #44

Ở nhà ông Hào đang thay phiên làm ngựa cho Tôm Cua Hên Sò, mấy ông cháu cười đùa khanh khách. Bà Hảo trong bếp ngó ra cũng thấy vui đáo để, cha bố nhà chúng nó chứ, giữ con như giữ vàng lâu lâu mới cho về thăm ông bà một lần.

Khổ nỗi cháu ngoại là cháu người ta đâu phải muốn ở cùng là được. Cái thằng Hợp cứ dợi đấy, cuối năm nay không rước được con nào về đây thì đừng có trách. Bà già nghĩ ngợi rồi thở dài, vừa đứng dậy cầm cái nồi cơm thì có điện thoại của con gái, giọng ghen ngào nức nở làm mẹ cũng sợ tái cả mặt.

Sợ Hên Sò nghe thấy lại khóc lóc ầm ĩ nên bà chỉ kêu ông Hào vào bếp nói thăm thôi. Ông hốt hoảng gọi cậu Hợp chú Thìn xuống rồi ba cha con gấp gấp vào viện, bà Hảo ở nhà trông cháu mà lòng lo ngay ngáy.

Dì Hợi thấy ba, ông xã với em trai thì lòng nhẹ nhõm hẳn đi, mặc kệ mọi người ở phòng chờ còn mình thì hùng hục quay ngược lại hỏi thăm toán loạn. Cũng thông cảm cho dì, tính nóng hơn lửa mà nhịn được từ nãy tới giờ quả thật là kì tích rồi.

Bệnh viện quái gì to dễ sợ, hại dì mỗi miệng như chân mới tìm được mắt. Nói chung diên tiết lắm rồi nên không thềm nề nang gì sất, cứ thế túm tóc đối phương rồi nghiêng răng nghiêng lợi mà đập.

Bởi vì ba Hên có cho xem ảnh nên mẹ Bi nhận ra là em gái mẹ Sò. Chị với cả em, đứa thì giả tạo mặc ớn đứa thì sồn sồn như cọp cái, tóm lại một lũ vô học như nhau, nhà nào để được hai con này đúng là vô phúc.

Không phải do chị đang đau bụng thì một chút mười con nặc nô cũng chấp hết nhé. May mà y tá với anh Hậu đi mua hoa quả về vào can ngăn kịp thời không thì hôm nay mặt mũi bầm hết còn ra thể thống gì nữa.

–“Bỏ bà mày ra, bà phải giết chết cái con hồ ly cướp chồng người khác.”

–“Con ranh con mày đợi đấy, mờ cờ chờ nhà mày chứ, mười tám đôi mươi đâu mà còn đau bụng kinh, ẽo a ẽo ợt...Nói cho mày biết chị bà có thể bỏ qua cho mày chứ bà không bao giờ...”

–“Cả cái ông này nữa, ăn cháo đá bát. Sao ông không nghĩ lúc ông nghèo kiết xác ra bà Hà nhà tôi vẫn thương ông lấy ông, giờ giàu rồi đâm đổ đốn à, loại mất nét.”

Mẹ Tôm sôi máu hét inh ỏi làm ba Hên ngượng chín mặt mày. Anh quay lại xin lỗi mọi người rồi kéo cô em vợ ra ngoài răn dạy.

–“Dì một vừa hai phải thôi chứ, kém hiểu biết thì đừng nói xàm. Không phải tất cả phụ nữ đều như nhau và không phải cứ lấy chồng rồi là hết đau. Liên bị thống kinh, hạ huyết áp rất nguy hiểm. Với cả cái gì mà hồ ly, anh và cô ấy chỉ là bạn bè thôi, thấy người ta gặp nạn chẳng nhẽ không giúp đỡ?”

Tính mẹ Sò kín nên chuyện người yêu cũ của chồng đến em gái cũng không hay. Dì Hợi nghe anh Hậu khẳng định chắc nịch thế thì thấy mình hơi hổ, nhưng linh cảm phụ nữ ít khi sai lầm, chẳng hiểu sao dì cứ thấy giữa họ có cái gì đó là lạ nên vẫn lớn tiếng vặn lại.

–“Bạn bạn cái quái gì mà ôm nhau thắm thiết thế hả? Bạn đau bụng kinh gọi phát đi liền còn vợ ở nhà sắp chết cũng không liên lạc được với chồng. Tôi hỏi anh thứ bạn nào mà quan trọng hơn cả vợ? Bạn trên giường hả? Nói anh nghe đừng có giỡn mặt con Hợi này nha, bà Hà hôm nay làm sao thì cả anh và con khốn kia cứ chuẩn bị tinh thần đi là vừa.”

Mẹ Tôm xả một thôi một hồi mới quay lại chỗ chị gái. Anh Hậu nghe phong phanh chị Hà làm sao thì sốt ruột gặng hỏi mà dì Hợi làm cao ngúng nguẩy không chịu trả lời nên ba Hên đành phải đi theo. Dì đến nhà C đang định rẽ trái thì nghe giọng ba Hào sang sang.

–“Hội ơi Hậu ơi quay lại con...xong rồi...bị xuất huyết dạ dày thôi...người ta chuyển chị xuống nhà A nghỉ ngơi rồi...mà sao thái độ mẹ Tôm với ba Hên méo mó thế?”

Dì Hợi bị ba trách thì ầm ức ghê gớm, ngay lập tức chạy tới khoác vai ông cụ kể tội anh rể.

–“Ba không biết thì thôi, bác Hà nôn bao nhiêu máu phải vào cấp cứu gọi anh không được, tới nơi lại thấy anh ôm người phụ nữ khác đi chữa đau bụng kinh, anh còn bao biện là bạn anh cơ đấy, ba thấy nực cười không ba? May con chạy sang kịp không thì tối nay mẹ Sò được ăn xôi chuối rồi cũng nên.”

Ông Hào nghe thì cũng hơi ầm ức cho con gái, nhưng ông không phải cô Hợi bộp chộp mà làm quá. Thiết nghĩ nam nhi trai tráng ba chục tuổi đầu ai chả có sĩ diện, đến nghe ba ruột cằn nhằn còn khó chịu huống chi ba vợ?

Chúng ta chẳng thể ép buộc bất cứ một ai suy nghĩ theo quan điểm của mình cả, điều khả dĩ nhất có thể chính là dùng sự tử tế và tấm lòng chân thành để cảm hoá họ.

Biết rõ điều đó nên ông chỉ quay sang chậm rãi nhỏ nhẹ.

–“Đừng chấp em Hợi tính nó nóng từ xưa rồi. Bạn con thế nào hả con? Đã đỡ hơn chưa? Một số bác sĩ với anh giám đốc bệnh viện này là học trò cũ của ba, có gì khó khăn con nói một câu ba giúp cho.”

Phải ba vợ người ta chắc chửi đồng con rể lên rồi, đằng này ba Hào một lời trách móc cũng không có ngược lại còn quan tâm tới Liên khiến anh Hậu thấy thẹn vô cùng, nói hai từ cảm ơn ba thôi mà cũng ngại ngùng ấp úng đến lạ.

Ông Hào đi bộ tới phòng thấy con gái còn chưa tỉnh thì rủ mấy đứa ra ngoài tản bộ để cho hai vợ chồng nhà nó có không gian riêng tư. Anh Hậu rõ ràng chính tai nghe bác sĩ bảo tình hình giờ không nguy hiểm nữa rồi mà chẳng hiểu sao cứ nhìn vợ sống lưng lại lạnh toát cả ra.

Mẹ Sò gầy quá, bàn tay xương xẩu nổi rõ mấy cái gân xanh, cả người cũng rệu rã không có tí sức sống gì cả. Ba Hên vòng tay qua vuốt lại chỗ tóc mái cho vợ mà lòng trĩu nặng, tự nghĩ ngợi trấn an đủ kiểu mà tâm trạng cũng không khá lên được.

Đúng lúc ấy ngoài cửa truyền tới tiếng y tá gọi, cô ấy hỏi anh xem có phải là người nhà của cái chị tóc xoăn xoăn vàng vàng bị đau bụng kinh không thì qua đó ngay, chị ấy lại lên cơn đau dữ dội lắm.

Anh Hậu rối rắm thấy rõ, Liên thực tình không được tốt số như Hà, hiện tại gia đình họ hàng đều sống trong Nam nên ngoài này chẳng có ai thân thích cả, ốm đau cũng tội lắm. Nghĩ thì thấy thương nhưng giờ mẹ Hên Sò như này anh cũng chịu thôi, làm phiền ba chị Hà thì ngại nên rốt cuộc có người đành gọi điện nhờ vả chị dâu.

Bác Vân kể cũng tốt bụng, đang tắm bồn mà lại phải lật đật dậy đi chăm người ốm. Chị Liên kêu gào một hồi mà khổ phần tác dụng, người muốn gặp không được gặp, người chẳng muốn đối diện thì lại phải giáp mặt.

-“Nhớ chị không cưng? Ngày xưa chị, anh Đăng với ba Hải bê tráp sang nhà hỏi cưới mà ba mẹ cưng chê nghèo trả đồ đấy.”

Gớm cứ làm như siêu mẫu không bằng, cái loại chua ngoa như bà chồng ngoại tình là đúng rồi. Chị Liên ngán ngẩm chẳng muốn dây dưa nên chỉ đáp cộc lốc.

-“Nhớ.”

Chị Vân cười ngọt ngào rồi nắm tay bệnh nhân tâm sự tình cảm.

-“Vừa hỏi qua thấy bảo Liên thuốc uống cũng uống rồi, y tá thì thay phiên matxa cho mấy tiếng đồng hồ cũng không khỏi mà thương em quá cơ. Thôi chỗ thân quen nên chị giúp, chị là chị thuê cho em hai người chăm sóc đặc biệt, viện phí chị cũng sẽ thanh toán đầy đủ. Thích thì ở luôn tới kỳ kinh nguyệt tháng sau cho tiện, đỡ phải phiền anh Hậu bồng vào viện. Cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, còn cu Bi để chị lo cho.”

Chị Liên nghe thấy tên con trai thì sợ xanh mặt, bật dậy túm áo con mụ đối diện nóng ruột chất vấn.

-“Bà điên hả? Thằng bé ở đâu? Bà làm gì nó rồi? Tôi nói bà nghe bà mà dám làm gì nó tôi liều sống chết với bà.”

-“Ừ, chị cũng nói cô nghe mười phút nữa cô không khỏi đau bụng thì ngày mai chị đưa nó sang Trung Quốc chơi luôn.”

Thực ra doạ cứng mồm thôi chứ trẻ con cưng chết đi được ai mà nỡ bắt nạt như vậy. Nhưng vì chị Liên có ấn tượng không tốt với chị Vân nên tưởng bác nói thật, sợ con trai làm sao nên đành vội vã bật dậy đòi xuất viện.

45. #45

Chị Liên trước mặt chị Vân bắt buộc phải gọi nói với anh Hậu là khỏi hẳn rồi nhưng lúc đón Bi về nhà nghĩ vẫn còn ức lắm, đi ra đi vào không nhận được đành nhún số người yêu cũ thỏ thẻ tâm tình.

-“Hình như cái Hà ton hót nói xấu gì em với bác Vân hay sao mà bác ngứa mắt với em lắm, ban nãy còn doạ bán thằng Bi đó.”

Anh Hậu bật cả cười, vội vã trấn an ai đó.

-“Điên à, em đau bụng chứ có phải đau đầu đau mắt mà nói năng dở hơi thế? Mẹ Cún thương trẻ con cực kỳ, với cả bác ấy tin vào luật nhân quả lắm, đến mấy con bồ của bác trai chị dâu anh còn chẳng bao giờ làm gì quá quắt nữa là, phải quý lắm bác mới tới viện chăm em giúp anh đấy nên em đừng nghĩ xấu cho người ta như vậy.”

Quý quý cái con khi, đúng là mù quáng quá mức. Đến bao giờ kẻ ngốc ấy mới nhận ra từ chị dâu, vợ tới cả nhà vợ của mình toàn một lũ đạo đức giả đây? Tuy nhiên nghe anh nói thế chị cũng bớt lo lo về mẹ Vân hơn, hoá ra cũng chỉ là cái thùng rỗng kêu to chứ làm được tích sự gì?

Mẹ Bi còn đang định kể lể thêm vài thứ nữa nhưng ba Hên đã vội tắt máy. Chị gọi mãi chẳng được thành ra bực bội lắm, ngoảnh sang thấy con trai mãi chơi điện tử mà phát rồ cả lên, quát mãi bé mới chịu vào viết chính tả.

Bi phụng phịu sụt sịt tội tội, mẹ ôm em rồi nịnh rằng em là con trai phải biết phấn đấu học giỏi thật giỏi để sau này còn mua được nhà to xe đẹp. Thằng bé kể cũng ngoan, rơm rớm một lúc thôi rồi lại chăm chú luyện chữ.

Trong khi đó ở bệnh viện có bà vợ cứ mê man miết khiến chồng nào nề khứng khiếp. Lần nào anh bị ốm cũng là vợ cơm bưng nước rót phục vụ tận tình, vậy mà dạo gần đây chị xảy ra chuyện anh luôn là người biết sau cùng.

Con người đúng là hay mâu thuẫn, xưa kia ba Hên ghét cay ghét đắng cái kiểu mẹ Sò toàn giả bộ tươi roi rói mỗi lần người nhọc với cả sốt sinh sịch, nhưng giờ phút này đây, biết vợ mệt lắm mà vẫn mong vợ tỉnh rồi cười nhạt với mình một cái thôi cũng được.

Nhớ năm nào đó chị Hên to quá làm khổ mẹ Hà sinh khó. Ba Hậu ở ngoài hành lang thấp tha thấp thỏm, bác sĩ ra hỏi trong trường hợp cấp bách thì giữ người lớn hay giữ trẻ nhỏ doạ cả nhà một phen náo loạn. Cũng may trời phạt phù hộ, hai mẹ con Hà Hên đều bình an vô sự. Cái khoảnh khắc lần đầu tiên cha gặp gái yêu nó thiêng liêng lắm, hân hoan nghẹn ngào khó mà diễn tả được.

Mẹ Mây thích cháu trai nên chỉ gọi là đi cùng ba Hải cho vui thôi, nhìn Hên nhỏ chẳng có nét nào của thằng Hậu thì càng chán, nói ra nói vào khiến chị Hà tủi thân phát khóc. Quan điểm của chồng chị lại khác hoàn toàn, nựng nựng cục bông nhỏ rồi bế thấp xuống cho bà xã ngắm đồng thời cũng thật thà thủ thỉ.

-“Đừng nghe mẹ nói vớ vẩn. Hên nếu giống anh xinh thì bình thường, giống mình mới là chuẩn. Mình xem này, lông mi cong vút y hệt mình luôn, mình đức rất là giỏi nhé. Anh cũng giỏi nhỉ mình nhỉ...công anh ngày đêm cày cuốc mà nì...ui trụi ui thương quá...thương ghê...con gái ba Hậu đấy...mai sau là mỹ nhân rồi...rồi lấy chồng sinh con ra ba mẹ lại tới bế cho nha...”

Dù biết anh vui quá thành ra nói năng mất kiểm soát nhưng lòng chị nhẹ nhõm ấm áp lắm, kéo áo chồng bảo em nghỉ một lát. Anh Hậu thấy sắc mặt vợ trắng bệch nhợt nhạt thì lo chị xỉu mất nên dặn mình chỉ được ngủ chút xíu thôi đấy nhé, chị Hà phì cười gật đầu đồng ý.

Có người càng nghĩ tới chuyện cũ lại càng sốt ruột, ngày ấy sinh em lớn mất nhiều sức như vậy mà chỉ tầm tiếng rưỡi sau chồng lay nhẹ chị cũng biết rồi mà, hôm nay không biết làm sao anh gọi mãi vợ vẫn cứ im lìm chẳng có động tĩnh gì cả.

Ba Hên tự dưng thấy hơi rùng mình, sợ sợ đưa tay lên cánh mũi vợ kiểm tra, thấy được hơi thở nhẹ nhàng của chị mới an tâm đôi chút. Ai đó khẽ nhồm người dậy kéo chiếc quạt thông gió cho thoáng khí rồi lén lút trèo lên giường ghé người nằm cạnh bà xã.

-“Mình à...”

-“Dậy đi mình, anh đợi mình lâu quá.”

Chồng bị vợ ngó lơ cảm giác trống trải khủng khiếp, buồn buồn xoay mặt người ta về phía mình, khẽ ngậm lấy vành môi khô khốc, mân mê từng chút từng chút một.

Ngoài cửa di Hợi chứng kiến một màn tình nồng ý thắm mặt mũi lập tức đỏ bừng. Già rồi nhưng nhìn ông bà ấy thấy tim gan xao xuyến theo à, hai bác này chẳng bao giờ thể hiện tình cảm nơi công cộng làm di tưởng hôn nhân khô khốc nề nếp giống mấy ông lão bà lão chứ, ai ngờ đâu cũng có lúc ngọt ngào hơn cả phim cô đề an thế này?

Rõ ràng lúc này bác Hậu quan tâm con yêu nghiệt kia ruột gan di cứ phải gọi là sôi sùng sục, vậy mà bây giờ thấy ánh mắt bác nhìn bác Hà cảm giác lại lạ lẫm. Nó giống như cái kiểu bác trai cưng nựng chiều chuộng Hên Sò vậy đó.

Không quá nhiệt huyết sôi sục nhưng vẫn rất bình dị ấm áp, chính là thứ cảm xúc yêu thương gắn bó giữa người thân với người thân. Mẹ Tôm khẽ mỉm cười, đang định khép cửa thì giọng ba Hào ba Hải rôm rả vọng tới, ngoài chú Thìn cậu Hợp còn có anh Đăng chị Vân bé Khôi, đoàn thăm bệnh nhân mà nhộn nhịp như đi chầy hội vậy đó.

Bác Hậu nghe tiếng người thì vội vã nhào dậy, dìu để ý bác gấp gấp lau nước mắt vào ống tay áo rồi mới quay ra vui vẻ tiếp chuyện cả nhà. Bác Hà thì mãi tới tối mới tỉnh, chắc còn giận bác Hậu lắm nhưng chị ấy là người biết nghĩ trước nghĩ sau, trước mặt gia đình hai bên vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra cả.

Mẹ Sò húp xong bát cháo loãng thấy đỡ đỡ, ngại làm phiền ba mẹ rồi anh chị em lo lắng cho mình nên xin về nhà. Bác sĩ Lương vào khám lại thấy ổn ổn nên kê thuốc rồi dặn dò bệnh nhân.

-“Là em thích nên anh cho em xuất viện, nhưng đêm nay hoặc sáng mai mà có vấn đề gì thì gọi vào số này anh tới ngay, đừng có ngại nhé. Về ăn uống giữ gìn cho tốt vào, cô Hà ngày xưa xinh lắm cơ mà, lấy chồng vào thấy xuống sắc ghê quá. Giờ thế kỉ 21 rồi, nam nữ bình đẳng, sống không hạnh phúc thì giải quyết đi cho nhẹ người.”

Ba chị rồi rít cảm ơn học trò, anh Lương cũng gỡ đầu gỡ tai bảo thầy đừng khách sáo, em nợ thầy nhiều. Riêng anh Hậu hơi bức mình, căn bản chưa thấy tên bác sĩ nào mà vô duyên tới như vậy, thế nên bỗng vợ ra xe rồi mà thái độ anh vẫn còn cau có hậm hực lắm.

Chị Hà cả quãng đường đi chỉ ngắm quang cảnh xung quanh chứ không nói câu gì. Ban đầu ba Hén tưởng mẹ Sò mệt, mãi sau chị từ chối chồng giúp, muốn tự đi bộ lên nhà làm anh chạnh lòng ghê gớm.

-“Hén Sò cứ để ở bà ngoại nhé, sợ đón về thấy mẹ ôm các nàng lại khóc. Với cả hoá ra từ lúc mình tỉnh là mình diễn kịch để giữ sĩ diện hả?”

Ông xã hỏi, nhưng chị chẳng đáp, chỉ lặng lẽ bước từng bước, về đến nơi thì rẽ vào nhà tắm thay áo quần rồi chậm rãi sang phòng Hén Sò ngủ thiếp đi. Chồng muốn trò chuyện một lát mà thương vợ nhọc nên để chị nghỉ ngơi. Rồi nhìn thấy chân của các nàng bé quá sợ mẹ Sò nằm không thoải mái anh liền quay về phòng mình lấy chăn.

Chẳng biết do trời tối hay do già rồi mắt kém mà vừa mới mở cửa ra đi được vài bước ba Hén đã ngã sõng soài. Anh khập khiễng với cái công tắc bật đèn ngủ, ánh sáng chan hoà ấm áp dần lan toả khắp căn phòng, vệt máu loang lổ trên sàn nhà cũng lúc một rõ.

Máu thấm vào vạt áo in màu đỏ sẫm, có ông chồng bắt giác rùng mình.

Dẫu biết máu từ đâu, dẫu biết mọi chuyện đã qua rồi nhưng cứ thấy man mác buồn, cảm giác nẫu nê day dứt đeo bám đến bức bối khó chịu. Ba Hén thần thờ vào nhà tắm thay áo quần rồi mang chậu với khăn ra ngoài nhà dọn dẹp.

Lau qua lau lại có một chút thôi mà thấy lưng tê nhức ghê đó, vậy mà mọi khi nhà anh lúc nào cũng sạch bóng thơm mát, công nhận phục bà xã thật. Anh Hậu xong việc thì ôm chăn sang đắp cẩn thận cho vợ rồi khẽ nằm xuống gất gao ôm lấy chị.

Trên chiếc giường nhỏ xíu của hai cục bông nhỏ, mẹ Sò mê man lúc nóng lúc lạnh, ba Hén trấn trọc cả đêm mất ngủ, người ngợm mệt mỏi phờ phạc thấy rõ.

Bình minh hôm sau rực rỡ hơn bao giờ hết, chị Hà mở mắt thấy chồng ôm trọn mình trong lòng, đồ ăn bốc khói nghi ngút với thuốc thang để sẵn trên chiếc bàn gần đấy thì cứ ngỡ như đang mơ vậy đó.

Anh Hậu khẽ thơm lên trán bà xã rồi thì thầm.

-“Ăn nhé, anh bón cho mình.”

Có bà vợ choáng gần chết, nhưng vì không quen để chồng hầu nên chị tự mình nhồi dạ dày bữa sáng, vừa ăn vừa cố nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện tày trời gì mà lại khiến ông xã đột nhiên dịu dàng đến phát sợ?

Mãi tới khi uống xong thuốc, nghe ba Hén tâm sự chị mới dần dần hoàn hồn. Chồng tỉ tê nhiều chuyện lắm, rồi anh cầm tay chị, trù mến thương lượng.

-“Từ giờ anh sẽ không nói chuyện với Liên nữa, cũng sẽ hạn chế gặp cô ấy, nhưng những lúc cô ấy gặp khó khăn mình cho anh tới giúp được không mình?”

Giá kể anh nói câu này ngay từ giây phút đầu tiên chị bắt anh lựa chọn thì tốt biết mấy. Trước đây nghĩ lại chị cũng thấy chính mình bồng bột, sao có thể đưa ra yêu sách vô lý như vậy cơ chứ?

Khoảnh khắc thấy anh ôm cô ấy hốt hải lo lắng, lòng chị đau đớn như nào anh liệu có thấu? Suy cho cùng người ta thương nhau tới vậy, yêu nhau nhiều đến thế thì càng cấm đoán họ lại càng nhớ nhung vụng trộm mà thôi.

-“Mình không thương Hén Sò à? Đừng bao giờ nghĩ tới chuyện li dị nữa nhé.”

Ba Hén năn nỉ, mẹ Sò ngậm đắng, nhìn thẳng vào mắt anh chị hỏi.

-“Nếu chúng ta cứ tiếp diễn liệu một ngày nào đó mình có thể yêu em nhiều hơn chị ấy không?”

Có người rơi vào thế bí, mối tình với Liên là những năm tháng thời trai trẻ nhiệt huyết nhất, là khắc cốt ghi tâm. Thời gian trôi, giờ làm ba của hai đứa trẻ rồi, bảo yêu lại chị Liên chưa chắc đã được nóng bỏng như thế huống chi người cổ hủ lạc hậu như chị Hà?

Nhìn vợ rơi lệ mà chồng cũng chán nản theo. Anh kéo chăn cho chị rồi xuống dưới nhà đi loanh quanh tản bộ. Giờ buông thì thương Hén thương Sò, thương cả người vợ bao nhiêu năm tần tảo chăm lo cho mình, rồi thì có một loạt cảm xúc rất lạ lùng trong lòng khiến anh không nổi.

Mà núu thì chắc chỉ còn cách sống dối với lòng mình, giống mấy ông bạn nói khổ suốt ngày về nịnh vợ ngọt xoen xoét nào là vợ là năm bờ oăn, yêu vợ nhất trên đời, thực sự anh ngượng mồm chịu không làm được.

Có ông chồng nghĩ suy mãi chẳng giải quyết được cái gì, sức nhớ vợ đang bệnh lại ở nhà một mình thì nóng lòng nóng ruột vội vã chạy lên. Nào có ngờ vừa về nhà liền thấy đôi giày đen bóng lạ hoắc để chễm trệ trước lối ra vào, bên trong vọng ra tiếng nói thì thà thì thụt.

-“Hà...nghe anh này...ly hôn đơn phương cũng không phức tạp lắm đâu. Đừng sống cho người khác nữa, hãy sống cho chính em. Em còn trẻ mà, cả tương lai tươi sáng còn ở phía trước...đời chỉ sống một lần thôi...phải hưởng thụ chứ em...”

-“Em biết thầy à...em cũng quyết rồi, chỉ là em xót Hén Sò quá...”

-“Không sao, còn có rất nhiều người, có thầy Hào, cô Hảo, rồi dì Hợi chú Thìn cậu Hợp. Anh nữa, nếu em tin tưởng anh sẽ thương các bé như con ruột.”

Anh Hậu nghe mà điên hết cả tiết, cái gì mà như con ruột? Loại chó má, muốn có con sao không tự sinh mà nhắm nhe con người khác làm chi vậy?

Xã hội nào có phải thiếu gái đẹp đâu mà lại nhục tới nỗi lăm le hốt vợ người khác hả? Cái thằng này mạch nó chấp chỗ nào rồi không biết?

Ba Hén lửa giận ngàn ngút mở toang cửa phòng, vừa hay được chứng kiến bà xã mình với thầy giáo cũ tay đan tay, ánh mắt nhìn nhau say đắm thiết tha.

Giỏi.

Giỏi thật.

Mẹ Sò quá giỏi, ngay trong phòng ngủ của con mà dám chơi trò mèo mả gà đồng.

Sếp Hậu tức tím mặt tím mày, một mặt lôi tên khốn nạn nào đó ra ngoài giải quyết rõ ràng, một mặt khoá trái cửa nhốt vợ bên trong tránh tình trạng có người ăn vụng còn nói đỡ cho tình nhân.

46. #46

Anh Thanh sợ chị Hà lo nên vội nhắn tin bảo yên tâm không sao đâu, thầy sẽ giải thích rõ với chồng em. Mẹ Sò vẫn còn sốt lại cộng thêm tác dụng của thuốc nên ngồi bần thần một lát rồi ngủ miết lúc nào không hay.

Thực ra sự việc cũng chẳng có gì, trái đất tròn con trai bác Vân học trường thầy Thanh, đôi ba câu chuyện thế nào mà lại lọt ra vụ anh Hậu và cô người yêu cũ. Thầy xót trò, lại còn tình cảm nên không kiềm được chủ động cầm tay chị khuyên nhủ động viên đôi lời.

Thế nào mà qua anh Hậu nhìn lại thành vợ mình gian gian dúi dúi. Thầy Thanh biết đáng nhẽ gia đình người ta đang bắt hoà thì làm người lương thiện phải xông vào can ngăn. Nhưng mà càng nghĩ mà tức thay chị Hà, càng nghĩ càng thấy thằng này không xứng nên cũng vô liêm sỉ luôn một thể.

-“Chú hỏi cái gì mà hỏi? Chú nhìn thấy thế nào thì nó là như thế đó.”

Anh Hậu tức tái mặt, giận dữ túm cổ áo đối phương tra khảo.

-“Bao lâu rồi? Tôi hỏi các người được bao lâu rồi?”

-“Mười năm... hai mươi năm...à không ba mươi năm. Chú đừng có tưởng chỉ mình chú với con Liên mới biết yêu đương thắm thiết nhé, bọn đây là thanh mai trúc mã quen nhau từ lúc còn cưỡi trường cơ, chẳng qua vì hiểu nhầm nho nhỏ mà mới lạc mất nhau thôi.”

Có người chém gió thành bão, có người tức hộc máu.

Thì ra là vậy, quen nhau từ nhỏ.

Thanh mai trúc mã, ngọt ngào lãng mạn khác gì tiểu thuyết không hả? Nào là em với thầy không có gì cả, người em yêu là mình, nào là em chỉ hứa bữa động viên tinh thần thầy thôi.

Giả tạo.

Quá giả tạo.

Dù sao hai anh đều là đàn ông trưởng thành rồi nên hôm ấy không đến mức đánh nhau, nói chuyện rõ ràng xong rồi thì thôi. Bác Thanh lúc đầu hơi căng rút lương tâm nhưng sau càng nhìn ba Hén càng thấy thất vọng, vợ chồng chẵn gối bao nhiêu năm trời còn không tin tưởng nhau thì giải thoát là cách tốt nhất.

Về phía anh Hậu, chỉ có vài hôm liên tiếp mà xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, thất vọng mệt mỏi chán chường chẳng còn biết đi đâu cả ngoài tìm tới chị Liên.

Cũng may còn có chị lúc nào cũng dang rộng vòng tay ra đón anh. Ba Hén mở tủ lấy chai rượu, vừa ngã lưng vào sofa vừa tu ồng ộc, mẹ Bi ôm gối ngồi bên cạnh, sau khi nghe người ấy trút hết muộn phiền mới nhỏ nhẹ tâm tình.

-“Em nói anh bao nhiêu lần rồi anh đâu có chịu nghe? Thấy mình gốc chưa? Sừng trên đầu chắc dài cả mét rồi đó.”

-“Ừ, giờ anh mới biết anh ngu.”

-“Thôi đừng buồn, nhiều khi có những người quá xảo trá điêu ngoa chúng ta đâu có phòng bị được, đau một lần rồi thôi anh à.”

Ba Hén thở dài trần trở.

-“Từ khi lấy vợ chưa bao giờ anh thất vọng như này, cố gắng vì gia đình vì vợ con nhưng những thứ nhận được lại đáng ngất.”

-“Ôi dào, đời nhiều đứa trơ trên lăm. Nghe ông Thanh nói thế có khi trước khi anh và cái Hà lấy nhau nó chơi bời với ông ấy chán rồi cũng nên.”

Chị Liên tỏ vẻ sáng suốt kết luận, anh Hậu xua tay phủ nhận.

-“Không phải đâu, còn hay không anh là người rõ hơn ai hết.”

-“Úi trời, đàn ông các anh đúng là ngốc. Giờ dịch vụ hết rồi, mất cái đó vá lại dễ không ý mà. Thôi thì cứ coi như chưa là gì của nhau đi thì thời gian gần đây chắc chắn lên giường rồi nên con vợ anh nó mới mở mồm ra là đòi li dị như vậy chứ. Cái loại người gì mà đổi trắng thay đen, nó sợ mang tiếng mình ngoại tình nên đổ vấy cho chúng ta thôi. Người đâu mà sống quá bản luôn.”

Những gì mẹ Bi phân tích trùng khớp với suy nghĩ của ba Hén, quả thật càng ngẫm càng cay, từ nãy tới giờ nốc gần hết chai rượu rồi mà vẫn chưa hạ hỏa nổi.

-“Anh tính bao giờ ly hôn?”

-“Con gái anh còn nhỏ quá...anh không muốn các bé phải xa mẹ...vợ nữa...vợ là vợ anh mà...nằm mơ anh cũng chẳng tưởng tượng được có ngày mình bị chơi một vố đau như thế...”

-“Nhưng tình hình cứ mãi như giờ thì biết tính sao? Thấy anh suốt ngày phải cầu cạnh con giẻ rách đấy em xót lắm, nghe em dứt luôn đi cho nhẹ nợ anh à.”

Mẹ Bi quả quyết, ba Hén mở thêm chai rượu nữa, từ từ rót vào ly. Cũng loại rượu này thỉnh thoảng đến bữa ăn bà xã hay rót cho một chút, nói rằng uống vào có lợi cho sức khỏe, khi ấy thấy ngon miệng lắm mà, chẳng hiểu sao giờ đầu lưỡi chỉ thấy vị chán chất.

-“Anh không biết vì sao anh lại hèn đến thế nữa? Có cảm giác gì đó còn cào bức bối lắm. Ngày xưa cô ấy theo anh khổ cực vất vả, nghĩ đền bù như nào cũng không đủ. Anh đã mua mảnh đất ở ven hồ rồi đấy chứ, định âm thầm xây biệt thự rồi bất ngờ tặng bà xã nhân dịp kỉ niệm mười năm ngày cưới. Rồi còn bao nhiêu kế hoạch dự định cho tương lai bỗng chốc xa vời quá...”

Trong lòng chị Liên thấy hơi khó chịu, nhưng chị vẫn cố mỉm cười rồi vòng tay qua xoa xoa lưng người ta an ủi.

-“Đó là cái cảm giác thân quen anh à, sống với con chó lâu ngày mình còn có cảm tình nữa là một con người? Nhưng chả nhẽ chó nó không cần anh nữa anh quy lụy theo nó liệu có đáng không? Nghe em này, ly hôn đôi khi không phải là nghiệt ngã, mà nó là sự giải thoát tốt đẹp nhất cho những kẻ khốn khổ đi tìm hạnh phúc mới. Hà muốn chấm dứt với anh nghĩa là nó chọn thầy Thanh của nó rồi, anh cũng đâu có yêu Hà mà đôi bên phải giằng vò nhau như vậy?”

-“Em không hiểu được đâu...Hén Sò...”

-“Hén Sò thì sao? Còn có em mà? Em yêu anh, em cũng sẽ thương Hén Sò như con ruột. Thậm chí còn hơn rất nhiều lần bởi vì em thích con gái mà. Hai bé đáng yêu lắm, nhiều khi em mới gặp tụi nhỏ thôi mà về nhà đã thấy nhớ phát điên.”

Anh Hậu chột cười, Liên hơi nóng tính nhưng quả thật là người phụ nữ nhân hậu tốt bụng hiếm có. Mà hai cục bông nhỏ của anh dễ thương thật cơ, đêm nào đi công tác xa ba cũng phải gọi về nhà nói chuyện với các nàng mới thấy thoải mái.

-“Em có thể làm vợ anh, làm mẹ ba con, em sẽ chăm sóc thật tốt cho tụi nhóc. Nếu anh muốn em có thể để thêm cho anh đủ một đội bóng nữa, rồi chúng ta sẽ có một gia đình hạnh phúc.”

Ba Hén trầm ngâm không nói gì, mẹ Bi nghĩ lại chuyện cũ mà xúc động, nước mắt giàn giụa.

-“Có khi nào anh nhớ tới đứa nhỏ đáng thương chưa kịp chào đời của chúng ta? Có khi nào anh nhớ thuở sinh viên ngọt ngào, những buổi hẹn hò lén lút dưới gốc liễu bên Hồ Tiền? Em còn yêu anh nhiều lắm anh biết không? Anh hỏi em sao không tái giá, làm sao em có thể khi người em yêu từ đầu tới cuối chỉ có mình anh...anh lấy vợ sống hạnh phúc em sẽ luôn đứng từ xa ủng hộ anh...làm bạn tâm tình của anh...nhưng giờ thấy anh khổ tìm em như bị ai bóp nghẹt vậy đó...nghe em đi mà...đừng đầy đoạ bản thân mình nữa...”

Chị Liên ôm lấy người yêu cũ nghẹn ngào nước mắt. Sau một hồi phân tích khuyên giải rốt cuộc anh cũng đồng ý nghe chị. Cứ ngỡ đêm khuya ai đó sẽ ở lại, chẳng ngờ được anh bảo hiện tại không có tâm trạng, với cả anh muốn giải quyết dứt điểm phía chị Hà đã, có làm gì cũng phải quang minh chính đại chứ không muốn lén lút vụng trộm.

Nói thế nhưng ba Hén chưa về nhà ngay. Dẫu sao mẹ Sò còn bệnh quá, người yếu rợt ra nên bây giờ cũng không phải thời gian thích hợp để bàn chuyện ly hôn.

Vậy nên có ông giám đốc thuê cái khách sạn cạnh công ty rồi sáng sớm hôm sau sai trợ lý qua Royal lấy hộ áo quần tiện thể báo luôn với vợ mình vào Nam tuần sau mới về. Được cái chú Thắng này cũng thuộc dạng thích đâm đầu vào chốn thị phi thành ra vừa hoàn thành nhiệm vụ lên gặp sếp đã mồm năm miệng mười.

-“Hén Sò cứ khóc hỏi sao ba Hậu đi công tác nhiều thế...vừa mới đi xong lại đi tiếp rồi...hai sếp lần này giận nhau to ă? Thấy sếp bà mặt xanh lét như tàu lá chuối, cả người cũng sắp thành bộ xương di động rồi...”

Sếp ông đột nhiên bồn chồn xót xa, cái bệnh xuất huyết dạ dày khâu ăn uống là quan trọng lắm, chẳng biết mẹ Sò có tuân thủ đúng như bác sĩ dặn không nữa?

Thần thờ một lúc có người tự thấy bản thân ngu ghê gớm, còn ba Hào mẹ Hảo, còn dì Hợi chú Thìn cậu Hợp, ba Hải bác Vân, một tá người đầy ròi còn gì. Chưa kể người tình thanh mai trúc mã thắm thiết mặn nồng nào có tới lượt anh phải lo?

-“Sếp...sếp...nghĩ gì thế?”

-“Hà có hỏi gì không? Có thắc mắc vì sao tôi lại đi công tác không?”

Chú Thắng thật thà lắc đầu. Sếp Hậu bực bực đuổi trợ lý ra ngoài làm việc, còn mình thì cũng cố tập trung xem xét mấy cái hợp đồng đột mới. Xem một lúc thấy chán, bất giác nhìn vào tấm ảnh gia đình trên bàn làm việc thấy cứng đờ sợ. Đúng là con gái ba Hậu, xinh đẹp thế không biết.

Ba ngẩn ngơ trước vẻ ngây thơ của tụi nhỏ, lát sau đảo mắt qua nhìn thấy cái mặt bà xã máu diên lại dồn lên não, tức mình đập bộp khung ảnh một cái xuống mặt bàn.

Thời gian quả luôn là liều thuốc hữu hiệu, một tuần qua đi tâm trạng ba Hén cũng dần ổn định, thôi thì hôn nhân mai mối, anh không yêu chị, không hứa hẹn mặn nồng nên cũng chẳng có tư cách gì để trách chị thay lòng bội bạc.

Có chăng chỉ là phận đàn bà sợ xã hội cười chê, sợ mất sĩ diện hình tượng nên không dám thừa nhận mình thương ai ngoài chồng. Nhưng thôi dẫu sao cũng là mẹ các con, là người bao nhiêu năm nay tận tâm chăm sóc vun vén cho gia đình nên ba Hén không muốn làm căng, cứ giải quyết trong êm đẹp là tốt nhất.

Chính vì vậy , tối thứ sáu về gặp chị thái độ anh rất chân thành nhẹ nhàng.

-“Anh nghĩ kỹ rồi. Anh sẽ giải thoát cho mình, thỏa thuận ly hôn mình muốn như nào cũng được, nhưng Hén Sò là của anh.”

-“Em không cần gì cả, em chỉ muốn ở với Hén Sò thôi.”

Vợ quả quyết khiến chồng phát bực.

-“Sao lằng nhằng thế, mình có thương con đâu mà đòi nuôi với chả dưỡng? Giả tạo màu mè ít thôi anh một mõi lăm.”

Chị cố giữ cho không khí gia đình yên ả nên chỉ bảo nhỏ nhẹ rằng thôi thì có gì để toà án giải quyết rồi toan bỏ vào phòng chơi với con. Anh Hậu thấy vợ bất cần thì bốc hỏa, kéo chị lại quát tháo.

-“Mình đúng là ngang như cua, không thể chấp nhận nổi. Mình muốn đi với thằng chó đó thì đi một mình thôi việc gì phải lôi Hén Sò theo chịu khổ cùng, con gái ở với ba dưỡng nguy hiểm bỏ xừ đi được, không nghĩ cho chúng nó ă?”

Mẹ Hà nghe chối tai quá rối cuộc cũng phải bật lại.

-“Mình nói linh tinh quá mình ă, thằng nào? Em chẳng theo thằng nào hết. Không ở với em chả nhẽ ở với chị Liên?”

-“Liên khác, cô ấy là người cực tốt. Bọn trẻ sẽ có cuộc sống vui vẻ.”

Hai người giằng co một hồi, chồng không kiềm chế nổi buông những lời cay nghiệt xúc phạm vợ. Vợ cũng tức nước vỡ bờ thành ra giận quá, cắn chồng rồi đập một cái thật mạnh.

Anh Hậu bị bất ngờ, đầu đập ngay vào tủ bếp, loạng choạng ngã dúi dụi xuống đất bất tỉnh. Chị Hà lay mãi mà chồng không có động tĩnh gì thì hoảng loạn lắm, định chạy vào nhà lấy điện thoại gọi cấp cứu thì nghe Sò khóc lóc chất vấn.

-“Mẹ Hà ơi sao mẹ Hà đẩy ba Hậu ngã?”

Bé Hên cũng nức nở, hai đứa vội vã lao vào gọi ba, rồi chúng quay lại hỏi chị rằng, mẹ Hà ơi sao mẹ Hà độc ác quá vậy?

Mẹ nghe con meo máo mà điếng cả người. Giây phút ấy chị tưởng như cả người bị rơi tự do xuống mười tám tầng địa ngục. Chồng không thương đã đành nay hai cục bông nhỏ lại ghét mẹ, có người cảm giác mọi thứ trong tay dần dần vụt mất.

Tim đau nhói, chị tự hỏi phải chăng mình là người không ra gì nên mới rơi vào hoàn cảnh ngang trái này?

47. #47

Sức chị Hà đâu sao cũng chỉ là sức đàn bà, anh Hậu lại to khỏe cường tráng nên việc chị đẩy anh tới ngất xỉu vốn rất hoang đường. Nguyên nhân sâu xa tất nhiên do anh Hậu làm màu.

Cãi nhau với bà xã, chị bướng quá làm anh bực cả mình. Định dọa mẹ nó một chút cho chữa cái thói lên mặt với chồng đi mà thế nào số nhỏ, Hên Sò từ đâu chui ra âm ỉ cả lên, khóc lóc inh ỏi hại ba sốt cả ruột đành phải lồm ngồm bỏ dẫy dờ đành.

-“Ui trụi ui ba thương, ba thương...ba mẹ đang chơi trò chơi ý mà...”

-“Thật không ba?”

-“Ba đâu không ba? Hên thấy ba ngã mà, mẹ Hà đẩy ba ngã.”

Hai bé nức nở hỏi han, ba cười xuề xoà giải thích mãi các nàng mới chịu tin. Rồi liếc qua thấy vợ đứng bần thần một góc như người vô hồn mới sực nhớ chuyện ban nãy, nét mặt anh có phần nghiêm khắc.

-“Lúc này ba nghe cái gì mà độc ác ý nhỉ? Ai dạy Hên Sò nói từ hỗn như vậy với mẹ? Phạt đứng úp mặt vào tường bốn mươi phút.”

Các nàng nghe ba quát thì rơm rớm nhưng lại không dám trái lệnh, lủi tha lủi thủi bước ra “vùng đất phạt”, mẹ Hà xót con gái nên mở lời xin xỏ.

-“Thôi mình à, con còn nhỏ không ý thức được, cũng do con lo cho mình rồi cuống lên thôi.”

Hên Sò lấm lét quay lại, mắt long lanh mong nước nhìn ba mong chờ. Anh Hậu thấy cứng quá nên mũi lòng, vẫy tay ý bảo ra đây rồi thủ thủ với tụi nhỏ.

-“Hai đứa làm mẹ Hà buồn đấy.”

Lũ trẻ hình như ý thức được lời ba dạy, chúng oà vào lòng mẹ ra sức hối lỗi nịnh nọt, cái giọng ngọt xơn xót hết cả lên.

-“Mẹ Hà đừng ghét Sò nha, Sò biết sai rồi, xin mẹ Hà đấy.”

-“Cả Hên nữa nhé, sáng mai mẹ vẫn nấu miến thịt gà nắm hương cho Hên nhé, Hên yêu mẹ lắm mẹ à...”

-“Nha...nha...mẹ nha...”

Chị Hà ôm hai bé mà sống mũi cay cay, bây giờ mới có cảm giác mình được sống. Có ông chồng quan sát vợ con một hồi, bao trăn trở tự dưng bay sạch. Lòng anh dịu xuống, cũng phải, con là con chung, anh yêu con như vậy thì cái người mang thai chín tháng mười ngày thử hỏi làm sao mà không có tình cảm được chứ?

Ngẫm rồi ba vòng tay qua ôm ba mẹ con, lựa lời hỏi đứa lớn.

-“Mấy hôm nữa ba phải đi công tác xa, Hến đi theo ba nhé.”

Mẹ Sò giật thót cả người, lẽ nào ý anh là chia chác? Hai bé nhỏ như vậy anhỡ lòng nào đem tách? Nhưng dù sao chuyện đó cũng không có gì quá vô lý, anh là ba ruột tất nhiên nếu ra toà có quyền tranh nuôi con với chị.

Mà một khi đã tranh thì cơ hội để chị giành được hai bé là cực kỳ khó, nhất là ở thời điểm này gia đình bên nội của Hến Sò rất có thể lực. Chị thương con nên càng không muốn dồn các bé tới mức phải đứng trước toà lựa chọn, bởi vậy nên mẹ đành bình tĩnh lắng nghe ý Hến.

-“Có ba à, thích quá, Hến đi chứ nì. Cho cả em Sò và mẹ Hà theo với ba nha.”

-“Không được, lần này chỉ cho một trẻ con đi theo được thôi, hoặc Hến hoặc Sò.”

Hai đứa hết tròn xoe ngơ ngác nhìn nhau rồi lại nhìn mẹ Hà, em Sò nhỏ hơn nên quyết nhanh lắm, phải có mẹ thì mới đi cơ. Dù sao giữa mẹ và Sò vẫn còn những bí mật nhất định mà ba không biết, kể ra thì rất là xấu hổ nha.

Chị Hến nghĩ một lúc cũng gật đầu đánh rụp một cái.

-“Đúng rồi, Hến chẳng đi đâu, Hến đi thì Hến nhớ mẹ Hà với em Sò lắm ba à, với cả ai nấu miến với rán cánh gà cho Hến ăn?”

-“Nhưng ba đi công tác xa đấy, Hến không nhớ ba à?”

-“Hến có nhớ ba, nhưng thôi ba đi rồi ba lại gọi điện, xong ba Hậu mau mau về nha.”

Ba già phân tích câu kéo đủ trò mà bọn trẻ một mực không chịu khiến lòng anh thoáng buồn, nhưng vì thương con nên chẳng ép. Hến Sò ngồi một lúc thì thắc mắc hỏi ba mẹ chơi trò gì đấy, cho tụi con chơi với. Chị Hà bảo trò đó không thú vị đâu, vào xem phim vẫn vui hơn. Em Sò nghe vậy hớn hở chạy ra phòng khách bật tivi, chị Hến léo nhéo đằng sau.

-“Không, đừng xem phòng khách. Xem phòng ba mẹ ý, phòng ba mẹ tivi nét hơn với cả nằm sướng hơn.”

-“Nhưng sắp giường đó chị ạ.”

-“Đâu, đâu có sắp đâu. Lần trước ba chả bảo nằm một lúc thì không sắp còn gì nữa.”

Em út chột ngậy người, rồi hai đứa hí hửng kéo ba mẹ vào trong. Anh chị biết cũng chẳng còn nhiều thời gian vui vẻ nữa nên đều tươi cười chiều con. Các nàng nằm giữa, Sò bao giờ cũng xí nằm cạnh mẹ rồi nên chị Hến lớn hơn phải nhường, cả nhà xem phim vui ời là vui nha.

-“Ồ hoàng tử kìa, eo ui hoàng tử đẹp trai như ba Hậu ý, mẹ Hà xinh giống công chúa.”

-“Không, Hến Sò mới là công chúa.”

Anh Hậu trêu bé, hai ba con trò chuyện ríu rít một góc. Ở góc kia em Sò vừa xem phim vừa rón rén đưa tay qua vạt áo mẹ sờ sờ. Nhiều lúc chị Hà cũng lo con phát triển không bình thường nên cũng chịu khó đọc nhiều báo với hỏi các mẹ trên diễn đàn.

Tuy nhiên mọi người đều bảo do bé muốn gần gũi mẹ, cộng thêm hành động đó giúp bé thấy thư thái dễ chịu hơn, mỗi khi bất an là bé sẽ lần mò nhằm giải tỏa cơn sợ hãi, bé còn nhỏ nên chẳng sao đâu, lớn thêm chút nữa vẫn thế thì ba mẹ mới cần suy nghĩ.

Chị Hà thấy yên tâm nên cứ để con tự nhiên. Chồng chị thì khác, rất ngứa mắt với cái việc ấy. Cứ ngỡ anh đang mãi xem phim mà thế nào vẫn biết, tay anh luôn qua ôm trọn tay nhỏ của Sò siết chặt. Em út bị đau khóc ré lên, vợ biết ông xã cảnh cáo con thôi nhưng họ xa nhau lâu ngày rồi, chị cũng không phải là không còn cảm xúc với anh nên có chút mất tự nhiên khi bị chồng chạm vào chỗ đó.

-“Bé đi đấy, xem ra ông phó hiệu trưởng tay nghề kém quá, không chăm sóc cho người tình được tử tế một chút.”

Mẹ Sò nghe mà ức, chủ động đẩy chồng ra rồi ôm bé vỗ về. Hén ngây thơ không biết gì cả, tưởng Sò sợ quái vật nên quay sang ôm hôn dỗ dành em. Anh Hậu tự dưng bị cô lập thì ức hết cả người, vòng cái chân qua gác lên vợ rồi cũng xúm vào chung vui.

-“Thôi thôi ba thương, nín đi, lần sau không được hư nữa nha.”

-“Em Sò hư cái gì đấy ba?”

-“Không có gì, Hén nịnh em đi con.”

Chị Hén dạ vâng rồi khua môi múa mép rõ điệu nghệ làm em Sò cười khanh khách. Ba xoa đầu hai chị em, rồi tiện tay xoa luôn cả đầu mẹ Hà. Phía kia bộ phim vẫn đang chiếu, phía này vợ chồng mỗi người một suy tư, lũ trẻ thì nô đùa một lát ngủ lúc nào không hay.

Anh Hậu nghĩ thấu đáo rồi mới bế các con về phòng, đoạn bản thân quay trở lại nói chuyện nghiêm túc với vợ.

-“Thôi thì đã tới nước này cũng chẳng cứu vãn được nữa, nhưng mình đàn bà thì đừng đứng đơn, để anh viết cho không xã hội họ đàm tiếu.”

Một câu nói của anh, chẳng hiểu sao khiến chị cảm động. Không khí trở nên u uất khổ tả, một góc bàn anh Hậu lạch cạch gõ gõ, một góc tủ chị Hà sửa soạn thu vén cả đồng giấy tờ.

Rồi cái gì tới cũng phải tới, anh in những thứ mình viết đưa chị kiểm duyệt. Lý do rất đơn giản cũng rất thật, cuộc sống nhạt nhẽo, vợ chồng không chia sẻ được với nhau. Chị bảo chị hỏi người ta nếu chỉ viết như vậy thôi thì quá trình hoà giải sẽ rất lằng nhằng.

Anh Hậu nhiều khi điên muốn thêm chữ vợ bội bạc vào đơn nhưng vì con nên lại nén xuống, cẩn thận gõ thêm năm từ.

“Chuyện chăn gối bất đồng.”

Đó, vợ chồng mà chuyện ấy tệ hại thì đổ ông bà nào không giải thoát cho họ nhé.

Hén Sò tạm thời ở với mẹ, đợi các con lớn thêm một chút ba sẽ có cách dụ dỗ sau. Căn bản nếu anh đến với Liên thì lũ trẻ cũng phải có khoảng thời gian thích nghi cùng cô ấy, dù sao chuyện này cũng một sớm một chiều thôi, người tốt như Liên tại nhóc không thân mới là lạ đó.

Bên dưới anh có ghi thêm toàn bộ tài sản chung tính tới thời điểm này đều chuyển hết cho vợ. Chị Hà đọc tới đây cũng chẳng lấy làm vui mừng gì, công anh vất vả gây dựng thì anh hưởng chứ chị không muốn nhận những thứ không thuộc về mình. Bởi vậy sau khi soạn xong hết mọi thứ thì có bà vợ cẩn thận bày vào cái hộp rồi đưa trước mặt chồng.

-“Đơn nộp cho toà thì thế nào cũng được nhưng cái này em muốn trả mình. Đây là toàn bộ giấy tờ đất đai, có cả sổ đỏ nữa. Phía trái là sổ tiết kiệm ngân hàng với mấy cái thẻ lương của mình. Vàng với dây chuyền mua trử để ngăn này, ngoài ra còn có mấy chục triệu tiền mặt nữa...”

-“Có cần rạch rời thế không? Xem ra chỗ dựa của mình cũng giàu phết nhỉ? Sẵn sàng ôm một con đàn bà ra đi tay trắng.”

-“Mình đừng xúc phạm em nữa mình à, nếu có thể hãy giữ hoà khí vì con, chúng ta đều đầu ba rồi.”

Không hiểu sao có người lòng ngứa ngáy bức bối không yên. Ông xã ném cả cái hộp vào ngăn tủ rồi khoá lại, đoạn bỏ vào nhà vệ sinh xả nước tắm. Mãi một lúc sau chị Hà mới thấy chồng ra khỏi, thái độ của anh cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

-“Xin lỗi mình, mình soát lại rồi in giúp anh cái đơn với.”

Mẹ Sò lật đặt ra bàn làm việc, xong xuôi tất cả thì ký trước, sau đó nắn nót viết tên mình. Ba Hén cũng đứng gần cạnh chị, lấy nhau mấy năm rồi giờ mới để ý chữ cô giáo Hà đẹp như vậy đó, tròn trịa y như chữ trong vở văn mẫu vậy.

Anh vỗ vỗ vai chị rồi cũng cầm bút ký tên mình, trong lòng dấy lên cảm giác trống rỗng dễ sợ. Khoảnh khắc anh đóng nắp bút cũng là lúc mối quan hệ vợ chồng của họ chính thức chấm dứt, chị Hà cắn môi để khỏi bật khóc, anh Hậu tâm trạng cũng chẳng khá khẩm mấy, mỗi người một bên giường bồn thần hồi lâu.

Mãi cho tới lúc đồng hồ điểm bốn giờ sáng anh Hậu mới hỏi.

-“Mình tính như nào? Bao giờ thì đi thêm bước nữa?”

-“Em nói thì mình không tin đâu, thôi cứ để thời gian trả lời đi. Thế còn mình?”

-“Anh chắc thuê căn hộ gần đây, tối tối anh qua chơi với con, đợi con ngủ rồi anh về.”

Chị Hà nghĩ thấy tội tội, nhưng chả nhẽ ly hôn rồi lại sống chung trong một mái nhà thì cũng kỳ nên chị bảo.

-“Hay là mình cứ ở đây đi, em đưa con về ngoại cũng được, không thì căn nhà trước ở Hoàng Mai bây giờ cậu Hợp cũng không ở nữa, em dọn về đó.”

-“Mình hâm à, lũ trẻ ở đây quen rồi, thích nhà này. Mình phải nghĩ cho con chứ.”

Mẹ Sò nghe thấy cũng có lý nên thôi không cãi chồng. Đôi ba câu chuyện thế nào mà vẫn cứ mình mình em em anh anh, cả hai người đều ngượng chín mặt, mà thói quen lâu năm khó bỏ nên thôi để khi nào ra toà xong thì sửa sau.

-“Cuối tuần sau ba bảo về chơi đấy, anh tính thưa chuyện với đảng nội. Sau đó anh đèo mình về xin phép ba Hào mẹ Hảo rồi sang thứ hai anh đi nộp đơn. Mình thấy thế nào?”

-“Cũng được mình ạ.”

Anh Hậu nhìn xa xăm, ngoài cửa sổ vẫn hơi tối tối, mặt trời phía xa đang dần nhú. Vẫn còn nhớ cái đêm tân hôn năm nào chẳng ngủ được, ôm chị Hà thao thức ngắm bình minh mà giờ thời gian trôi nhanh thật đấy, thoát cái đã đến ngày chia ly.

Cuộc sống mà, đôi khi chẳng lường trước được điều gì cả.

-“Lúc này em hơi mạnh tay em xin lỗi. Đầu mình còn đau không?”

Thực ra không đau lắm, nhưng anh lại gật đầu. Chị Hà bật dậy lấy tý dầu gió sức cho chồng. Tay chị mềm mại quá, công nhận được bà xã matxa cho vẫn là nhất.

-“Mình này, dù sao cũng cảm ơn mình vì mấy năm qua chăm sóc vun vén cho tổ ấm, hết lòng vì anh và các con.”

Chồng tâm sự hại vợ suýt rơi lệ, chị揩 lau đi giọt nước ở viền mắt rồi cũng thật lòng bảo.

-“Ngoại trừ thời gian gần đây có hơi đau lòng thì việc làm vợ của mình cũng rất tuyệt. Nhiều lúc được người ta khen mà em mát hết cả mặt. Cũng khá nhiều người ghen tỵ với em nữa.”

Anh Hậu bật cười, quay sang hỏi bệnh dạ dày của mình thế nào rồi, chị Hà nói khỏi hẳn rồi làm anh cũng đỡ lo. Hai người cứ thế nói chuyện toàn chuyện không đâu, tới tầm sáu giờ chị toan dậy nấu bữa sáng thì chồng kéo tay lại, anh hỏi rất chân thành.

-“Có thể làm bạn không?”

Vợ gật đầu, vô cùng dịu dàng. Đằm thắm ngọt ngào tới mức tự dưng anh muốn siết chị một cái thật mạnh. Có người thấy mình hâm quá liền vội vã day hai thái dương, ép bản thân nghĩ sang chuyện khác.

Sáng hôm đó của anh vẫn như thường ngày, chỉ có điều sau khi đưa Hên Sò đi học liền tìm người yêu cũ chia sẻ. Chị Liên nghe chuyện mà tưởng đang mơ cơ, đúng là duyên phận, những người yêu nhau rất cuộc cũng về với nhau.

Hạnh phúc ngọt ngào, ngỡ như ở trên thiên đường vậy.

-“Mẹ Sò không nhận nhưng chắc anh để lại toàn bộ tài sản.”

Mẹ Bi đang hút cốc nước cam chùn chụt mà suýt sặc, hăm hăm hổ hổ đứng dậy đập bàn.

-“Anh điên à? Tài sản có phải một con bò đầu mà nói dễ nghe thế? Anh để hết cho nó thì anh sống bằng gì? Có thằng nào dại như anh không hả?”

-“Em bình tĩnh, anh sao lại sống bằng gì? Anh có công ăn việc làm, căn bản ngày xưa lấy cô ấy anh tay trắng nên giờ anh cũng muốn ra đi như vậy thôi. Dù sao của chồng công vợ mà.”

-“Công công cái quái gì chứ? Vãi thật đấy, quá sướng còn gì, ở nhà thổi cơm sáu bảy năm mà được thừa hưởng một đồng như thế thì đũa méo nào chả làm được. Cái con này cũng cao sang ghê gớm, thích hết cả người còn làm bộ làm tịch. Không được, nhất định em không đồng ý.”

Mặc dù mẹ Sò có tư tình với thầy giáo cũ nhưng anh Hậu chắc chắn chị không giả tạo khoản này bởi lẽ thứ nhất nhà ngoại Hên Sò rất khá giả, cả hai trường trung học lẫn phổ thông đều là của ba Hào. Thứ hai anh Thanh là hiệu phó trường quốc tế nên không đến nỗi không lo được cho bạn gái.

Nhưng mà, càng biết thế thì nhìn thái độ chị Liên anh lại càng sốc.

48. #48

Mẹ Bi thấy ba Hên tròn mắt ngạc nhiên thì tim đánh thịch một cái, người cũng rờn rợn nổi gai ốc, chị rút ví lấy ít tiền mặt đưa cho anh rồi dụi dằm quan tâm.

-“Cũng không nhiều nhưng anh cầm lấy tiêu tạm nhé, em thương anh quá nên mới bực đó. Mặc dù em thấy bất công nhưng thôi, nếu anh thích thế thì em cũng đành chịu, mình về ở bên nhau, có rau ăn rau có cháo ăn cháo, cùng lắm là như ngày sinh viên chứ gì.”

Chị cố ý nhắc tới hai từ “sinh viên”, anh Hậu chợt nhớ về thời xa xưa. Lần đầu tiên gặp Liên anh không thấy chị đẹp ngất ngây như hồi nhìn thấy mẹ Sò, nhưng ở trong cái trường hiếm nữ như Bách Khoa là rất nổi bật rồi, ngày đó được bao nhiêu vệ tinh tấn mà chẳng hiểu sao cô ấy vẫn chọn yêu thằng nghèo kiệt xác như anh.

Hồi mẹ Bi mang thai cũng tội lắm, hai gia đình đều khó khăn lấy đâu ra đồ tẩm bổ. Bạn bè cùng tuổi còn đang thì con gái mơn mớn sắc xuân, chị lại suốt ngày bị ốm nghén khổ sở, cộng thêm thi cử nhiều môn thành ra sắc mặt lúc nào cũng xanh xao.

Tới bây giờ nghĩ lại, anh vẫn không khỏi áy náy.

-“Sao suy tư vậy? Đừng có nói là anh sợ em tham tài sản của vợ chồng anh nha. Em buồn đấy.”

Anh Hậu nghe chị Liên chất vấn tự dưng thấy mình dở hơi quá, quen biết hơn chục năm rồi, lại còn trải qua cả thời thanh xuân bên nhau, người con gái này như thế nào anh còn không rõ?

Chỉ là, mãi vẫn trẻ con khiến người ta phải lo lắng.

-“Liên à, giờ làm mẹ rồi chứ có còn mười tám đôi mươi đâu hả em? Ăn nói cũng phải biết trước biết sau chứ, nhiều khi người ta không hiểu rõ lại nghĩ em tham lam xấu tính đó.”

-“Cả thế giới có thể ghét bỏ em, nhưng chỉ cần anh tin em là đủ.”

Anh Hậu phì cười, chị lúc nào cũng nũng nịu âu yếm như cô nhóc vậy. Nhưng thôi có sao đâu, ít ra trên đời còn một người đàn bà thực lòng yêu thương, để ngoài tai mọi định kiến xã hội mà ngày ngày sẻ chia bầu bạn cùng anh.

Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không bỏ mặc nhau chứ chẳng như ai đó, thầy giáo cũ về nước một thời gian là rục rịch đá bay chồng ra khỏi nhà.

Bao nhiêu ngày qua rồi mà nghĩ tới chuyện mèo mả gà đồng của chị Hà anh Hậu vẫn thấy đắng không tả nổi. Chị Liên an ủi người yêu cũ vài câu rồi rủ đi trượt cỏ. Cái trò này kể cũng thú vị ra phết, mỗi tội anh Hậu thấy mình già xù nó rồi còn trượt trượt quái gì nữa, không hợp chút nào hết.

-“Vây về với em, ba người nhà mình nằm xem tivi cũng vui mà.”

-“Thôi sau này còn nhiều thời gian, anh muốn dứt điểm chuyện của mình đã, giờ anh về đón con.”

-“Ừ, không sao cả. Nhiều lúc em ước gia đình không gặp hoạn nạn, nếu vậy em đã chẳng phải ra nước ngoài lấy chồng, chuyện chúng ta cũng không lỡ dở. Nhưng thôi mọi thứ qua rồi, hãy nhớ rằng anh luôn có em.”

Chị Liên luôn sống như thế, cả đời vì người khác mà quên đi bản thân mình. Khi xưa trao cho anh thanh xuân rực rỡ nhất, tới bây giờ lúc anh là thằng đàn ông hai con rồi tình cảm vẫn vững chắc không đổi thay.

Anh Hậu cảm động ôm chị nói lời xin lỗi, hứa rằng sau này sẽ đền bù. Hôm ấy tụi nhóc chỉ học múa hát linh tinh buổi sáng nên anh gọi cho vợ nói buổi trưa mình sẽ đón các nàng. Lâu lắm rồi ba con nhà Hến Sò mới có buổi hẹn hò đúng nghĩa.

Hai bé lúc đầu hí hửng vui vẻ lắm, mà được tầm nửa tiếng thôi đã lại bài ca mẹ Hà đi đâu rồi, mẹ Hà ở đâu thế, sao mẹ Hà không tới đón với đi ăn cùng?

Anh dỗ với kể chuyện cười mãi chúng mới nguôi ngoai, buổi chiều rủ đi thăm vườn thú nhưng Sò không chịu, nói nhớ mẹ Hà lắm rồi, chị Hến thấy em mếu máo cũng rơm rớm theo nên ba đành phải đưa về.

Tới nơi một cái lũ trẻ như chim non sổ lồng ủa vào lòng mẹ kể chuyện ríu rít, trong bếp rải cái chiếu với mấy ổ hạt sen. Cứ tới đợt là người ở quê ba Hào gửi cho một đồng hạt tươi, bà xã rất chịu khó, toàn ngồi bóc cần thận rồi phơi khô cất nấu dần chứ không dùng hạt bán sẵn ngoài chợ bao giờ cả.

Hến Sò hớn hờ nằm dựa đầu trên đùi mẹ, tay nhỏ xíu mà cũng ra điều giúp mẹ lấy tâm sen. Thực ra vợ rút sẽ nhanh hơn, nếu là chị Liên chắc chắn quát bé Bi lên học bài luyện chữ rồi.

Tuy nhiên chị Hà thì khác, dù mệt công nhưng vẫn bỏ đôi để con làm cùng cho vui. Hến Sò ở nhà hầu như mẹ ở đâu các em sẽ ở đấy, tới lúc này anh Hậu mới giật mình nhận ra một sự thực vô cùng chua xót.

Mặc dù các con thấy ba về là bám lấy quần quít tít mù, mặc dù anh đi xa con nhớ nhiều, nhưng con chưa bao giờ nóng lòng nóng ruột đến mức không chịu được phải đòi gặp ba gấp như với mẹ.

Nếu cứ tiếp diễn như này thì tới bao giờ mới tách được một trong hai đứa để đi theo anh đây? Nghĩ rồi có người tự nhủ từ giờ phải tranh thủ tận dụng thời gian ở với Hến Sò nhiều nhiều một chút cho tụi nhỏ quen hơi dần đi là vừa.

Các em thấy ba ngồi xuống cùng thì thi nhau bò sang khoe thành quả, ba Hậu tự hào quá, khen con gái tới tấp. Bình thường một mình chị Hà làm chỉ hai ba tiếng là xong, hôm nay cả nhà bốn người góp sức mà thế nào ngồi mãi tới sáu rưỡi tối, đã thế đồng của ba con nó hạt nào hạt nấy sứt mẻ hết cả.

-“Hoàn thành nhiệm vụ rồi, đi tắm đi.”

Ba thở phào vơi vai, hai cục bông nhỏ cũng bắt chước đứng dậy vịn người, xong là cái giọng ngọt xơn xớt rủ rê mẹ.

-“Vâng, đi tắm thôi...mẹ Hà tắm chung không mẹ Hà?”

-“Đúng đó vào tắm chung đi, tắm với ba Hậu sướng lắm mẹ Hà à, ba Hậu kì lưng cho thích cục luôn á.”

Chồng nói đỡ hộ vợ rằng mẹ phải nấu cơm, các bé cũng ngoan nên không mè nheo nhiều. Tối đó cả nhà ăn canh mọc nấu thả ngon ơ là ngon nha. Đêm đến công chúa đi ngủ hết có người mới lịch sự trình bày.

-“Anh tìm được nhà rồi, cũng may thuê được ở chỗ chợ Ngã Tư Sở, tối mai anh chuyển qua. Cứ tạm thế đó sau này nếu ai để lại mua được một căn trong khu này nữa thì tốt, anh muốn ở gần con, còn nếu không chắc phải tìm cái chung cư mới rồi mua hai hộ.”

-“Dạ, chỗ đó điện nước các thứ đầy đủ chứ mình?”

-“Đủ, mình không phải lo. Cuối tuần sau gặp gia đình hai bên rồi đó, mình chuẩn bị tâm lý chưa? Ba mình thì chắc dễ hơn chứ ba anh chính anh cũng đang lo đây, sợ ba vác gậy đập cho anh một trận mất.”

Chị Hà tự dưng thấy nặng lòng, tính ba Hải xưa nay đã thế rồi, ba cổ hủ lắm. Ba hay bảo các anh chị ngày nay lý sự vớ vẩn, xưa kia thế hệ chúng tôi chẳng yêu đương gì còn sống với nhau được tới già cơ mà.

-“Mình cứ thưa trước rồi em sẽ gặp ba nói chuyện sau, em bảo...”

-“Bảo gì cơ?”

-“Thì bảo...bảo...như mình viết đơn đó...chăn gối...chăn gối bất đồng...”

Gồm cái mẹ Sò này, bao nhiêu năm rồi mà cứ ngại ngùng như mới cưới ấy, ba Hên tự dưng thấy buồn cười, ghé đầu vào trêu chọc.

-“Tớ hỏi thật bạn Hà câu này này, ấy ấy ý, có bao giờ bạn thấy sướng không?”

Chị Hà ngượng đỏ bừng hết cả mặt, lí nhí bảo chồng đi ngủ đi rồi trùm chăn qua đầu cho bớt thẹn. Mãi một lúc sau nghĩ thế nào chị lại chui ra trả lời.

-“Có thì có, nhưng đau nhiều hơn bạn à, tại cà rốt quá cỡ.”

Chẳng rõ trách móc hay khen ngầm nữa, tuy nhiên một câu đó cũng đủ khiến hai bạn mắc cỡ đến mức cả ngày hôm sau chẳng dám nhìn thẳng vào mặt nhau, mãi tới lúc tối mịt trước khi xách vali ra khỏi nhà bạn Hậu mới ngáp ngừng dặn bạn Hà.

-“Sáng mai anh có việc không qua được, mình cứ nói dối con là anh đi làm rồi.”

Chị lặng lẽ gật đầu.

Anh đi rồi căn nhà trở nên ảm đạm đến lạ kỳ, đôi gối uyên ương rục rờ giờ chỉ còn một, chiếc giường cũng trở nên rộng rãi quá mức.

Đột nhiên nước mắt chị chảy, có những chuyện là do chính mình quyết định, có những việc đã chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi, mà tới lúc nó xảy ra thật trong lòng lại trống rỗng nào nề khó tả.

49. #49

Kim đồng hồ chạy tích tắc tích tắc, từng giây trôi qua chậm chậm, trời tối rồi lại sáng. Hôm nay có mỗi một tiết lúc 8 giờ 35 thôi mà cô giáo Hà ngỡ như mình đứng lớp cả ngày vậy.

9 giờ 20 trống điểm, chị rệu rã trở về nhà. Mở tủ lạnh lấy cốc nước mát tự dưng nhớ đợt nọ ba Hên đi nhậu khuya về đói mà tìm hoài không thấy đồ ăn liền cầu ầm ĩ.

-“Mình không phần anh cái gì à? Anh đã dặn thế rồi mà, mình chẳng thương anh gì cả.”

Vợ vội vàng giải thích rằng đã ướp sẵn thịt bò với nhặt rau rồi, chỉ đợi anh về là xào thôi. Chồng biết mình hơi hờ nhưng vẫn loay quanh trong bếp với vợ, thấy chị ném nếm là anh đòi ăn liền.

Thật lòng mà nói anh Hậu là mẫu đàn ông khá được. Ngoài việc hơi gia trưởng một chút thì trong công việc anh là người có đam mê, có chí tiến thủ, về phía gia đình thì có trách nhiệm với vợ con, giữ tròn chữ hiếu với ba mẹ.

Lấy được ông chồng tốt, hai cục bông nhỏ xinh xắn, một mái nhà yên ấm ngọt ngào, cứ ngỡ mãi như thế nắm tay nhau đi tới cuối con đường.

Nào có ngờ sự xuất hiện của mẹ Bi khiến mọi thứ hoàn toàn đảo lộn. Âu cũng là cái duyên, trước lúc cưới anh thoả thuận rõ ràng chưa chắc đã yêu, di Hợ cậu Hợ khuyên can nhiều, bảo con gái lấy người không yêu mình khổ lắm. Vậy mà chị cứ như con thiêu thân đâm đầu vào biển lửa, giờ đây có trách cũng chỉ trách chính mình.

Mẹ Sò mang quyển album trong tủ ra mân mê xem lại, cái này là lần đầu tiên ba Hên nghe lời thợ chụp ảnh ngoảnh sang hôn chị. Ngày xưa chồng chị đẹp trai nhưng hơi gầy, giờ thì ngoài những lúc bận công việc anh đều chịu khó tập luyện với chế độ ăn uống tốt nên người săn chắc hơn rất nhiều.

Cái này là khi mới sinh đứa đầu, chụp trong căn nhà cũ. Ba Hén lưu giữ rất nhiều khoảnh khắc đẹp của cả nhà, mẹ Sò chăm chú xem từng chút một, tấm ảnh các nàng rạng rỡ tươi tắn đu bám trên người ba khiến chị bất giác mỉm cười.

Phía sau bức hình đó có nét chữ rần rở của ông xã.

”Thân phận hèn mọn làm tôi tớ cho bé Hén và bé Sò.

P/S: Bé Hà đang chụp ảnh.”

Khoé mắt ướt ướt, chị với bút nắn nót viết kế tiếp anh vài dòng, chỉ là muốn giải toả một chút.

Đau.

Nỗi đau của một người phụ nữ yêu gia đình hơn mạng sống, liệu có ai thấu?

Đó là thứ cảm giác cay đắng chua xót nghẹn ngào không nói nên lời, đó là những đêm dài trần trọc chẳng chớp mắt nổi, là những bữa chẳng nuốt nổi cái gì cả.

Tim chị nhói, bụng cũng quặn thắt, cái bệnh dạ dày tưởng đỡ rồi giờ lại tái phát, chưa khi nào chị thấy cuộc sống bế tắc cùng cực như bây giờ.

Lúc chiều ba đón Hén Sò từ mẫu giáo về nghe tiếng nôn khan của mẹ Hà trong nhà vệ sinh thì vội vã chạy vào, các bé nhìn thấy máu sợ phát khiếp, hét inh ỏi cả lên. Anh Hậu lấy khăn lau mặt cho vợ rồi đỡ chị vào giường.

–“Mẹ Hà sao đấy? Mẹ Hà bị ốm à? Hén đưa mẹ Hà đi bác sĩ tiêm nha.”

–“Mẹ Hà đau không mẹ Hà?”

Hai nàng rồi rít làm mẹ thương quá, phải ngọt nhạt dỗ dành mãi. Ba Hén ở lại chăm vợ chăm con mãi tới mười rưỡi, trước khi đi vẫn còn không an tâm hỏi han.

–“Mình cảm thấy thế nào rồi? Có cần anh ở lại không?”

–“Không đâu mình...mình à...cảm ơn mình nhiều.”

Vợ khách sáo quá làm chồng thấy buồn cười, ừ, thực ra giờ cũng đâu còn là vợ chồng đâu, có chăng chỉ là cái đơn ly hôn vẫn chưa nộp được. Anh thở dài, dặn dò chị vài ba câu rồi lặng lẽ rời khỏi.

Đạo này quả thật sếp Hậu cũng hay bị stress, công ty đang trong dự án lớn một đồng việc lổn ngổn cộng thêm cứ tầm tối tối là thấy đầu đau ê ẩm. Mấy ngày tan ca đúng giờ còn chịu đựng được chứ đỉnh điểm tối thứ năm đi nhậu khuya về thấy mắt hơi mờ mờ, chân tay loạng choạng tưởng ngã, đã thế réo mãi mà chẳng thấy bà xã ra đón.

Ba Hén khản cả cổ mới chợt nhớ ra mình chuyển nhà lâu rồi. Anh cười khổ rồi rút chìa khoá mở cửa, vào tới giường nằm một lúc không hiểu sao thấy buồn buồn, định gọi điện cho mẹ Bi tâm sự nhưng chắc chị đang say giấc nồng nên không liên lạc được. Nằm thẩn thờ hồi lâu chẳng ngủ nổi, có người mò mẫm nhẩn tin cho đỡ chán.

“Ban nãy về gọi mãi không thấy mình anh bức hết cả người. Đúng là già nên lắm cảm rồi.”

Khuya vậy mà vợ rep được luôn, tài thật đó.

“Anh đi tiếp khách à mà khuya thế? Nếu mệt quá thì đừng tắm nhé, chịu khó vắt cốc nước cam hoặc chanh mà uống.”

“Ừ, nhọc quá mình ạ, nhà cũng không có loại hoa quả gì cả.”

Ba Hén tâm sự linh tinh thế thôi, nào đâu ngờ chưa đầy nửa tiếng sau đã thấy mẹ Sò diện nguyên bộ quần áo ngủ, tay ôm lọ nước mơ ngâm hồi hủ chạy sang.

–“Nhà hết cam rồi, cho mình này, để đây mà dùng dần. Mỗi lần say rượu thì pha một cốc uống là đỡ đấy...thôi em về đây.”

Chị vừa định quay đi thì bị người ta kéo lại, giọng điệu nho nhỏ ấp úng.

-“Tớ...tớ...đau đầu suốt từ thứ hai mà không khỏi bạn à...giúp...giúp tớ với...được không?”

Mẹ Sò hơi ngại, nhưng nhìn ba Hến đầu tóc bù xù người ngòm xanh xanh nên xót ruột ở lại matxa cho anh.

Thôi, dù gì đi chẳng nữa cũng là bạn bè chung giường gần bảy năm trời.

Bạn Hà day đều hai bên thái dương ai đó rồi bấm từng huyệt trên đỉnh đầu, động tác rất thành thực. Tối lúc chuyển xuống mu bàn chân là bạn Hậu đã thấy nhẹ nhõm thoải mái đi nhiều lắm, mắt lim dim rồi nhưng vẫn cố trò chuyện.

-“Ai dạy bạn món này thế?”

Lúc thì mình mình anh anh, lúc lại bạn bạn tớ tớ, đoán ba Hậu làm màu trêu chọc rồi nhưng mẹ Sò cũng kệ, anh thích thế nào thì chị đối theo anh, cũng chỉ là cách xưng hô thôi mà, tranh luận làm gì cho mệt người.

-“Ông ngoại tớ, ông ngoại tớ trước là thầy lang, ngày nhỏ ba mẹ tớ bạn dạy học nên bọn tớ ở nhà ông bà ngoại suốt mà, bạn quên à? Mà không...bạn có biết đâu mà quên.”

-“Ừ, xin lỗi bạn tớ hơi vô tâm. Hến Sò ngủ à? Bạn có gửi ai trông không thế?”

-“Gửi em Nguyệt.”

Hai người nói gà nói vịt một lát thì anh buồn ngủ rũ rượi, bảo chị lấy hộ cái áo vest rồi mau về trông con đi không muộn quá phiền hàng xóm. Mẹ Sò mở tủ lấy đồ cho ba Hến, chẳng ngờ được anh cầm rồi khoác lên người chị.

-“Cẩn thận kéo lạnh ốm, trong túi có chìa khoá, mình đóng cửa giùm anh với.”

-“Anh còn chìa dự phòng không?”

Thấy ba bọn trẻ gật đầu mẹ Hà mới an tâm đi về, thế nào mà vừa bước vài bước đã gặp người mà chị không bao giờ muốn gặp.

Thực ra chị Liên cũng không ngủ sớm đến vậy, chẳng qua là mãi cãi nhau với ba bé Bi về tiền trợ cấp nên lúc lâu sau mới thấy cuộc gọi nhớ của anh Hậu, sợ anh giận nên phi luôn tới đây làm món quà bất ngờ.

Tâm trạng đang phấn khởi thì chớ, nhìn thấy mẹ Sò tự dưng tụt hết cả hứng.

-“Đêm hôm khuya khoắt đến đây làm gì? Trên đời này có người nào trơ trẽn hơn cô không hả cô Hà? Vừa ăn nằm với ông hiệu phó vừa không tha cho ông giám đốc. Quá tham, tham như mõ, ba mẹ nào dễ được con đàn bà như cô đúng là vô phúc.”

Chị Hà nghe mà diên, máu nóng bốc lên rồi nên phát hoả luôn.

-“Này đừng có ngoa miệng như vậy, chị tử tế thì em sẽ chu toàn cho hai người. Còn nếu thích xúc phạm nhau thì đừng trách em ác, đơn tới giờ còn chưa nộp ra toà đâu. Cẩn thận không cả đời danh không chính mà ngôn cũng chẳng thuận nhé.”

Mẹ Bi tức tím cả mặt, trộm nghĩ không thèm chấp cái loại mặt dày nên mặc kệ đi tới trước cổng ới anh Hậu. Khổ nỗi gọi người thì người ngủ li bì chẳng nghe thấy, ngược lại đàn cầu nhà bên cạnh kêu cứ ăng ẳng không ngừng làm chị bực hết cả mình.

-“Chó với cả má, đúng là một lũ CHÓ MÁ. Sống nhục sống bẩn như chó.”

Mẹ Sò biết là cạnh khoé rồi, nhưng chị chỉ khẽ cười rồi bảo.

-“Chị trách làm gì mấy con chó, chắc tụi nó thấy có người sửa to hơn mình nên tự ái đấy.”

Có người bỏ về làm người kia ức lồng lộn, ra sức nháy máy anh Hậu mà mãi chẳng được, rốt cuộc gọi với ai đó.

-“Này, rõ ràng lúc này tôi thấy cô khoá cửa, khôn hồn thì đưa chìa khoá đây.”

Từ thừa cha sinh mẹ đẻ cô giáo Hà chưa từng thấy ai đi nhờ vả mà thái độ lại hống hách như vậy. Nếu bình thường thì chắc chị ném luôn cho rồi đấy, khổ nỗi giờ lòng chị cũng đang không được vui, quả thật chẳng biết nên làm như thế nào cho phải?

50. #50

Chị Liên thấy người trước mặt như con ngơ đăm ngửa cả mắt, trông kìa, còn dám lấy áo vest của anh Hậu nữa chứ, đàn bà con gái gì mà trơ tráo quá thế đáng.

Mà khoan đã, cả người mặc đồ ngủ thế kia thì chị đoán được chìa khoá ở đâu rồi. Mẹ Bi cười khẩy, xồng tới thò tay vào túi áo mẹ Sò lấy đồ cần tìm. Cả cái chùm bao nhiêu là chìa nhưng vì sĩ diện nên chị cũng không thèm hỏi, tự mình thử từng cái một.

Chị Hà hơi bực nhưng nghĩ tới còn đang nhờ vả hàng xóm nên chẳng chấp nhặt nữa, vội vã chạy về. Lên tới nơi thấy nhà có tiếng thủ thủ nho nhỏ à, nhỏ nhưng vẫn rất bá đạo, đúng giọng em Nguyệt.

-“Anh chưa nghe rõ lời tôi nói hả? Mai dạy tiết một thì về nghỉ trước đi, cứ bám theo sang đây làm gì không biết.”

Chú đeo kính nhá khê vào vành tai cô bánh giò rồi ngọt giọng làm nũng.

-“Đừng đuổi mà, tội anh lắm.”

Cô Nguyệt má hồng rục cả lên, ngượng ngượng nói tránh.

-“Tội tội cái con khỉ, màu mè hoa lá cành, bà lại đập cho vài phát bây giờ.”

Nghe cô Nguyệt hồ báo dọa dẫm mà chị Hà phì cười, cũng cùng kiểu nóng tính mà chị thấy cô này đáng yêu thế không biết, ngược lại mẹ Bi phát ngôn ra câu nào là chói tai câu ấy. Cô chú phát hiện ra chủ nhà đứng ngay ở cửa thì nhìn nhau tùm tùm, chị Hà mở lời cảm ơn hai người thôi chứ không mời lại chơi, tại khuya rồi chẳng muốn phiền đôi bạn trẻ.

Ngẫm mới thấy, phụ nữ không nhất thiết phải xinh đẹp giỏi giang nét na hay công dung ngôn hạnh mới được gọi là chuẩn mực. Thực ra chỉ cần nắm giữ được trái tim người bạn đời của mình thì nhất định trong mắt anh ấy, cô gái đó sẽ là hoàn mỹ nhất.

Đã yêu rồi thì mọi khiếm khuyết đều trở nên nhỏ bé.

Mẹ Sò thở dài, nghĩ cái áo của ba Hến thấy không được thơm cho lắm nên lại lật đặt lại hết các thứ trong túi ra để đem đi giặt. Tự dưng mò được chùm chìa khoá nhà của anh chị giặt cả mình, thế chùm chị Liên thố lúc này là chùm nào?

Chùm nào thì chị cũng không rõ, chỉ có điều tưởng tượng ra cảnh ai đó ngúng nguẩy chửi nhau tay đôi với mấy con chó trong lòng bất giác thấy hài hài. Chẳng biết ba Hến có dậy được mà chứng kiến những thước phim sống động ấy không nữa?

Câu trả lời là không, anh Hậu lâu lắm mới có một giấc ngủ ngon, miên man tí tít mãi tới tận gần bảy giờ. Mọi khi sống với vợ thì thỉnh thoảng anh còn có thời gian xuống bể bơi dưới nhà làm vài vòng được chứ từ ngày ở riêng toàn tỉnh giấc muộn lắm ra chuyển luôn bộ môn thể dục buổi sáng thành chạy bộ.

Vừa mới rẽ qua cái vườn hoa chỗ đại sảnh đã nghe giọng con gái ngọt ới là ngọt, ba còn tưởng là mơ cơ đấy.

-“Ba Hậu...á...ba Hậu kìa chị Hến...”

-“Đúng rồi...ôi...ba Hậu thật đó...sao mẹ Hà bảo ba đi làm rồi...”

-“Ba ới, ba ới, Sò đây này...ba ới...ba...”

Chị Hà áp úng giải thích rằng mẹ nhầm, các em riu rít như bắt được vàng. Anh Hậu thấy hai con tinh thần phấn chấn cả lên, lao ra ôm bé thơm chùn chụt.

-“Ủầy, con ai mà xinh gái thế? Áo quần cũng đẹp quá luôn.”

-“Con mẹ Hà ba Hậu. Bộ thể dục cấp bỏ Hà Hến Sò ba ạ.”

Ba Hén nhìn ba mẹ con nhà nó đồng phục hồng nhạt giống hệt nhau thân ơi là thân, tự dưng thấy mình lạc lõng thì hơi chạnh lòng, làm giọng dỗi dối.

–“Mẹ Hà may đồ cho mỗi Hén Sò, cố tình đẩy ba Hậu ra rìa rồi.”

Em Sò vội vã lắc đầu chối nguây nguẩy, chị Hén hiểu biết hơn nên ôm cổ ba tỏ vẻ giải thích.

–“Không phải mẹ Hà đâu, hôm nọ bác Vân mua cho đây ạ. Bác Vân cũng mua cho ba nữa, bác dặn là nếu ba Hậu mặc không vừa thì Hén mang cho bác Thanh hộ bác Vân nha.”

Chồng tức tím cả mặt, vợ cũng lúng túng không kém. Con với chả cái ngây thơ quá đi mất, bác đùa hay nói thật mà cũng không biết. Đứa lớn đã thế đứa bé còn hồn nhiên hỏi thăm.

–“Ba Hậu có mặc không ạ? Nếu không thì gửi cho bác Thanh cho đỡ phí ba à.”

Anh Hậu bực bội lắm mà trước mặt con vẫn phải cố nén xuống, ba ôm các bé vào lòng rồi thủ thỉ.

–“Ba có mặc chứ, chắc chắn là vừa. Hén Sò phải cất kỹ vào, không được cho bác Thanh, cũng không được cho ai hết cả nha.”

Bọn trẻ nghe lệnh thì hí hửng gật đầu đồng ý rồi còn ngoắc tay ba nữa. Chị Hà thấy anh không vui nên cố ý vỗ vỗ lưng nhỏ nhẹ quan tâm.

–“Bác Vân trêu thôi, mình đỡ đau đầu chưa?”

Người ta bảo đàn ông dù có râu già tóc bạc vẫn còn trẻ con quả không sai, ba tụi nhỏ giận chị dâu rồi giận lây sang cả vợ. Bà xã hỏi cũng không thèm trả lời, cứ thế bồng lũ nhóc lên chạy bon bon đằng trước mặc xác ai đó phía sau.

Hén Sò kể cũng đáng yêu, vừa nịnh ba Hậu giỏi vừa quay lại vẫy vẫy tay động viên mẹ Hà cố lên. Khổ nỗi dù sao ba các em cũng là nam nhi sức dài vai rộng, mẹ có gắng thể nào cũng chẳng đuổi nổi, rồi cuộc mệt quá đành phải ngồi ghé đá nghỉ một lúc.

Anh Hậu vừa vác hai cục bông vừa chạy nên tầm hai chục phút đã thấm mệt rồi. Nhưng được cái mồ hôi toát được ra người ngộm thấy khoẻ hẳn lên, buồn bực ban nãy cũng dần nguôi ngoai.

–“Chúng ta dứt điểm rồi mình muốn yêu ai thì yêu anh cũng chẳng cấm đoán, chỉ là trước mặt bọn trẻ nên giữ ý giữ tứ một chút.”

–“Theo mình thì em yêu ai?”

Vợ hỏi, chồng thần nhiên đáp.

–“Mình cứ đùa, làm như anh là thẳng ngốc chắc? Mỗi tình thanh mai trúc mã thật khiến người người ta cảm động.”

Mẹ Sò thoáng buồn, lẽ đời là vậy, một khi người ta đã cố tình không tin thì càng giải thích càng sai. Chị đưa ông xã chai nước suối, theo thói quen định lau mồ hôi cho chồng, anh cũng hơi ghé đầu xuống hưởng thụ.

Nhưng tới khi ánh mắt họ chạm nhau, bỗng dưng cả hai cùng ngượng ngùng. Gì đây chứ? Ông xã bà xã, chẳng phải chỉ là trên danh nghĩa thôi hay sao?

–“Ba Hậu ơi Sò đói rồi.”

–“Hén cũng vậy mẹ Hà à.”

Giọng hai cục bông nhỏ vọng vào, xem ra Hén Sò chán nghịch hoa với bắt chuồn chuồn rồi. Ba Hén giật lấy cái khăn từ tay mẹ Sò lau qua đầu qua loa rồi rủ cả nhà đi ăn hàng, cái quán này là của bạn anh nên yên tâm sạch sẽ lắm. Chị Hà thấy an tâm nên cũng gật đầu ưng thuận.

Ba gọi cho tụi nhỏ miến gà, còn hai người lớn ăn cháo. Mẹ Hà hơi ngạc nhiên bởi trước giờ anh rất thích đồ nước kiểu như phở bún miến mà, chẳng hiểu vì đâu hôm nay lại đổi khẩu vị?

–“Mình bị dạ dày thì chịu khó ăn tạm bát cháo nhé, anh cũng ăn cùng mình cho vui.”

Chồng bưng cái bát vào bên trong cho vợ, lại còn dặn thôi đừng cho tương ớt hay hạt tiêu vào làm gì. Từ ngày ký đơn tới giờ người ta hiếm khi dùng những lời lẽ xúc phạm cay nghiệt, chị biết đó là do anh không còn coi chị là bà xã nữa nên hạn chế áp đặt cái tính gia trưởng nóng nảy.

Nhiều lúc lòng chị trống trải cô đơn vô cùng nhưng đôi khi ngẫm thấy sống như này cũng được, như những người bạn bình thường tôn trọng lẫn nhau, không ràng buộc thành ra không yêu cầu khắt khe ở đối phương.

-“Hôm nọ anh đọc báo thấy người ta bảo bệnh của mình muốn khỏi thì chế độ ăn uống rất quan trọng, hạn chế ăn rau sống, các gia vị cay, đồ uống kích thích với cả mấy loại thức ăn dai cứng nhé.”

Anh Hậu cẩn thận dặn dò vợ rồi vừa ăn vừa quay sang bón cho đứa nhỏ. Đứa lớn thấy em được chiều cũng không nhèo đòi quyền lợi làm ba bận tíu tít luôn.

-“Giỏi lắm, ăn miếng thịt gà nha...ngon không?”

-“Cũng được...nhưng không sướng bằng ăn ở nhà ba à.”

-“Em Sò nói đúng đấy, không có giò gà nè, không có nắm hương nè, thiếu cả cái rau gì gì ý...”

Mẹ Hà nghe mà mắt hết cả ruột, quay sang cù nhẹ các em rồi mắng yêu lũ quỷ con. Hén Sò nhột quá cười khanh khách, ba Hậu thấy vậy cũng bật cười. Mọi người trong quán nhìn họ tràn ngập ngưỡng mộ, gia đình hai con gái mà vẫn hạnh phúc quá, thật hiếm có.

Chị Hà bị chú ý nên hơi thẹn, anh Hậu chợt nhớ tới cái lần đầu tiên dắt chị Hà đi ăn quán. Mẹ Sò ngày ấy mặc dù chưa cưới nhưng ngoan lắm, một điều dạ hai điều vâng, trước lúc dùng bữa lau sạch bát đĩa, sau khi ăn hai tay cầm khăn với tấm dĩa dằng đưa cho anh.

Ngay từ giây phút ấy, anh đã biết người con gái này nhất định sau này sẽ trở thành mẹ hiền vợ đảm. Ba chị cũng rất tốt tính, thuở đó ba thường bảo hai đứa đi chơi ở đâu cứ lái xe hơi của ba cho tiện.

Khổ nỗi có người vì sĩ diện đàn ông nên từ chối, bắt tội ai đó phải khổ sở cùng anh lang thang khắp chốn trên cái con xe lộc cò lộc cộc, nhờ đi vào ổ gà một cái chắc ê mông cả ngày. Vậy mà mẹ Sò chưa bao giờ kêu ca phàn nàn làm anh còn nhầm tưởng có khi do chị thương anh rồi nên những vấn đề khác chỉ là chuyện nhỏ.

Bây giờ mới ngộ ra, tất cả chỉ là ảo tưởng.

-“Hôm nay đi học với cả ba và mẹ nha.”

Em Sò phụng phịu năn nỉ làm ba mẹ thoáng giật mình, cái mặt làm nũng yêu không chịu nổi thế kia thì ai mà nỡ từ chối cơ chứ? Anh chị tươi cười dắt các bé ra mẫu giáo rồi mới quay lại ai lo việc người đấy.

Chị Hà không nghĩ bữa sáng hôm nay lại vui vẻ tuyệt vời đến vậy, anh Hậu cũng thế, thực tình chẳng có chuyện gì lớn lao nhưng lòng nhẹ nhõm thấy lạ. Lúc về nhà mở máy phát hiện ra mấy chục cuộc gọi nhờ của chị Liên tới qua thì hơi choáng, nhưng công ty có nhiều việc quá nên mãi tới muộn anh mới qua tạ lỗi với người yêu cũ được.

-“Em biết anh nhọc mà, không trách anh đâu. Chỉ có điều con vợ anh đúng là thủ đoạn, hôm qua nó vứt cho em cái đồng khỉ gió gì không biết, thử mãi không trúng cái nào.”

Mẹ Bi vút đánh đập chum chìa khoá xuống bàn, ba Hén nhìn qua liền bảo.

-“Là chìa khoá nhà ở Royal, chắc lúc đó trời tối nên nhầm.”

-“Nó có mà nhầm ấy, chắc chắn là cố tình.”

Đàn bà nhiều lúc cứ thích bêu giếu nhau nhưng lại không hiểu một sự thật rằng, đàn ông đôi khi họ chẳng quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt ấy.

-“Ôi dào, cứ cho là như thế đi thì em cũng hơn Hà ba tuổi cơ mà, em rộng lượng chấp làm gì người ta nhỏ nhen.”

Chị Liên cứng miệng chẳng nói được gì thêm đành chuyển chủ đề.

-“Còn mấy chục tiếng nữa thôi, em mong quá à.”

-“Ừ, anh thì hơi hơi lo đây. Không biết phản ứng của ba ra sao?”

-“Cùng lắm là chửi anh vài câu, cái Hà cũng đồng ý thế thì ba Hải còn làm được gì nữa? Anh yên tâm đi, các cụ đoạ thế thôi chứ khôn lắm, mình cứ kiên quyết lên, trời không chịu đất thì đất đành phải chịu trời thôi.”

Anh Hậu thở dài, chị Liên nhìn anh tự dưng cũng thấy stress. Cửa ải này chị không lo nhưng mà để suôn sẻ tới được với nhau thì cũng còn kha khá thử thách chứ cũng chẳng đơn giản.

Thứ nhất chị rất ngứa mắt với việc chồng tương lai của mình còn liên lạc với vợ cũ. Cái khó là chị không cấm được bởi vì con người anh Hậu kiểu quân tử chơi đẹp ít khi thù dai ai bao giờ, không còn tình thì vẫn còn nghĩa, hơn thế giữa họ còn hai con yêu nghiệt mới khổ chứ.

Có lẽ cách tốt nhất là cùng anh giành quyền nuôi cả Hên Sò, chỉ có như vậy mẹ chúng mới không có cơ đoạ đuổi phá vỡ hạnh phúc của chị nữa thôi. Rồi còn về đảng nhà anh Hậu, làm sao để lấy lại cảm tình từ phía ba Hải mẹ Mây, còn cả con chị dâu quý cái nữa chứ?

Mới nghĩ thôi mà chị Liên đã loạn hết cả lên, thôi nước tới đâu tát tới đấy vậy chứ biết làm sao? Giờ chỉ mong cuối tuần này mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, thứ hai anh gửi đơn êm đẹp.

Mãi suy tư nên mẹ Bi không để ý có điện thoại, ba Hên thấy chuông kêu nên vô tư bắt máy hộ.

-“Cờ mờ mờ con cờ hỏ, mấy giờ rồi mà mày chưa chở thằng bé tới? Bố mày chậm tiền trợ cấp có chín ngày thôi mà mày chia cắt cha con thế à? Mày có còn lương tâm nữa không hả con cáo già kia? Đợi đấy, bố mày tới nhà mày bây giờ.”

Tên Việt kiều nào đó nói xong thì tắt máy đánh rụp. Nói thật lòng anh Hậu cũng không ghét ba Bi lắm, đàn ông mà, nhất là đàn ông châu Á nhiều khi vẫn chưa bỏ được cái quan niệm cổ hủ lạc hậu rằng phải lấy vợ còn nguyên vẹn. Mẹ Bi trước đó chắc không nói rõ ràng nên ông ấy thấy bị lừa rồi điên lên là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên nam nhi trai tráng đánh vợ thì cũng chẳng quý nổi.

Anh Hậu bỏ điện thoại xuống, chậm rãi bảo.

-“Liên à, em hận thì hận nhưng không nên chia rẽ tình cảm ba con họ như thế, làm vậy là thất đức lắm đó. Anh cũng là cha nên anh hiểu tâm trạng của ba bé Bi.”

Chị Liên còn ngờ ngác chưa hiểu gì thì anh Hậu đã thông báo.

-“Ông Bảo sắp qua đây đó, ông ấy về nước từ bao giờ mà em không kể anh nghe?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-vo-la-vo-anh>